

Άλφρεντ Ρόζενμπεργκ Η πανούκλα στη Ρωσία

Ο Μπολσεβίκισμός, οι επικεφαλής του,
τα πρωτοπαλίκάρά του και τα θύματά του

με 75 πρωτότυπες φωτογραφίες
από τη Σοβιετική Ρωσία

Γερμανικές Εθνικές Εκδόσεις - Δρ. Ερνστ Μπρόεπλε, Μόναχο

Η πανούκλα στη Ρωσία!

Η πανούκλα στη Ρωσία!

Ο Μπολσεβικισμός, οι επικεφαλής του, τα πρωτοπαλίκάρά του και τα θύματά του

του Άλφρεντ Ρόζενμπεργκ από το Ρέβαλ

Γνωμικό:

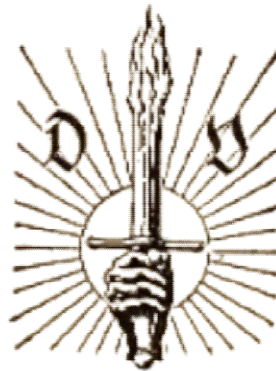
«Βο χαθούμε, θα κλείσουμε την πόρτα σε ολόκληρο τον κόσμο»
Πέου Τρότσκι-Μαρόνσταϊν

«Είναι πιθανό να χαθούμε, αλλά θα το κάνουμε μόνο ξεριζώνοντας
ολόκληρο το παρελθόν από τις ρίζες· όσοι θα έρθουν μετά από εμάς
θα πρέπει να χτίσουν πάνω σε ερείπια στη μέση ενός νεκροταφείου»

«Μπολσεβίκικη Αληθεια της Μόσχας»

(13 Ιουλίου 1921)

με 75 πρωτότυπες φωτογραφίες από τη Σοβιετική Ρωσία

Γερμανικές Εθνικές Εκδόσεις—Δρ. Ερνστ Μπρόεπλε, Μόναχο

Πίνακας Περιεχομένων

A/A	ΚΕΙΜΕΝΟ	ΣΕΛΙΔΑ
1.	Πρόλογος	1
2.	Ο Μαρξισμός	3
3.	Η Ρωσική Επανάσταση	7
4.	Η νίκη των μπολσεβίκων	13
5.	Η εβραϊκή καθοδήγηση	17
6.	Η οικονομική ύφεση	21
7.	Η αντιπροσώπευση της Ρωσίας	24
8.	Ο Κόκκινος Στρατός	30
9.	Η κατάσταση των αγροτών και των εργατών	34
10.	Η Παν-ρωσική πείνα	37
11.	Η ρωσική βοήθεια	46
12.	Η Τσεκά (Чека)	62
13.	Η Παγκόσμια απάτη	68
14.	Τελικά συμπεράσματα και Προοπτικές	78

Πρόλογος

Το γεγονός ότι η μοίρα της Γερμανίας στο μέλλον θα συνδέεται στενά με αυτό της Ρωσίας, σήμερα είναι κοινή άποψη. Η φυσική αναγκαιότητα αυτής της εσωτερικής στάσης είναι αισθητή τόσο στον κομμουνιστή όσο και στον συντηρητικό. Η μοίρα όμως της Γερμανίας θα εξαρτηθεί πρωτίστως από τη Ρωσία με την οποία επιδιώκει δεσμούς: είτε θεωρεί – όπως ορισμένοι κύκλοι – τη σημερινή Σοβιετική Ρωσία σαν ένα δεδομένο και αμετάβλητο γεγονός, για χάρη του οποίου πρέπει να εξαιρεθούν όλα τα άλλα αντιμπολσεβίκικα ρωσικά στοιχεία, είτε το σύστημα που κυβερνά σήμερα στη Μόσχα θεωρηθεί σαν μια αντίθετη προς τη φύση δικτατορία, που είναι εχθρική στο ρωσικό λαό και του επιβλήθηκε με τη βία, και κάποτε θα καταρρεύσει από τις ανάγκες της ζωής ενός μεγάλου λαού, που δεν μπορεί ποτέ να κατασταλεί εντελώς.

Για όποιον γνωρίζει τον Ρώσο σαν άνθρωπο, τη ρωσική ιστορία και το αιματηρό ρωσικό παρόν, ο οποίος πάντα έχει υπ' όψιν του το καλό ολόκληρου του γερμανικού λαού, η άποψη αυτή δεν μπορεί να αμφισβητηθεί ούτε για μια στιγμή. Μπορεί μόνο να επιμένει στην απαίτηση να προστατεύσουμε τον γερμανικό λαό από τα μικρόβια της αποσύνθεσης από την Ανατολή – από την οποία οι τυφλωμένοι ελπίζουν στη σωτηρία και οι απατεώνες μυρίζουν συμφωνίες με μεγάλα κέρδη – και να εκδώσουμε ξανά και ξανά την προειδοποίηση να μην εμπλακούμε σε συμμαχίες με προσωπικότητες των οποίων η κυβέρνηση έχει ήδη επιβαρυνθεί με το θάνατο πάνω από 30 εκατομμύρια ανθρώπους και των οποίων οι οπαδοί, σχεδόν χωρίς εξαίρεση, δεν προέρχονται από το λαό, που – χάρη σε αδιάστατα μέσα – κυριαρχούν σήμερα.

Η φύση του μπολσεβικισμού και των εκπροσώπων του θα υποβληθούν σε μια σύντομη αλλά λεπτομερή, τεκμηριωμένη κριτική – με βάση την προσωπική εμπειρία και τη προσεκτική μελέτη τόσο των αντιμπολσεβίκικων όσο και των κομμουνιστικών πηγών – στη συνέχεια. Φυσικά, η αλήθεια δεν πρέπει να διανθίζεται με λέξεις, αλλά αντίθετα, πρέπει να τονίζεται με όλα τα διαθέσιμα μέσα.

Ο εκδότης με πολύ κόπο και μεγάλες θυσίες, πέτυχε να αποκτήσει πλούσιο φωτογραφικό υλικό (πρωτότυπες φωτογραφίες) από τη Σοβιετική Ρωσία. Λόγω καθαρά τεχνικών και οικονομικών δυσκολιών, το όλο θέμα δεν μπορεί να δημοσιευτεί αυτή τη στιγμή. Αλλά η επιλογή από μόνη της θα είναι αρκετή για να εκφράσει πραγματικά και να εξηγήσει εκεί που οι λέξεις δεν μπορούν.

Μακάρι αυτό το βιβλίο να βρει τον δρόμο του στον γερμανικό λαό –

και σε όλους τους άλλους – για να κάνει αυτό που του αναλογεί ώστε οι λαοί να αναγνωρίσουν τον παγκόσμιο κίνδυνο που προέρχεται από την Ανατολή.

Μόναχο, Μάιος 1922

Ο συγγραφέας και εκδότης

A handwritten signature in dark ink, reading "Alfred Rosenberg". The script is cursive and elegant, with a long, sweeping underline that extends to the right.

Ο Μαρξισμός

«Το τεραστίων διαστάσεων μηχανικό ον με βασανίζει και με τρομάζει, έρχεται σαν καταιγίδα, αγά, αργά· αλλά έχει πάρει το δρόμο του, θα έρθει και θα χτυπήσει». Πριν από εκατό χρόνια, ο Γκαίτε είδε μπροστά του με βουρκωμένα μάτια τη πνευματική στάση της Ευρώπης και τις συνέπειές της· ήξερε ότι αυτό το «μηχανικό ον» σήμαινε υλισμό, ότι ο άνθρωπος θα γινόταν τελικά το πλάσμα εκείνων των πλασμάτων που ο ίδιος είχε δημιουργήσει. Ήρθε, όπως το είχε προβλέψει. Σε όλους τους τομείς της ζωής γίνεται το επίκεντρο (που είναι σημαντικό στον αγώνα της ύπαρξης δυνάμεων) που μετατοπίζεται όλο και περισσότερο από το εσωτερικό προς το εξωτερικό. Η τέχνη σταδιακά σταματά σχεδόν εντελώς να είναι τέχνη και βλέπει τον τελικό της στόχο σε έναν επίπεδο ρεαλισμό, σε μια μίμηση της φύσης· η θρησκεία απογυμνώνεται από τη συμβολική της αξία και «διακηρύσσεται» με έναν καθαρά ιστορικο-υλιστικό τρόπο· οι φυσικές επιστήμες δεν βλέπουν πλέον το εγώ σαν τον πρωταρχικό παράγοντα σε όλα τα γεγονότα, αλλά αντιλαμβάνονται την πνευματική προσωπικότητα απλώς σαν αποτέλεσμα εξωτερικών δυνάμεων. Το αποτέλεσμα αυτής της πνευματικής τάσης στη δημόσια ζωή ήταν αναγκαστικά ένας ασυγκράτητος υποκειμενισμός στα οικονομικά και στην πολιτική. Οι τεχνικές εφευρέσεις κυνηγούν η μία την άλλη για τον έλεγχο της ύλης, με περίσσιο μονομερή χαρακτήρα η Ευρώπη παλεύει με το χρόνο και το χώρο, διαπλέει με γιγάντιους κολοσσούς τους ωκεανούς σε λίγες μέρες, στέλνει γρήγορα τρένα με ασύλληπτη ταχύτητα από τη μια άκρη της ηπείρου στην άλλη, στο τέλος κατέκτησε και τον αέρα και τα ραδιοκύματα μεταφέρουν τη σκέψη από τον έναν κόσμο στον άλλο σε δευτερόλεπτα... Ένας αυξανόμενος πληθυσμός εκτοπίζει το ένα σμήνος περιπλανώμενων ανθρώπων μετά το άλλο, μια απaráμιλλη πολιτική και οικονομική επέκταση, σε συνδυασμό με την υπερεκμετάλλευση των πόρων όλων των χωρών, ξεκινά από την Ευρώπη και κυρίως από τη Βόρεια Αμερική.

Ο πλούτος αυξήθηκε, ο πολιτισμός μειώθηκε, ο βιομηχανισμός ξεκίνησε με όλες τις γνωστές του καταστροφικές συνέπειες.

Μέσα σε αυτή την ατμόσφαιρα αναπτύχθηκε ο μαρξισμός. Προφανώς γεμάτος μίσος ενάντια στην εκμετάλλευση που συγκεντρωνόταν όλο και περισσότερο σε λίγα χέρια, όλη του η κοσμοθεωρία συνίστατο στο υλισμό και μόνο στον υλισμό του πιο βραδύνου είδους. Και ακόμα κι αν το σοσιαλδημοκρατικό κόμμα διασπάστηκε αργότερα με διάφορους τρόπους, το άκαμπτο, στενοκέφαλο δόγμα του Μαρξ ακονισμένο για μηχανικά ακρωτηριασμένα μυαλά, αυτό το μαστίγωμα όλων των σκοτεινών ενστίκτων, αυτή η άρνηση του εθνικού σαν βάση της οργά-

νωσης όλης της ζωής, το αίτημα για βάνανυση ταξική πάλη, εν ολίγοις, αυτή η αναμμένη δάδα σιγοκαίει και σιγοκαίει σε όλο το οικοδόμημα του ευρωπαϊκού πολιτισμού. Ο μαρξισμός είναι ωμότητα που εξυψώνεται σε θρησκεία. Η οικονομική άρνηση κάθε προσωπικού, είναι κοινωνικά και πολιτικά το κήρυγμα ενός απεριόριστου υποκειμενισμού. Οι συνειδητές και ασυνειδητες δυνάμεις μπορούν να παλέψουν ενάντια σε αυτό μέσα στα διάφορα σοσιαλδημοκρατικά κόμματα στις επιμέρους χώρες: το σύστημα, μόλις βρισκόταν στην εξουσία, ήταν υποχρεωμένο να παράγει τα αποτελέσματα που είναι εγγενή στη φύση του, δηλ. πλήρη στειρότητα και παντελή έλλειψη εποικοδομητικού χαρακτήρα.

Ο μαρξισμός ήταν δυνατός εξαιτίας μιας άτυχης στάσης της Ευρώπης η οποία αποδέχτηκε την κοσμοθεωρία που ξεπήδησε από ένα νομαδικό-παρασιτικό μυαλό και συμβιβάστηκε μαζί της αντί να την πολεμήσει επί της αρχής. Γιατί ο μαρξισμός δεν είναι μια διαμάχη για οικονομικά προβλήματα, αλλά ένας αγώνας για την εξουσία και τον πολιτισμό. Και δεδομένου ότι, τελικά, οι Ευρωπαίοι δεν μπορούν να πολεμήσουν την ίδια τη φύση τους, γι' αυτό από εσωτερική ανάγκη οι Γεωργιανοί, οι Αρμένιοι, οι Εβραίοι και οι ημι-Εβραίοι βρίσκονται στην πρώτη γραμμή του καπιταλισμού, ο οποίος απομυζεί τους ανθρώπους και το νόμιμο παιδί του, τον μαρξισμό. Η συνοδεία τους αποτελείται από αχρείους πολιτικούς εκμεταλλευτές και κερδοσκόπους, από την πνευματική μαγιά των ευρωπαϊκών λαών και απερίσκεπτους ενθουσιώδεις που μπερδεύουν τον μαρξισμό με το σοσιαλισμό (κοινοτικό πνεύμα).

Οι Μπολσεβίκοι θεωρούν τους εαυτούς τους, και πολύ σωστά, σαν τους πραγματικούς εκτελεστές της μαρξιστικής κοσμοθεωρίας. Βλέπετε οι άμεσες προεπιλογές τους ήταν οι Κομμουνάροι του Παρισιού του 1871, και ξέρετε ότι τότε ο Καρλ Μαρντοχάι Μάρξ χαιρετούσε αυτή την τρέλα από το Λονδίνο. Οι εξελικτικοί μαρξιστές δείχνουν τον άλλο Μαρξ, ο οποίος είδε ότι οι καιροί δεν ήταν ακόμη ώριμοι για τη μεγάλη καταιγίδα ενάντια στον ευρωπαϊκό πολιτισμό. Και τα δύο μέρη έχουν δίκιο: διαφέρουν μόνο στην τακτική τους. Η κοσμοθεωρία και οι στόχοι είναι απολύτως ίδιοι. Και αν για τους κοντόφθαλμους και τους ανεπίδεκτους μαθήσεως δεν ίσχυε τίποτα από αυτά, ο μπολσεβικισμός παρείχε μια πειραματική απόδειξη γι' αυτό. Αυτό που παρουσιάζει σήμερα ο Μπολσεβικισμός είναι απολύτως σαφές σε όποιον είναι στα μισά του δρόμου ικανός για να κάνει κρίσεις: ένας βάνανσος δεσποτισμός όπως δεν έχει επικρατήσει ποτέ στην Ευρώπη, μια πνευματική και ηθική κατάρρευση, η πιο τρομερή απόπειρα βίαιης υλοποίησης ενός ολόκληρου κόσμου. Τώρα έχει μεγάλο ενδιαφέρον να γνωρίζουμε όχι μόνο τα γεγονότα, αλλά παράλληλα και σε γενικές γραμμές, την πνευματική στάση των ανδρών που ήταν ηγέτες στο παρελθόν και εξακολουθούν να είναι και σήμερα απέναντι στο πρόβλημα της εθνικότητας, του κρά-

τους και του πολιτισμού.

Ανάμεσα στα πολλά κομμουνιστικά κείμενα ξεχωρίζω το «Κράτος και Επανάσταση» του Λένιν, που γράφτηκε το καλοκαίρι του 1917, δηλαδή λίγο πριν οι Ταταρο-Καλμούκοι καταφέρουν να φτάσουν στην κορυφή της κυβέρνησης με τυχοδιώκτες από κάθε φυλή και τα κατακάθια του ρωσισμού. Διαβάζοντας προσεκτικά αυτό το βιβλίο, παρατηρεί κανείς πολύ καθαρά ότι αυτός ο άνθρωπος δεν έχει την παραμικρή αίσθηση για αυτό που ονομάζουμε πολιτισμό· ότι του λείπει η αίσθηση να νιώσει τι σημαίνει για εμάς μια οργανωτική ιδέα του κράτους και του λαού. Του λείπει οποιαδήποτε φυσική βάση για να οικοδομήσει τον κόσμο των ιδεών του· μας φέρνει αντιμέτωπους από κάθε πλευρά, με μια στενότητα μυαλού σαν αυτή κάποιου Οτεντότου σε συνδυασμό με τον άκαμπτο φανατισμό ενός γιου της ερήμου. Θα προσθέσω εν συντομία ακολούθως μερικές χαρακτηριστικές δηλώσεις. Όσο έντονα και εύστοχα περιγράφουν τον κοινοβουλευτισμό, τόσο στα «θετικά» τους συμπεράσματα δείχνουν την απόλυτη, ανόητη άγονη φύση ενός ανόητου μπάσταρδου.

«Το κράτος είναι το προϊόν και η έκφραση του ασυμβίβαστου των ταξικών συγκρούσεων.» «Ότι το κράτος είναι όργανο διακυβέρνησης μιας συγκεκριμένης τάξης, που δεν μπορεί να συμβιβαστεί με τους αντίποδες του, η μικροαστική δημοκρατία δεν θα μπορέσει ποτέ να καταλάβει». «Η παντοδυναμία του πλούτου είναι πιο ασφαλής σε μια δημοκρατία επειδή αυτή η παντοδυναμία δεν εξαρτάται από τις κακές πρακτικές του καπιταλισμού. Η δημοκρατία είναι το καλύτερο περιτύλιγμα του καπιταλισμού. Πρέπει να τονιστεί ότι ο Ένγκελς περιγράφει με τη μεγαλύτερη βεβαιότητα, ότι το καθολικό δικαίωμα ψήφου είναι όπλο για την αστική κυριαρχία». «Κάθε κράτος είναι μια ειδική δύναμη καταστολής ενάντια στην καταπιεσμένη τάξη. Άρα κάθε κράτος δεν είναι ελεύθερο και δεν είναι πλέον λαϊκό κράτος». Ο Λένιν παραθέτει με χαρά ένα «ξεχασμένο» απόφθεγμα του Μαρξ, το οποίο για αυτόν περιλαμβάνει την ίδια την ουσία αυτού για το οποίο αγωνίζεται: «Το προλεταριάτο θα χρησιμοποιήσει την πολιτική του κυριαρχία για να αποσπάσει σταδιακά όλο το κεφάλαιο από την αστική τάξη, για να συγκεντρώσει όλα τα μέσα παραγωγής στα χέρια του κράτους, δηλαδή το προλεταριάτο οργανωμένο σαν άρχουσα τάξη...» «Εδώ – συνεχίζει ο Λένιν – «το ερώτημα διατυπώνεται συγκεκριμένα και το συμπέρασμα είναι εξαιρετικά ακριβές, πρακτικά αισθητό· όλες οι προηγούμενες επαναστάσεις έχουν τελειοποιήσει τον κρατικό μηχανισμό, τώρα πρέπει να συντριβεί, να διαλυθεί.» Δύο θεσμοί είναι οι πιο χαρακτηριστικοί αυτής της κρατικής μηχανής: «δημόσιες υπηρεσίες και μόνιμος στρατός» – αυτά είναι τα «παράσιτα» στο σώμα της αστικής κοινωνίας· «παράσιτα που γεννήθηκαν από τις εσωτερικές αντιφάσεις που διχάζουν αυτή την κοινωνία».

Οι ιδιαίτερα αγαπημένοι του Λένιν – σύμφωνα με τον Μαρξ – είναι οι «παραδαισένιοι» Κομμουνάροι του 1871. Εκεί θα αναζητούνταν οι δάσκαλοι για το μέλλον: Ο μόνιμος στρατός εξαφανίστηκε, η αστυνομία επίσης, τότε η ένδοξη κομμούνα ξεκίνησε αμέσως για να «διαλύσει το πνευματικό εργαλείο καταστολής, την εξουσία του κλήρου...» Οι δικα-

στικοί υπάλληλοι έχασαν αυτή τη ψευτοανεξαρτησία... έπρεπε να συνεχίσουν να εκλέγονται φανερά, να είναι υπεύθυνοι και να μπορούν να ανακληθούν. «Η Κομμούνα έδωσε το σύνθημα όλων των αστικών επαναστάσεων – την απόκτηση μιας κυβέρνησης με μικρά έξοδα – στην πραγματικότητα, καταργώντας τις δύο μεγαλύτερες πηγές δαπανών, τον στρατό και τη δημόσια διοίκηση.» (Μαρξ).

«Δεν είμαστε ουτοπιστές. Δεν ονειρευόμαστε ότι ξαφνικά χωρίς καμιά διοίκηση... θα μπορούσαμε να τα βγάλουμε πέρα. Αλλά εμείς οι εργάτες μόνοι μας οργανώνουμε τη μεγάλη επιχείρηση, τη χτίζουμε στηριζόμενοι στην εργατική μας πείρα, εφαρμόζουμε αυστηρή πειθαρχία που θα υποστηρίζεται από την δύναμη των οπλισμένων εργατών, και περιορίζουμε τον ρόλο των αρχόντων του κράτους σε ρόλο απλών εκτελεστών των δικών μας διαταγών...»

«Ολόκληρη η οικονομία του λαού θα είναι οργανωμένη σύμφωνα με το πρότυπο των ταχυδρομείων και υπό τον έλεγχο και την καθοδήγηση του οργανωμένου προλεταριάτου...»

Σύμφωνα με τον Λένιν, η θρησκεία δεν πρέπει να είναι προσωπική υπόθεση, γιατί αυτή η δημοφιλής φόρμουλα «ερμηνεύτηκε σαν να ήταν και το ζήτημα της θρησκείας ιδιωτική υπόθεση του κόμματος του επαναστατικού προλεταριάτου!». Ο Λένιν αντιτάχθηκε με πικρία σε αυτήν την πλήρη προδοσία του επαναστατικού προγράμματος του προλεταριάτου και απαίτησε έναν ανελέητο αγώνα ενάντια στο «θρησκευτικό όπιο που βλάπτει τον λαό».

Αρκούν αυτά. Το δημοκρατικό πολίτευμα και με εμάς δεν έχει καμία σχέση, αλλά ακριβώς επειδή δεν είναι βιολογικό, δεν έχει τις ρίζες της στο λαό και κρύβει ένα αδίστακτο χρηματιστήριο πίσω από τις σαγηνευτικές φράσεις. Αλλά πόσο αξιολύπητη είναι η «κοσμοθεωρία» ενός Λένιν που ξέρει πώς να αντιμετωπίσει αυτή την εξέλιξη μόνο με μια άλλη λεηλασία που βασίζεται στην ίδια υλιστική νοοτροπία. Ο Γκαίτε εννοούσε ότι ένας λαός είναι δημιουργικός μόνο όσο είναι ακόμα θρησκευόμενος. Στο μυαλό ενός Λένιν αυτή η αλήθεια πρέπει φυσικά να φαινόταν σαν πρόκληση για τα «ιδανικά» του. Με απύθμενη αλαζονεία, ο Λένιν αναφέρεται για όλους τους μη Μπολσεβίκους σαν «φιλισταίους», «μικροαστούς» κ.λπ., χωρίς να ξέρει ότι αυτοσαρκάζεται. Υπάρχει κάτι πιο ανόητο από το να σταματήσουμε να λειτουργούμε με το μυαλό και να βασιζόμαστε στην αρχή της γροθιάς για να μετατρέψουμε το ζήτημα της ποιότητας σε ζήτημα ποσότητας! Τώρα η Ρωσία έχει έναν στρατό που έχει υιοθετήσει τον εμφύλιο πόλεμο σαν αρχή, έχει μια διοίκηση τόσο δαπανηρή όσο ποτέ η μαμμωνιστική Αμερική, έχει μια γραφειοκρατία δεκαπλάσια από αυτή του τσαρισμού, που ήταν αδέξια στη διοικητική τεχνική. Ο «έλεγχος του προλεταριάτου» έχει χαθεί εδώ και πολύ καιρό... Η χρεοκοπία έχει ολοκληρωθεί, μόνο μια άπληστη δίψα για εξουσία και ο φόβος ενός αδυσώπητου απολογισμού δίνει σε όσους βρίσκονται στην εξουσία στη Μόσχα την ενέργεια της απόγνωσης.

Ακριβώς το ίδιο πνεύμα, μόνο πολύ πιο βίαιο και πιο προσηλωμένο, όπως στα γραπτά του Λένιν, πηγάζει από τα έργα του πραγματικού τυράννου της Σοβιετικής Ρωσίας, Τρότσκι-Μπρόνσταϊν. Και μάλιστα η

στάση του απέναντι στα ζητήματα της πολιτικής εξουσίας είναι το χαρακτηριστικό του. Με το ξέσπασμα του Παγκοσμίου Πολέμου ο Τρότσκι ζούσε στην Ελβετία. Στα τέλη του 1914 ξεκίνησε να γράφει ένα βιβλίο «Ο πόλεμος και η διεθνής», στο οποίο εξέφραζε τις σκέψεις του για το πώς ο νικητής αγγλοαμερικανικός τραπεζικός και χρηματιστηριακός καπιταλισμός, ο οποίος νίκησε (μέσω της προδοσίας), πραγματοποίησε τη Συνθήκη των Βερσαλλιών. Ο Τρότσκι γράφει ακριβώς στην αρχή: «Ο πόλεμος του 1914 σημαίνει πάνω από όλα την καταστροφή του εθνικού κράτους σαν ανεξάρτητου οικονομικού χώρου. Στη συνέχεια λέει, ακριβώς όπως το ανακοινώνουν σήμερα οι χρηματιστηριακές μας εφημερίδες, ότι «είναι ζήτημα δημιουργίας μιας πολύ πιο ισχυρής και ανθεκτικής πατρίδας – των δημοκρατικών Ηνωμένων Πολιτειών της Ευρώπης σαν το θεμέλιο των Ηνωμένων Πολιτειών του κόσμου».

Είναι επίσης σημαντικό σε όλα τα μπολσεβίκικα γραπτά ότι, όσο κι αν επιτίθενται στο δημοκρατικό κοινοβουλευτικό σύστημα, το υπερασπίζονται πάντα ενάντια σε ένα αυστηρά εθνικό κράτος και ενάντια σε μια μοναρχία. Παρόλο που ο Τρότσκι ήξερε φυσικά ότι στην πραγματικότητα ο παγκόσμιος καπιταλισμός είχε την έδρα του στο Παρίσι, αλλά ειδικά στο Λονδίνο και τη Νέα Υόρκη, αυτός ο υποτιθέμενος σκληρός μαχητής κατά του καπιταλισμού επιτίθεται στη γερμανική (αδιάφθορη) δημόσια διοίκηση (ακόμα και αν έχει ήδη ταλαιπωρηθεί από το χρηματιστήριο, αλλά παρόλα αυτά όχι εξ ολοκλήρου στα χέρια των τραπεζιτών) μοναρχία. Γνωρίζει και αισθάνεται ότι ο χρηματιστηριακός καπιταλισμός δεν είναι ο θεμελιώδης εχθρός, το πολύ-πολύ μόνο ο επιχειρηματικός ανταγωνιστής. Ένας μαρξιστής και Εβραίος πρέπει να δει τον φυσικό του αντίπαλο σε ένα κράτος που βασίζεται στην αίσθηση του καθήκοντος και της αυτοθυσίας. Γι' αυτό η δημοκρατία ήταν πάντα ο πρόδρομος του μαρξισμού, γιατί μόνο από σημάδια αποσύνθεσης μπορεί να αναπτυχθεί η κυριαρχία της.

Όλοι οι άλλοι μεγάλοι της Σοβιετικής Ρωσίας μιλούν και γράφουν όπως ο Λένιν και ο Τρότσκι. Το να τους αφήσουμε εδώ να μιλήσουν ξεχωριστά θα ήταν υπερβολικό.

Η Ρωσική Επανάσταση

Πρώτα ξέσπασε χάος στη Ρωσία· αυτό σημαίνει: σε ένα αγροτικό κράτος και όχι στην υπερβιομηχανοποιημένη Δύση. Αυτό από μόνο του δείχνει με αρκετή σαφήνεια ότι παρόλο που ο βιομηχανισμός θα μπορούσε να παράσχει τη βάση για την εδραίωση του μαρξισμού, έπρεπε να προστεθούν άλλοι παράγοντες στις δυνατότητές του για να

έχουν αντίκτυπο προκειμένου να διασφαλιστεί η αποτελεσματικότητά του. Και συν τοις άλλοις, η Ρωσική Αυτοκρατορία ήταν γεμάτη με εκρηκτική ύλη. Εδώ περιγράφονται σύντομα ορισμένα από τα βασικά σημεία:

Η τσαρική αυτοκρατορία όφειλε ολόκληρη την παγκόσμια θέση της στην εξωτερική πολιτική σε ένα σκληρό πολιτικό συγκεντρωτισμό. Από τις απαρχές των Μεγάλων δουκών της Μόσχας, υπήρχε μια ενστικτώδης παρόρμηση να κυβερνήσουν όλες τις νεοκατακτηθείσες περιοχές από ένα σημείο. Η αυτοδιοίκηση που χορηγούνταν ενίοτε λόγω στιγμιαίας έκτακτης ανάγκης, μετά πάντα αποσύρονταν για να χορηγηθούν αργότερα σε πιο δύσκολες περιστάσεις. Έτσι συνέβη με την Ουκρανία, με την Πολωνία, με τη Φινλανδία, με τις επαρχίες της Βαλτικής, με τον Καύκασο. Αυτή η ανελέητη επιβολή της συγκεντρωτικής-απολυταρχιστικής αρχής της Μεγάλης Ρωσίας δημιούργησε – όπως είπα – τη ρωσική παγκόσμια αυτοκρατορία. Αλλά έχει αποδειχθεί ότι ήταν δίκτοπο μαχαίρι. Διότι όσους περισσότερους λαούς περιλάμβανε η αυτοκρατορία, τόσο περισσότερες διαφορετικές δυνάμεις έπρεπε να υποταχθούν σε μια θέληση και τόσο μεγαλύτερες εντάσεις προέκυπταν στη χώρα. Ένα άλλο στοιχείο που πυροδοτούσε τις διαμάχες ήταν η αντιπαράθεση των περιφερειακών κρατών μεταξύ τους: αξιωματούχοι, ίσως πολωνικής καταγωγής, μεταφέρονταν στη Φινλανδία, άλλοι Βαλτικής καταγωγής στον Καύκασο, και με αυτόν τον τρόπο, παρόλο που υποκινούνταν τα ατομικά συμφέροντα εναντίον των ατομικών συμφερόντων, τα συγκέντρωσαν όλα σε μια κοινή θέση μάχης κατά του συντάγματος της Πετρούπολης. Αυτή η εχθρότητα κατά του ρωσικού τσαρισμού ήταν επομένως ξένης εθνικότητας.

Επιπλέον, ο τσαρισμός είχε διαπράξει ένα μεγάλο εσωτερικό πολιτικό λάθος, με την κακή αμοιβή των υπαλλήλων του. Οι διορισμένοι υποστηρικτές του κράτους, αντί να δεσμεύονται μόνο με υλικούς δεσμούς στο σύστημα που υπήρχε, εκτέθηκαν σε πειρασμούς των οποίων οι καταστροφικές συνέπειες μπορούν να εκτιμηθούν μόνο από εκείνους που είναι εξοικειωμένοι με τις γερμανικές έννοιες της εντιμότητας και του καθήκοντος από το παρελθόν. Οι αξιωματούχοι της δημόσιας διοίκησης και της αστυνομίας που δεν πληρώνονταν τακτικά, που είχαν το ανατολίτικο-ταταρικό κειμήλιο της δωροδοκίας και της αυθαιρεσίας, χρησιμοποίησαν τη διοικητική τους εξουσία σε όλη την τεράστια αυτοκρατορία για να καλύψουν ό,τι τους έλειπε σε μέσα επιβίωσης. Έτσι ο αστυνομικός, ο υπαστυνόμος, ο αρχηγός της αστυνομίας – που στη Γερμανία ήταν σεβαστά πρόσωπα – στη Ρωσία έγιναν άνθρωποι με τους οποίους κανένας τίμιος άνθρωπος δεν ήθελε να έχει καμία σχέση, αν και δεν πρέπει να αμφισβητηθεί ότι πολλοί αξιωματούχοι παραπονήθηκαν έντονα για αυτές τις συνθήκες. Ο αγώνας ενάντια στην τσαρική εξουσία διεξήχθη έτσι στο όνομα της ανθρωπιάς, της ελευθερίας και της εθνικής τιμής.

Όπως ακριβώς στη δημόσια διοίκηση έτσι και οι κατώτεροι κληρικοί εγκαταλείφθηκαν οικονομικά. Ο ζητιάνος αμόρφωτος ιερέας ήταν μια από τις πιο δυσάρεστες εικόνες της παλιάς Ρωσίας, και σε καμία περίπτωση δεν χρησίμευε για να διατηρήσει και να ενισχύσει στον καλό

και θρησκευόμενο ρωσικό λαό το παλιό του ενθουσιασμό για τον τσάρο.

Σε αυτές τις εντάσεις προστέθηκαν και αυτές που ήρθαν από τη Δύση. Οι ιδέες δημοκρατικού κοινοβουλευτισμού και του μαρξισμού. Οι πρώτες που κέρδισαν έδαφος στην ενθουσιώδη, ελάχιστα επικριτική ρωσική διανόηση η οποία ντρεπόταν για το «αντιδραστικό καθεστώς» της και έκανε ό,τι μπορούσε για να μιμηθεί τη Δύση· η δεύτερη εξαπλώθηκε φυσικά στη ταχέως αναπτυσσόμενη βιομηχανία των αρχών του 20ου αιώνα. Και τα δύο ρεύματα εφοδιάστηκαν με άφθονα χρήματα από διεθνείς κύκλους του εξωτερικού. Ο χαμένος πόλεμος με την Ιαπωνία έφερε την πρώτη αποφόρτιση. Για άλλη μια φορά ο τσάρος κατάφερε να διατηρήσει την εξουσία του.

Το 1914 μια εθνική έξαρση σάρωνε αναμφισβήτητα τη χώρα. Αλλά οι ρίζες του κακού είχαν βυθιστεί πολύ βαθιά στο έδαφος, και ενώ οι καλύτεροι εκπρόσωποι της Ρωσίας στέκονταν στο μέτωπο, οι άλλες δυνάμεις συνέχισαν την καταστροφική τους δραστηριότητα. Το πόσο βαθιά ριζωμένη ήταν στον καθένα η πεποίθηση ότι ο τσαρισμός ειδικά δεν ήταν ικανός να ανανεωθεί, αλλά ήταν ένα απόλυτο εμπόδιο για μια αληθινή εθνική Ρωσία, σε ποιο βαθμό ήταν προσωπικές φιλοδοξίες, σε ποιο βαθμό η προσχεδιασμένη εργασία συνέβαλε στην καταστροφή του ρωσικού κράτους και στην εξόντωση του ρωσικού λαού τον Μάρτιο του 1917, είναι θέμα που θα διαλευκανθεί στο μέλλον. Εν πάση περιπτώσει, είναι σαφές σήμερα ότι οι διάφορες πηγές δυσαρέσκειας ξέσπασαν μονομιάς και συνδυάστηκαν σε ένα ισχυρό ρεύμα. Όποιος έγινε μάρτυρας της Ρωσικής και της «Γερμανικής» επανάστασης ξέρει ότι η πρώτη ήταν μια στοιχειώδης εξέγερση (είτε δικαίως είτε αδικώς, μπορεί να παραμείνει αναποφάσιστος), η δεύτερη ήταν μια άνανδρη αιφνιδιαστική επίθεση εναντίον ενός λαού που οδηγήθηκε συστηματικά στην απόγνωση.

Αλλά αμέσως μετά τις πρώτες εβδομάδες μέθης έγινε φανερό ότι η «μεγάλη και αναίμακτη» ρωσική επανάσταση, ενώ ήταν ενωμένη στον αγώνα ενάντια στον τσαρισμό, σε όλα τα άλλα αποτελούνταν από πολύ διαφορετικά στοιχεία. Η δημοκρατικοκοινοβουλευτική «προσωρινή κυβέρνηση» βρέθηκε ξαφνικά αντιμέτωπη με εντελώς απροσδόκητες απαιτήσεις. Οι Φινλανδοί ανακοίνωσαν τα εθνικά τους δικαιώματα, τα οποία πιστοποιήθηκαν και στη συνέχεια αγνοήθηκαν, οι Εσθονοί, οι Λετονοί και οι Λιθουανοί ζήτησαν εντελώς ελεύθερη εθνική αυτοδιάθεση, το ίδιο έκαναν και οι Καυκάσιοι· και σίγουρα προς έκπληξη πολλών μεγάλων Ρώσων και οι Ουκρανοί δήλωσαν την ανεξάρτητη εθνικότητά τους: 30.000 Ουκρανοί στρατιώτες προέλασαν μια μέρα προς τον Καθεδρικό Ναό της Μεταμόρφωσης του Σωτήρος (Spasso-Preobrazhensker Kathedrale) στην Αγία Πετρούπολη και από εκεί πήραν τα διακριτικά των Χέτμαν και άλλα παλιά ουκρανικά κοσμήματα που φυλάσσονταν εκεί, για να τα μεταφέρουν θριαμβευτικά στο Κίεβο. Από την άλλη πλευρά το μαρξιστικό συμβούλιο των στρατιωτών εμφανίστηκε με ολοένα και πιο έντονα αιτήματα, τα οποία κορυφώθηκαν στην έκκληση για τη «δικτατορία του προλεταριάτου». Αυτό το συνέδριο, που διεξήχθη και οργανώθηκε σε διεθνές επίπεδο, είχε πλέον έναν αντίπαλο με τη μορφή των διαφόρων εθνοτήτων: τη

δημοκρατική κυβέρνηση. Και πάλι, δύο εχθρικές δυνάμεις ενώθηκαν ενάντια σε μια τρίτη δύναμη, η οποία ανήμπορη ταλαντευόταν μεταξύ των διαφορετικών δυνάμεων. Τα ηνία γλιστρούσαν όλο και περισσότερο από τα χέρια τους και στα τέλη του 1917 ο κοινοβουλευτισμός στη Ρωσία ανατράπηκε. Ο ναύτης Ανατόλι Ζελεζνιάκοφ και μερικοί από τους συντρόφους του έδιωξαν ολόκληρη τη Ρωσική Εθνοσυνέλευση. Και πάλι, οι δυνάμεις που είχαν συνεργαστεί προηγουμένως χώρισαν: Τα περιφερειακά κράτη διεκδίκησαν τις εθνικές τους αξιώσεις, η Πολωνία, η Φινλανδία και τα κράτη της Βαλτικής, ο Καύκασος και η Ουκρανία χωρίστηκαν από τη Ρωσία. Η σοβιετική δύναμη, που δεν ήταν ακόμη ισχυρή, δεν μπορούσε να κάνει τίποτα εναντίον τους προς το παρόν, αλλά έκανε ό,τι ήταν δυνατό για να υποτάξει τουλάχιστον πλήρως τη Μεγάλη Ρωσία.

Σύμφωνα με τον Μπίσμαρκ, οι Γιρονδίνοι ήταν πάντα που έσερναν το όχημα του κράτους στην άκρη της αβύσσου και μετά κλαψούριζαν για την καταστροφή όταν πραγματικά συντριβόταν· είναι σαν τους ανθρώπους που επιβιβάζονται στο τρένο για το Πότσνταμ, αν και θέλουν μόνο να πάνε στο Κολχάζενμπρυκ και ξέρουν σίγουρα ότι το τρένο δεν θα σταματήσει ποτέ εκεί... Αυτό το άθλιο παιχνίδι – που προωθούνταν από συνειδητοποιημένες δυνάμεις σύμφωνα με σχέδιο – επαναλήφθηκε στη Ρωσία. Οι ρώσοι Γιρονδίνοι, ο πρίγκιπας Γκεόργκι Γιεβγκένγιεβιτς Λβοφ, ο Πάβελ Νικολάγιεβιτς Μιλιουκόφ και οι σύντροφοι πίστευαν ότι μπορούσαν να κυβερνήσουν με συμβιβασμούς και έκαναν έκκληση στον πατριωτισμό στο όνομα του οποίου είχε γίνει η «μεγάλη επανάσταση». Όμως τα αναστατωμένα πνεύματα δεν μπορούσαν πια να δαμαστούν με όμορφα λόγια. Η φρουρά της Πετρούπολης, σαν ομάδα δράσης της επανάστασης, όρισε ότι δεν έπρεπε να σταλούν στο μέτωπο για να μπορέσουν να «υπερασπιστούν και να ενισχύσουν» την επανάσταση· το συμβούλιο εργατών και στρατιωτών εξέδωσε την περιβόητη διαταγή Νο. 1, η οποία απάλλασε τους στρατιώτες σχεδόν από κάθε πειθαρχία απέναντι στους αξιωματικούς. Την ίδια ώρα ηχούσε το σύνθημα «Ελευθερία, Ψωμί, Ειρήνη». Οι μάζες, που είχαν γίνει πολύ δεκτικές σε αυτές τις ξεσηκωτικές λέξεις σαν αποτέλεσμα ετών πολέμου και στερήσεων, μετατοπίζονταν όλο και περισσότερο και οι κοντόφθαλμοι Ρώσοι πατριώτες συνειδητοποίησαν τελικά ότι η εξέγερση έπαιρνε ακριβώς την αντίθετη κατεύθυνση από αυτήν που ήθελαν να πάρει. Ο Μιλιουκόφ και οι σύντροφοι εξακολουθούσαν να πιστεύουν ότι μπορούσαν να κρατήσουν τη θέση τους παραδίδοντας την εξουσία στον τότε πολύ δημοφιλή δικηγόρο Αλεξάντρ Φιόντοροβιτς Κέρενσκι (Άαρν Κίρμπις). Αλλά μάταια: οι υστερικές του ομιλίες δεν άλλαξαν την πορεία των γεγονότων και όταν ο στρατηγός Λαβρ Γκεόργκιεβιτς Κορνίλοβ με μερικές μεραρχίες έκανε μια τελευταία προσπάθεια να σώσει τη Ρωσία από το χάος και βάδισε προς

την Πετρούπολη, προδόθηκε από τον ίδιο Κέρενσκι που είχε ζητήσει τη βοήθειά του...

Το λεγόμενο Προκοινοβούλιο που συγκλήθηκε το φθινόπωρο απλώς σχημάτισε μια νέα, ενισχυμένη αντιπολίτευση. Μια μέρα ο Κέρενσκι ορκίστηκε ότι θα αναλάμβανε ανελέητη δράση κατά του μπολσεβικισμού και την επομένη, έχοντας προετοιμασμένο το διαβατήριό του, διέφυγε από τα σύνορα στην Αγγλία...

Το συμβούλιο των στρατιωτών – υπό την προεδρία του Σημαιοφόρου Νικολάι Κρυλένκο – κατέλαβε την εξουσία στην Πετρούπολη. Το σύνθημα από την πρωτεύουσα είχε αντίκτυπο και σε πολλές άλλες πόλεις που είχαν καταστραφεί από την έντονη προπαγάνδα: ο κόκκινος μπολσεβικισμός είχε θριαμβεύσει. Μετά από ένα σύντομο κοινοβουλευτικό διάλειμμα, η αιματηρή τρομοκρατία των διεθνών τυχοδιωκτών πήρε τη θέση του τσαρικού απολυταρχισμού.

Το 1917 ζούσα σε ένα μοντέρνο οικιστικό προάστιο μια ώρα με το τρένο από τη Μόσχα. Στα τέλη Φεβρουαρίου, ήρθαν νέα για απόπειρες απεργίας, εξεγέρσεις για τα τρόφιμα και μια μέρα είπαν: «Επανάσταση!» Πήγα νωρίς το πρωί στη Μόσχα. Μέσα σε μια νύχτα, η εξουσία πέρασε από τα χέρια των τσαρικών αξιωματούχων και στρατηγών στα χέρια των επαναστατικών ενώσεων. Εκατοντάδες χιλιάδες γέμισαν τις πλατείες και τους δρόμους της Μόσχας, βασίλευε μια υστερική χαρά, εντελώς άγνωστοι αγκάλιαζαν ο ένας τον άλλον κλαίγοντας, εκατομμύρια είχαν καταληφθεί από μια ψύχωση. Η νίκη της επανάστασης γιορτάστηκε σε χιλιάδες ομιλίες... Τότε το πρώτο επαναστατικό σύνταγμα εισέβαλε από το στρατόπεδο στην πόλη: κόκκινες σημαίες, κόκκινα βραχιόλια, κόκκινες κονκάρδες! Επικεφαλής όμως ήταν ένας απεριποίητος στρατιώτης πάνω σε άλογο χωρίς σέλα. Ένας κακός οιωνός.

Λίγο καιρό αργότερα, στην Αγία Πετρούπολη, κηδεύτηκαν τα θύματα της επανάστασης. Στον κεντρικό δρόμο της λεωφόρου Νιέφσκι παρέλασαν σε δύο φάλαγγες ενωμένοι σε ομάδες των εκατό, οι εργάτες της πρωτεύουσας ένα γκριζόμαυρο πλήθος. Προχωρούσαν με αργό βηματισμό και μπροστά κουβαλούσαν τους νεκρούς με κόκκινα φέρετρα. Από πάνω τους κυμάτιζαν κόκκινα πανό με χρυσές επιγραφές σε ατελείωτους αριθμούς και ξανά και ξανά ακουγόταν το τραγούδι της ρωσικής επανάστασης. (Μια τροποποίηση της Μασσαλιώτιδας):

«Σηκωθείτε, σηκωθείτε, εργάτες...»

Μετά πάλι μια σιωπή, ακούγονταν μόνο τα ίδια βήματα των χιλιάδων· οι καμπάνες των εκκλησιών δεν επιτρεπόταν να χτυπήσουν, οι ιερείς δεν επιτρεπόταν να αγιάσουν τους τάφους, η χορωδία της εκκλησίας δεν επιτρεπόταν να ψάλει.

Έτσι, το πλήθος προχώρησε για αρκετές ώρες: ένας σιωπηλός θυμός γέμισε την ατμόσφαιρα: εκείνη η ηρεμία πριν από την καταιγίδα που έχει πάντα κάτι τόσο τρομακτικό.

Κατά τη διάρκεια των πρώτων εβδομάδων μετά την επανάσταση, η αναρχία βρυχιόταν στους δρόμους της Πετρούπολης. Δεν περνούσε ούτε μια νύχτα χωρίς άγριους πυροβολισμούς σε πολλά σημεία ταυτόχρονα. Οι «ελεύθεροι» στρατιώτες κατελάμβαναν τη μια κάβα κρασιών μετά την άλλη· και καθώς μια ομάδα έμπαινε σε ένα ποτοποιείο και μεθούσε ασταμάτητα, μια δεύτερη και μια τρίτη έμπαινε για να πάρει – το απαγορευμένο κατά τη διάρκεια του πολέμου – αγαπημένο τους κονιάκ. Κάθε βράδυ ξεσπούσαν πραγματικές μάχες, οι οποίες είχαν πάντα νεκρούς· αλλά όσοι έμεναν στα κελάρια, συχνά πνίγονταν στο κρασί ή το σναπ που ξεχείλιζε. Έγινε ησυχία μόνο όταν όλα τα γνωστά στρατόπεδα είχαν λεηλατηθεί. Αυτά τα περιστατικά επαναλήφθηκαν σε όλες τις άλλες πόλεις.

Εν τω μεταξύ, ένα κύμα φωτιάς σάρωνε όλη την αυτοκρατορία. «Γη και ελευθερία» ήταν πάντα η κραυγή του Ρώσου αγρότη. Αυτό που του εξασφάλιζε για δεκαετίες η αγροτική μεταρρύθμιση του Πιοτρ Στολίπιν, την οποία ο φιλελευθερισμός αποκάλεσε «αντιδραστική», πίστευε ότι τώρα μπορούσε να το πραγματοποιήσει αμέσως. Η «κοινωνικοποίηση του εδάφους» προχώρησε με αυτόν τον πρωτόγονο τρόπο που πιθανότατα θα παραμείνει για πάντα χαρακτηριστικό των επαναστατικών χρόνων: οι χωρικοί βάδιζαν κατά του γαιοκτήμονα, έσερναν ό,τι δεν ήταν καρφωμένο, κατέστρεφαν έπιπλα και αντικείμενα τέχνης, έσκιζαν πολύτιμες βιβλιοθήκες και τελικά έβαζαν φωτιά σε όλο το κτήμα. Αυτό επαναλήφθηκε χιλιάδες φορές στη Ρωσία και οι πρώην ιδιοκτήτες γης είχαν την τύχη να βρουν καταφύγιο στις πόλεις ή στο εξωτερικό.

Στο στρατό επαναλαμβάνονταν τα ίδια άναρχα ένστικτα· χιλιάδες αξιωματικοί πλήρωσαν με τη ζωή τους τη νίκη της επανάστασης. Η πειθαρχία που εξακολουθούσε να διατηρείται επίπονα υπονομευόταν συνεχώς από τους ταραχοποιούς που έφταναν από την Αγία Πετρούπολη, ο στρατός των εκατομμυρίων μετατράπηκε σε ένα σωρό ανθρώπων χωρίς κατεύθυνση. Η τρομερή ήττα στο ποταμό Στόχοντ και αργότερα η ντροπιαστική φυγή στο Τερνόπιλ, ήταν απόδειξη μιας ηθικής σήψης που εξαπλωνόταν όλο και περισσότερο. Ο Κέρενσκι είχε γίνει ανώτατος διοικητής και ως τέτοιος ταξίδεψε στις συνοριακές περιοχές και στο μέτωπο. Σε μια πόλη αγκάλιασε τους επαναστάτες μαθητές του γυμνασίου που τον χαιρετούσαν, σε μια άλλη λιποθύμησε μετά από μια ομιλία· στο ίδιο το μέτωπο ήθελε να έχει συντάγματα να παρελαύνουν δίπλα του. Αυτά όμως απλώς αρνήθηκαν, καθόντουσαν στο γρασίδι και σφύριζαν τον «ανώτατο διοικητή». Και αυτός δεν πέρασε από στρατοδικείο τους αρχηγούς, αλλά πήγε στα επαναστατημένα συντάγματα και τους έπεισε να είναι «λογικοί». Στο κοινοβούλιο, φώναζε υστερικά: «Δεν είστε καθόλου επαναστάτες, αλλά μόνο αντάρτες είλωτες.» Αλλά δεν ήταν μόνο αυτά που αναφέρθηκαν, ο ίδιος ο δικηγόρος Κέρενσκι, παρουσιαζόταν ανάμεσα στους εργάτες με εργατική μπλούζα, αλλά τραγουδούσε τραγούδια οπερέτας στο υπνοδωμάτιο του πρώην τσάρου.

Στα τέλη Οκτωβρίου 1917 μαίνονταν ξανά στους δρόμους των δύο ρωσικών πρωτευουσών οι πιο σφοδρές μάχες. Τα στρατεύματα του χάους ήταν πλέον προετοιμασμένα και έτοιμα για επίθεση. Μάταια οι

Ρώσοι πατριώτες κήρυτταν την ειρήνη και την τάξη μέρα και νύχτα από όλα τα μνημεία· μάταια προσπαθούσαν να κάνουν ξεκάθαρο στον λαό ότι κάθε ανατροπή θα έσυρε τον στρατό σε μια νέα καταστροφή... Είχα ακούσει γενναία λόγια στρατιωτών από το μνημείο του στρατηγού Σκόμπελεφ της Μόσχας, παρακλητικές φωνές των εκπροσώπων από τα χαρακώματα, γυναίκες που έκλαιγαν και εκλιπαρούσαν για τη ζωή των συζύγων τους. όλες αυτές τις φωνές όμως τις κατάπνιξαν οι ίδιοι άνθρωποι που είχαν υποσχεθεί ειρήνη, ελευθερία και ψωμί από τις θέσεις που μιλούσαν. Μέχρι τα τέλη Οκτωβρίου οι Μπολσεβίκοι είχαν επιβάλει τη θέλησή τους!

Η Νίκη των Μπολσεβίκων

Τώρα φάνηκε η φύση της ρωσικής επανάστασης. Από τα τέλη του 1917 η Ρωσία σημαδεύθηκε από την ενστικτώδη και προγραμματισμένη εξόντωση όλων όσων αντιλαμβανόμαστε σαν πολιτισμό. Η στυγνή αγανάκτηση μιας βουβής μάζας που αριθμούσε εκατομμύρια, στην οποία το παλιό ανατολίτικο αίμα των Τατάρων νομάδων άρχισε να ευδοκίμει ξανά, πέταξε ό,τι φαινόταν ότι είχε εισαχθεί από την Ευρώπη, ακόμη και αυτά που είχαν δημιουργήσει τα ρωσικά μυαλά σαν δικό τους επίτευγμα. Συγκεκριμένα, από την Αγία Πετρούπολη και τη Μόσχα, ξεκίνησε ο εσκεμμένος διωγμός της εθνικής ρωσικής διανόησης. Αξιωματικοί, πρώην δημόσιοι υπάλληλοι, συγγραφείς και λόγιοι γνωστοί σαν Ρώσοι εθνικιστές υποβλήθηκαν σε ατελείωτες έρευνες και παρενοχλήσεις στα σπίτια τους, ως επί το πλείστον στη συνέχεια απομακρύνθηκαν, φυλακίστηκαν σε στρατόπεδα, σε φυλακές και στη συνέχεια δολοφονήθηκαν χωρίς δίκη. Στην αρχή (πριν από τους Μπολσεβίκους) προκάλεσε σάλο όταν ο Αντρέι Ιβάνοβιτς Σινγκάρεφ και ο καθηγητής Φίοντορ Κοκόσκιν, που ήταν άρρωστοι στο νοσοκομείο, σηκώθηκαν μια νύχτα από μια ομάδα άγνωστων ναυτών και πυροβολήθηκαν. Ο καθηγητής Φίοντορ Κοκόσκιν ήταν λάτρης του «εκλεκτού λαού του Θεού», ο Σινγκάρεφ, ο δημοκράτης βουλευτής της Δούμας, είχε εργαστεί για χρόνια σαν γιατρός στην επαρχία για τον λαό του. Αργότερα αυτά τα περιστατικά πολλαπλασιάστηκαν χωρίς η ρωσική διανόηση να μπορέσει να τα πολεμήσει. Άφησε σιγά-σιγά να την στραγγαλίσουν, να την σφάξουν. Στην Πετρούπολη οι άνθρωποι μιλούσαν με τρόπο για το κτίριο στην οδό Γιαρόφγια Νο 2, όπου ζούσε ο επίτροπος για την καταπολέμηση των εχθρών της επανάστασης, Μοϊσέι Σολομόνοβιτς Ουρίτσκι. (Τσέκα)· ήταν γνωστό ότι εκεί χιλιάδες είχαν εξαφανιστεί και δεν βγήκαν ποτέ. Η φρενίτιδα της αιματοχυσίας που είχε πέσει πάνω στο λαό δεν μπορούσε πια να τιθασευτεί, πόσο μάλλον αφού την υποκινούσε καθημερινά η μοναδική μπολσεβίκικη

εφημερίδα με αναφορές για μεγάλες αντεπαναστατικές συνωμοσίες που θα κατέστρεφαν όλα τα «κατορθώματα της επανάστασης». Δεν φείδονταν εξόδων για την απεικόνιση των τιμωριών που θα επέβαλλαν στη συνέχεια οι υποστηρικτές της επανάστασης.

Την ίδια περίοδο γινόταν συστηματικός αγώνας κατά της Εκκλησίας. Η θρησκευτική εκπαίδευση απαγορεύτηκε, οι κληρικοί εκδιώχθηκαν από τα μοναστήρια και τα σπίτια τους και όχι σπάνια εκτελούνταν. Δεν ήταν ασυνήθιστο για έναν ιερέα να σύρεται έξω από την καλύβα του κατά τη διάρκεια του παγωμένου ρωσικού χειμώνα και να χύνεται πάνω του νερό μέχρι να παγώσει σε μια στήλη πάγου. Στο Χάρκοβο και σε άλλες πόλεις, κληρικοί σταυρώθηκαν στις πόρτες της εκκλησίας.

Τώρα ο ρωσικός λαός έδειξε μια τόσο σθεναρή παθητική αντίσταση στα ζητήματα της θρησκευτικής δίωξης, που η σοβιετική κυβέρνηση μετά από κάποιο χρονικό διάστημα αποφάσισε να επιλέξει σε αυτόν τον τομέα τη δοκιμασμένη μέθοδο της ψυχικής αποσύνθεσης από την άμεση σωματική δράση. Γι' αυτό το λόγο γίνονταν συγκεντρώσεις αντιθρησκευτικής προπαγάνδας σε όλες τις πόλεις, αφίσες και φυλλάδια διαφώτιζαν τον λαό για το «ότιο», όπως αποκαλούσαν τη θρησκεία, μεταφέροντας τα «επιστημονικά πορίσματά» τους από έκθεση σε έκθεση ((ένas από τους επικεφαλής αυτής της προπαγάνδας ήταν ο Εβραίος Σπίτσμπεργκ). Αλλά όλες αυτές οι προσπάθειες απέδωσαν ελάχιστα. Οι εκκλησίες της Μόσχας και της Αγίας Πετρούπολης δεν άδειασαν, το πλήθος των ανθρώπων που προσεύχονταν μπροστά στη Μητέρα του Θεού στην οδό Τβέρσκαγια στην είσοδο του Κρεμλίνου συχνά δεν έφευγε για μέρες, και κάτι απροσδιόριστο συγκρατούσε τους κόκκινους φρουρούς (στο βαθμό που ήταν Ρώσοι) από τη χρήση βίας. Έτυχε μάλιστα αυτοί – οι θεμελιώδεις εχθροί της Εκκλησίας – να βγάλουν τους σκούφους τους μπροστά σε μια ιερή εικόνα.

Στη Ρωσία, η πατριαρχία αποκαταστάθηκε – με τον Τύχωνα – και σιγά-σιγά ο λαός που είχε τη βαθύτατη ανάγκη της άρχισε να ακούει ξανά την Εκκλησία, αν και μέχρι σήμερα δεν μπορεί να αμφισβητηθεί ότι έχει εξαπλωθεί παντού μια έντονη απάθεια.

Τον Μάρτιο του 1922 όμως, η σοβιετική κυβέρνηση εξαπέλυσε άλλη μια επίθεση στην εκκλησία. Σε αυτή την περίπτωση, ειδικότερα, σε όλη την περιουσία της. Ακόμα κι αν είχαν ήδη κλαπεί πολλά, και κάποιες εκκλησίες είχαν λεηλατηθεί τελείως, τα μοναστήρια και τα θρησκευτικά κτίρια διατηρούσαν ακόμα μυριάδες πολύτιμες ιερές εικόνες, κηροπήγια και πολύτιμους λίθους...

Η προγραμματισμένη επιδρομή των σοβιετικών δικτατόρων επεκτάθηκε σε πάνω από 10.000 από αυτά τα θρησκευτικά ιδρύματα: μόνο το παλιό παρεκκλήσι του πρώην οίκου των δοκίμων στην Πετρούπολη έπρεπε να παραδώσει 40 κιλά χρυσό και 420 κιλά ασήμι· το ιερό αρτοφόριο του καθεδρικού ναού του Αγίου Ισαάκ – φτιαγμένο από ατόφιο χρυσάφι – ζύγιζε 200 κιλά. Στις αρχές Απριλίου 1922, η πόλη Τούλα παρέδωσε 3½ πουντ (πυδ: ρωσική μονάδα βάρους, 1 πουντ = 35 γερμανικές λίβρες = 16,38 κιλά) ασήμι, πέντε εκκλησίες στην Κοστρομά 18 πουντ (294,84 κιλά), η Πένζα 109 πουντ (1,785,42 κιλά) ασήμι, η Καλούγα 2½ κιλά χρυσό και 350 πουντ (122.500) ασήμι, το

κυβερνείο της Βιάτκα 3½ πουντ (57,33 κιλά) χρυσού και 695 πουντ (11.384 κιλά) ασήμι. Σε αυτά πρέπει να προστεθούν οι τεράστιοι θησαυροί των καθεδρικών ναών της Μόσχας (μέχρι τα τέλη Απριλίου δεν υπήρχαν λεπτομερή στοιχεία για αυτούς, αλλά ο κομισάριος Μιχαήλ Καλίνιν τους υπολόγισε σε 3.000 πουντ ασήμι μόνο...), τα πολύτιμα καπέλα του επισκόπου, οι τιάρες και οι ιερές εικόνες και άμφια διακοσμημένα με πολύτιμους λίθους... Όλα αυτά τα συσσωρευμένα περιουσιακά στοιχεία ενός παρελθόντος πολλών αιώνων βρίσκονται τώρα στα χέρια των λίγων αδίστακτων σφετεριστών, προκειμένου να χρησιμοποιηθούν για την αδηφαγία της προπαγάνδας της παγκόσμιας επανάστασης ή απλώς σαν μια ιδιωτική κατάθεση των «λαϊκών» κομισάριων σε κάποια τράπεζα στο εξωτερικό... Η ληστεία συνεχίζεται.*

Ο κλήρος φυσικά αντιστάθηκε σε αυτήν την προγραμματισμένη λεηλασία, – που υποτίθεται ότι έγινε για να ανακουφίσει τους πεινασμένους, υποτίθεται για το καλό του λαού – αλλά η μπολσεβίκικη προπαγάνδα κατάφερε κατά τόπους να τους παρουσιάσει σαν αυτούς που, από καθαρό εγωισμό, δεν θέλουν να δώσουν την εκκλησιαστική περιουσία. Όλες οι γωνιές των δρόμων των μεγάλων πόλεων ήταν γεμάτες με προκλητικές αφίσες. Μιά από αυτές με τίτλο, «Ποιός παπάς είσαι;» απεικονίζει την απληστία των εκκλησιαστικών αξιωματούχων και επιχειρεί να υποκινήσει τον φθόνο του κατώτερου κλήρου εναντίον του ανώτερου. Μια δεύτερη απεικονίζει έναν σκελετωμένο άνθρωπο από την πείνα που φωνάζει: «Πεινάω» και δίπλα του έναν χοντρό επίσκοπο γεμάτος χρυσάφι. Στις 15 Μαρτίου 1922, η «Ιζβέστια», δημοσίευσε ένα ειδικό τεύχος με τίτλο «Να θυμάσαι την πείνα». Μεταξύ άλλων περιλάμβανε ένα κλισέ που απεικόνιζε τον πατριάρχη Τύχωνα, γεμάτος με πολύτιμους λίθους, να κρατά στο ένα χέρι μια πολύτιμη Βίβλο ενώ το άλλο υψώνει ένα λαμπερό δισκοπότηρο. Δίπλα του βρίσκεται ένας χωρικός, σχεδόν νεκρός από την πείνα, που ζητά από τον πατριάρχη να του δώσει το δισκοπότηρο για να αγοράσει σιτάρι. Ο πρίγκιπας της εκκλησίας απαντά: «Δεν μπορώ να εγκαταλείψω το δισκοπότηρο, γιατί μετά από μια ώρα το χρειάζομαι για να σε συνοδεύσω στη βασιλεία των ουρανών».**

* Η ακόλουθη αλληλογραφία από τη ρωσόφωνη εφημερίδα «Ρουλ» (Рул – 1922, No. 435) αποκαλύπτει τον κυνισμό με τον οποίο οι Σοβιετικοί απατεώνες κάνουν τις δουλειές τους με την περιουσία της Ρωσικής Εκκλησίας: Στις 8 Απριλίου, τα εκκλησιαστικά περιουσιακά στοιχεία είχαν φτάσει από την Οδησό στην Κωνσταντινούπολη με το ατμόπλοιο «Πολυξένα». Το ίδιο βράδυ εκτέθηκαν σε μεγάλες προθήκες στο γραφείο της σοβιετικής ρωσικής επιτροπής. Ανάμεσα στις εικόνες των στρατηγών Κάρολου Στάνχοπ, 3ου κόμη του Χάρινγκτον, Νέλ, Μαρκίς Γκαρόνι κ.λπ. έβλεπε κανείς 12 πολύτιμα ιερατικά άμφια, θυμιατήρια, τεράστια ασημένια δισκοπότηρα, βάζα, δαχτυλίδια, περιδέραια – όλα με το στέμμα του Τσάρου, τα διακριτικά, τις επιγραφές και τα μονογράμματα του Νικολάου Β'. Στο εσωτερικό της επιχείρησης, όλες οι προθήκες ήταν γεμάτες με παρόμοια τιμαλφή (ιερές εικόνες, νομίσματα, αγιογραφίες, ακόμα και μουσειακά αντικείμενα με τους αριθμούς τους). Ένα πλήθος Ρώσων μεταναστών μαζεύτηκε σύντομα μπροστά στις προθήκες. Κάποιοι έτρεξαν στο μαγαζί και φώναξαν: «Ντροπή, το αίμα των βασανισμένων προγόνων μας είναι πάνω σε αυτά τα πράγματα». «Αυτό είναι μια τιποτένια βλασφημία.» Υπό το φως αυτών των συναισθημάτων, ορισμένα ιδιαίτερα προσβλητικά αντικείμενα λατρείας αφαιρέθηκαν. Τα υπόλοιπα είναι ακόμα εκεί...

Σε αυτή την εβραϊκή κοροϊδία, δεν μπορούμε να προσθέσουμε τίποτα παρά μόνο ότι ο διευθυντής αυτής της δράσης της σοβιετικής ρωσικής επιτροπής ήταν ο Εβραίος Μερίνσκι... Στις αρχές Μαΐου έφτασαν από τη Σεβαστούπολη εκπρόσωποι του εβραϊκού εμπορικού οίκου «Αβραάμ Κοέν» για να αναλάβουν τη διανομή της κλεμμένης εκκλησιαστικής περιουσίας.

** Μια εξαιρετικά χαρακτηριστική περιγραφή του τρόπου δήμευσης της εκκλησιαστικής περιουσίας δόθηκε από την ίδια την μπολσεβίκικη «Ιζβέστια» για επεισόδια στο Ιβάνοβο Βόζνεσενκ (βιομηχανική πόλη στην κεντρική Ρωσία): «Η μεγάλη κεντρική εκκλησία της πόλης σείστηκε από τον θόρυβο: γκρίζα

Ο αγώνας λοιπόν, για ζωή και θάνατο είχε φουντώσει ξανά. Με τη ληστεία των τελευταίων πόρων της, η Εκκλησία της Ρωσίας γίνεται ακόμη πιο ανίκανη για αντίσταση και η σοβιετική κυβέρνηση δεν περιμένει τίποτα περισσότερο από την ώρα που θα της δώσει το θανατηφόρο χτύπημα...

Αυτά και χιλιάδες άλλα συνέβησαν και συμβαίνουν όχι μόνο από ένστικτο, αλλά και επικυρωμένα συνειδητά. Για παράδειγμα, στις 23 Σεπτεμβρίου 1919, η Επιτροπεία Εσωτερικών εξέδωσε ένα διάταγμα που διέταζε την καταγραφή όλων των «πρώην γαιοκτημόνων, καπιταλιστών και ανώτερων αξιωματούχων» με την αιτιολογία ότι συμμετείχαν σε αντεπαναστατικές συνωμοσίες. Οι «καπιταλιστές» τους οποίους αφορούσε η υπόθεση ήταν αναγκασμένοι να δηλώσουν την παρουσία τους, διαφορετικά απειλούνταν με τις πιο βαριές ποινές (διατάγματα 458, 459). Αυτό το μέτρο, φυσικά, δεν σήμαινε τίποτα άλλο από την έναρξη απεριόριστου τρόμου σε όλες τις αντιδημοφιλείς μη Μπολσεβίκικες προσωπικότητες.

Ένα ρεύμα προσφύγων σάρωσε την Ευρώπη. Η εθνικορωσική διανόηση και οι μαθητευόμενοι μάγοι των Γιρονδιστών αναζήτησαν καταφύγιο στους «συμμάχους» τους και στους πρώην εχθρούς τους. Οι μεγαλύτερες ρωσικές αποικίες δημιουργήθηκαν στο Βερολίνο, τη Ρώμη, το Παρίσι, το Λονδίνο, τη Νέα Υόρκη, αλλά κυρίως στα Βαλκάνια. Σήμερα υπάρχουν δύο εκατομμύρια Ρώσοι μετανάστες.

Στο όνομα της ανθρωπιάς και της ανθρώπινης αξιοπρέπειας, ο Μπολσεβικισμός είχε εργαστεί ενάντια στον πόλεμο και για την ειρήνη και είχε γράψει την κατάργηση της θανατικής ποινής ως ένα από τα πρώτα σημεία του προγράμματός του. Μέρα με τη μέρα ο Λένιν και ο Τρότσκι είχαν διακηρύξει αυτά τα συνθήματα από το μπαλκόνι του παλατιού της χορεύτριας Ματίλντ Ξεσίנסκα, το οποίο κατέλαβαν. Εκείνη την ώρα, οι υπνωτισμένες μάζες στέκονταν δίπλα-δίπλα μπροστά στο σπίτι και άφηναν το ένα σύνθημα μετά το άλλο να σφυρηλατηθεί μέσα τους.

Ένα από τα πρώτα πομπώδη διατάγματα της σοβιετικής κυβέρνησης ήταν η κατάργηση της θανατικής ποινής. Την ίδια στιγμή όμως χιλιάδες δολοφονήθηκαν χωρίς να δικαστούν! Αργότερα επανεισήχθη η θανατική ποινή, μόνο που οι εκπαιδευμένοι παραπλανητές του λαού δεν χρησιμοποιούσαν πλέον αυτόν τον όρο. Η λέξη «θανατική ποινή» αντι-

(συνέχεια...) γένια, θυμωμένα μάτια που άστραφταν... Η επιτροπή για την αφαίρεση των εκκλησιαστικών θησαυρών χαιρετίστηκε με την κραυγή: "ληστές!" Και στις τελευταίες σειρές ακούγονταν: "διώξτε τους, κλωστήστε τους. Εσείς είστε οι αληθινοί πιστοί!" Μετά ακούστηκε ένας ομιλητής (προφανώς από τους κομμουνιστές) και τον διέκοψαν φωνάζοντας: "Δώστε του μια με το ραβδί!" Δύο άγνωστοι στην πόρτα χαιρέτησαν την ύποπτη κραυγή: "Ηρθαν εδώ για να κατασκοπεύσουν! Προφανώς είναι Μπολσεβίκοι!" – Και μπροστά σε μια άλλη εκκλησία, που περιβάλλεται από επάλξεις και κοιτάζει με τυφλά μάτια τη νέα πόλη, είχε μαζευτεί πλήθος. Και εδώ είχαν μαζευτεί κυρίως γκριζογένειοι και ένας από αυτούς φώναζε συνέχεια: "Πολίτες, άρχισε ο διωγμός της εκκλησίας, η βλασφημία." Και ένας άλλος πολίτης με χοντρό λαιμό τον υποστήριξε: "Μη νομίζετε, πολίτες, ότι ο χρυσός και το ασήμι πάνε στους πεινασμένους. Λένε ψέματα!" Ένας τρίτος φώναξε: "Οι Εβραίοι θα τα τσεπώσουν όλα αυτά." Μια κυρία που περνούσε σταμάτησε: "Κάνετε λάθος." Τα λόγια της πνίγονταν από τον θόρυβο: "Αυτή είναι κομμουνιστής. Μην την ακούτε!" Μια άλλη ομάδα...: "Πόσο θα αντέξει ακόμα ο λαός την πανούκλα! Κοιτάξτε πόσο ψηλά έχουν βγάλει τις τιμές στα μαγαζιά εδώ!" Και ένας σήκωσε τα μάτια του στην εκκλησία και αναστέναξε βαθιά. "Το σκοτάδι πέφτει πάνω μας, αδέρφια"... Με μεγάλη δυσκολία έκανε το σταυρό του. "Για πέμπτη χρονιά υποφέρουμε αυτή την καταστροφή."» Από αυτή την περιγραφή προκύπτει μια ανοιχτή κοροΐδια του Ρωσισμού, μια φανταχτερότητα στη συνείδηση της εξουσίας, αλλά και στις ομιλίες των πολιτών, η πραγματική φωνή της Ρωσίας.

καταστάθηκε από τις λέξεις «πυροβολισμός» ή «μέγιστη ποινή».

Οι άμεσες συνέπειες αυτής της δικαιοσύνης χωρίς τη θανατική ποινή είναι πλέον καταγεγραμμένες. Στο βαθμό που ήταν δυνατό να συλλεχθούν όλα τα δεδομένα, χρησιμοποιώντας τα στατιστικά που δημοσιεύθηκαν κυνικά με σκοπό τον εκφοβισμό όταν αργότερα ενισχύθηκε η σοβιετική εξουσία, στις αρχές του 1922, τα κατά προσέγγιση αποτελέσματα της σοβιετικής ρωσικής «δικαστικής εξουσίας» ήταν τα εξής. Εκτελέστηκαν 28 επίσκοποι, 1.215 κληρικοί, πάνω από 6.000 καθηγητές και δάσκαλοι, σχεδόν 9.000 γιατροί, πάνω από 54.000 αξιωματικοί, 260.000 στρατιώτες, σχεδόν 11.000 αξιωματικοί της αστυνομίας, 12.950 γαιοκτήμονες, 355.250 διανοούμενοι, 193.350 εργάτες, 815.100 αγρότες.

Η εβραϊκή καθοδήγηση

Ακούγεται απίθανο για τους Ευρωπαίους, που εξακολουθούν να υποφέρουν από τον ανθρωπισμό, ότι αυτή η εκστρατεία κατά της εθνικής διανόησης διεξάγεται σκόπιμα. Ομολογουμένως, αν και αρχικά είχε κατακλύσει τη μάζα του ρωσικού λαού μια τυφλή εξοντωτική οργή, παρόλα αυτά υποκινούνταν συστηματικά για να στερήσει τον εαυτό του από τους φυσικούς ηγέτες του με αιματηρό αυτοακρωτηριασμό. Το διαίρει και βασίλευε ήταν πάντα μια στρατιωτική και πολιτική αρχή· κανένας δεν το έχει κάνει πιο συνειδητά και πιο αδίστακτα από τους ηγέτες του μπολσεβικισμού. Αν αφαιρεθεί από ένα λαό η πνευματική του άνθηση, τότε στην πραγματικότητα δεν υπάρχει πλέον σαν λαός. Αυτό που μένει είναι η μάζα που, αν γνωρίζεις τα ένστικτά της, μπορείς να την χρησιμοποιήσεις για οτιδήποτε, τουλάχιστον για λίγο. Και εδώ πρέπει να θίξουμε το σημείο χωρίς το οποίο δεν υπάρχει καμία απολύτως πιθανότητα να κατανοήσουμε τον μπολσεβικισμό: τον Ιουδαϊσμό. Μια τέτοια συστηματική εξόντωση της εθνικής ρωσικής ηγεσίας δεν θα είχε γίνει ποτέ αν οι Ρώσοι ήταν στην πρώτη γραμμή της επανάστασης. Έτσι όμως όπως ήταν, όλα τα έθνη και φυλές που ήταν εχθρικά προς τους Ρώσους θεώρησαν αυτό το αποδεδειγμένο σύστημα εξόντωσης σαν σκαλοπάτι προς τη δύναμή τους και το εκμεταλλεύτηκαν ανελέητα.*

Είναι γνωστό ότι ο πιο αιματηρός δικτάτορας της Σοβιετικής Ρωσίας είναι ο Εβραίος Λέον Τρότσκι (γεννημένος σαν Λέβι Νταβίντοβιτς Μπρόνσταϊν). Επί 25 χρόνια εργαζόταν για την καταστροφή της Ρωσίας με ακατάβλητο μίσος και ενέργεια. Συνελήφθη το 1998 για επαναστατι-

* Για πιο λεπτομερή αιτιολόγηση αυτού του ισχυρισμού για την ύπαρξη μιας εβραϊκής παγκόσμιας πολιτικής, παραπέμπω στο βιβλίο μου «Τα Πρωτόκολλα των Σοφών της Σιών και την Εβραϊκή Παγκόσμια Πολιτική».

κές δραστηριότητες, έζησε στην Ελβετία από το 1903 έως το 1905 και εργάστηκε εκεί με τους μετέπειτα Εβραίους επαναστάτες ηγέτες Πάβελ Μπορίσοβιτς Αξελρόντ (γνωστός και στο Μόναχο) και τον Γιούλι Οσίποβιτς Μάρτοφ (πραγματικό επίθετο Τσεντερμπάουμ). Όταν ξέσπασε η επανάσταση το 1905, ταξίδεψε στην Πετρούπολη με πλαστό διαβατήριο και εκεί έγινε πρόεδρος του εργατικού συμβουλίου. Μετά την αποτυχημένη απόπειρα των Μπολσεβίκων εκείνη την εποχή, ο Τρότσκι διέφυγε ξανά στο εξωτερικό. Όταν ξέσπασε ο πόλεμος ήταν στην Ελβετία, μετά έζησε στο Παρίσι (με τον ομόφυλό του Τσάρλς Ράποπορτ) και μετά εκδιώχθηκε στην Ισπανία. Από εκεί κατευθύνθηκε στη Νέα Υόρκη όπου και συγκέντρωσε τις υπάρχουσες δυνάμεις καταστροφής για να πάει στην πρωτεύουσα της Ρωσίας, την «Κόκκινη Πετρούπολη!»...

Μαζί με τον Τρότσκι, πήγε στη Ρωσία και ο Γκριγκόρι Ζινόβιεφ (πραγματικό όνομα Οβσέι-Γκέρσον Αρόνοβιτς Ραντομίσλσκι-Άπφελμπλουμ) μαζί με μερικές εκατοντάδες άλλους ομόφυλούς του από τη Νέα Υόρκη. Χιλιάδες καταδίκες για φόνο βαραίνουν τη συνείδησή του. Αυτός ο μαλλιαρός χοντρός Εβραίος ήταν ίσως η πιο αντιπαθητική προσωπικότητα σε ολόκληρη τη σοβιετική κυβέρνηση. Ωστόσο, ήταν δικτάτορας της βόρειας Κομμούνας και 1ος Εκτελεστικός Πρόεδρος της 3ης Διεθνούς.

Ένας ιδιαίτερα επικίνδυνος τύπος συνωμότη είναι ο γνωστός Καρλ Ραντέκ (Ζόμπελσον), γιος ενός Εβραίου ιδιοκτήτη οίκου ανοχής στην Κρακοβία και ενός αποστόλου της ανθρωπότητας, που αναζητούσε διακαώς η αυστριακή αστυνομία για εγκληματική συμπεριφορά. Θα πρέπει να αναφερθεί και ο «διπλωμάτης» Μάξιμ Μαξίμοβιτς Λιτβίνοφ (πραγματικό όνομα Μέρ Χένοχ-Φίνκελσταϊν). Είχε σχηματίσει μια συμμορία ληστών και στη συνέχεια καταδικάστηκε για συμμετοχή σε ληστεία του ταχυδρομείου στην Τιφλίδα στις 13 Ιουνίου 1906. Εκείνη την εποχή απέφυγε τα δικαστήρια και κατέφυγε στο Παρίσι. Εκεί πραγματοποιήθηκε έρευνα στο σπίτι του και όντως βρέθηκαν τα κλοπιμαία. Και θα τους συνοδεύσει ένα πλήθος από τους άλλους γιους του Ισραήλ. Τους έχω αναφέρει αλλού (Οι νεκροθάφτες της Ρωσίας, γερμανικές εθνικές εκδόσεις) ανατρέξτε σε αυτό και στα σχέδια. Εν μέρει και στις φωτογραφίες που αναπαράγονται σε αυτό το βιβλίο. Ας σημειωθεί μόνο ότι μεταξύ των 550 κομισάριων που καταγράφηκαν το 1921 υπήρχαν 30 Ρώσοι, 34 Λετονοί, λίγοι Ούγγροι και Πολωνοί και - 447 Εβραίοι!

Όλο αυτό το σμήνος των Εβραίων εγκληματιών ήταν συνδεδεμένο από το ένστικτο και το σχέδιο. Από ένστικτο, στο βαθμό που οι Εβραίοι είχαν αναγνωρίσει στη Ρωσία και στον ρωσικό λαό μια αρχή αντίθετη με την φύση τους, επειδή ακόμη άντεχαν στις απόπειρες εκμετάλλευσης του χρηματιστηρίου, που είχε επιτύχει τόσο λαμπρά αποτελέσματα στη Δύση. Αλλά αυτό το ένστικτο είχε προ πολλού κατασταλάξει σε ένα σχέδιο. Δεν χρειάζεται καν να αναφερθώ στα εχθρικά «Πρωτόκολλα των Σοφών της Σιών». Μετά τον θάνατο του παγκόσμιου τραπεζίτη Τζέικομπ Σιφ, οι ίδιοι οι Εβραίοι το επευφημούσαν με υπερηφάνεια, ότι ήταν αυτός που χρηματοδότησε τον πόλεμο της Ιαπωνίας εναντίον της

Ρωσίας, που παρείχε επαναστατική προπαγάνδα στους αιχμαλώτους πολέμου, και ότι ήταν πίσω από τη ρωσική επανάσταση του 1917. Αυτά τα πράγματα είναι τόσο προφανή σε όλους σήμερα που δεν χρειάζονται περαιτέρω εξήγηση. Ας σημειωθεί μόνο ότι υπήρχαν μπολσεβίκικα σχολεία σε όλα τα μέρη της Ευρώπης, για παράδειγμα στη Ζυρίχη και στο Κάπρι. Διάσημοι δάσκαλοι πολύ πριν από τον πόλεμο ήταν οι Εβραίοι Ράμπορτ, Μαντελστάμ και Τρότσκι.

Αυτοί οι εγκληματίες είχαν δίκιο όταν είπαν ότι ένας λαός μπορεί να βιαστεί και να καθοδηγηθεί με προοπτική επιτυχίας μόνο εάν στερηθεί τους ηγέτες του. Γι' αυτό και μόνο γι' αυτόν τον λόγο, ο εξαντλημένος, καταπονημένος και ήδη αποτρελαμένος ρωσικός λαός μαστιγώθηκε ξανά και ξανά από μια σειρά από νέα προπαγανδιστικά μέτρα για να οργιστεί ενάντια στο ίδιο του το αίμα. Και ο Εβραίος συνωμότης πήρε τη θέση της εκδιωγμένης ή δολοφονημένης ηγεσίας. Η τέχνη της παραπλάνησης, που καλλιεργείται ανά τους αιώνες στην Ταλμουδική διαλεκτική, είναι η φύση της μεθόδου των μπολσεβίκων· και επίσης δεν είναι τυχαίο ότι από τους 41 δικτάτορες του Τύπου στη Σοβιετική Ρωσία, οι 40 από αυτούς είναι Εβραίοι. Ο μοναδικός Ρώσος ανάμεσά τους, ο Μαξίμ Γκόρκι (πραγματικό όνομα Αλεξέι Μαξίμοβιτς Πεσκόφ), έφυγε από τον σοβιετικό παράδεισο στα τέλη του 1921 για να ησυχάσει στο Ναουχάιμ από τις ενοχές του ότι πρόδιδε τον λαό του καθημερινά.

Οι επικεφαλής των Εβραίων στις πρωτεύουσες είχαν βέβαια φροντίσει ώστε οι σοβιετικές αντιπροσωπεύσεις στο εξωτερικό, δηλαδή τα εργαλεία της εξωτερικής πολιτικής των Εβραίων-Μπολσεβίκων, να βρίσκονται σχεδόν εξ ολοκλήρου στα χέρια των συντρόφων της φυλής. Επικεφαλής των ειρηνευτικών διαπραγματεύσεων τόσο με τη Γερμανία όσο και με την Πολωνία ήταν ο Άντολφ Γιόφε μετά της «συζύγου» (βλ. σελ. 83), πρεσβευτής στη Ρίγα ήταν ο Γιακόβ Γκανέτσκι (πραγματικό όνομα Γιακούμπ Φύρστενμπεργκ)· στη Βιέννη – ο Μέτσισλαβ Μπρόνσκι (επίσης γνωστός σαν Βαρσάφσκι Μπρόνσκι ή Μπρόνσκι Βαρσάφσκι) και ο Μόισε Λιβσιτς· στην Πράγα – ο Πάβελ Μοστοβένκο (Γκίλερσον)· στο Μιλάνο – ο Μέντελσον· στη Ρέβαλ – ο Μαξίμ Λιτβίνοφ-Φίνκελσταϊν· στο Λονδίνο εναλλάξ οι Λίμπερμαν, Ριμπάλσκι και αργότερα ο Εβραίος Κρίστιαν Ρακόφσκι.

Η απαρίθμηση όλων των άλλων βοηθών αυτής της εβραϊκής κοινωνίας θα γέμιζε τόμους σήμερα. Λίγες συμπληρωματικές πληροφορίες από τη Γερμανία. Η φύση του εβραϊκού έργου της καταστροφής καλύπτεται από τη χρήση γερμανικών ονομάτων, έτσι ώστε ο παραπλανημένος Γερμανός εργάτης να μην έχει ιδέα με ποιον έχει να κάνει και για ποιον είναι διατεθειμένος να πάρει την ευθύνη πάνω του. Για παράδειγμα, υπήρχε ένας άνδρας με το όνομα Φέλιξ Βολφ, που ανήκε στην πρεσβεία των Μπολσεβίκων στο Βερολίνο. Ήταν ο Εβραίος Βέρνερ Ράκοβ, το δεξί χέρι του Καρλ Ραντέκ-Ζόμπλεσον. Ένας άλλος λεγόταν Τζέιμς, αυτός ήταν ο δρ. Ράιχ (Γιάκομπ Ντράντκιν), επικεφαλής της παράνομης δυτικοευρωπαϊκής γραμματείας, ένας κοιλιόδουλος κορυφαίας κατηγορίας περιτριγυρισμένος από έναν στρατό ιερόδουλων πολυτελείας, τις οποίες μπορούσε να υποστηρίξει χάρη σε έναν ετήσιο προϋπολογισμό πολλών εκατοντάδων εκατομμυρί-

ων μάρκων. Ένας κύριος Χάινριχ, γνωστός και σαν Σούσκιντ, καταγόταν από την όμορφη Γαλικία και αναγκάστηκε να γίνει εκδότης της εφημερίδας «Κόκκινη Σημαία» (Roten Fahne), στην οποία και ένας άλλος Εβραίος, ο Βέρνερ Σόλεμ, παρείχε επίσης στους Γερμανούς εργάτες «πνευματική» τροφή. Ο κ. Λέο, στην πραγματικότητα ο Μπορόχοβιτς, εργάστηκε επίσης για λογαριασμό των μεγάλων δασκάλων και των αδελφών του, οι οποίοι, όταν συνελήφθη και επρόκειτο να εκδιωχθεί, τον άρπαξαν ξανά από τα νύχια της πρωσικής αστυνομίας. Η υψηλή κοινωνία περιλαμβάνει επίσης τον κ. Μπέργκερ, ψευδώνυμο Μάσλοβ, τον κ. Σμιτ (πρώην Γκουράλσκι) την κα. Ρουθ (Φίσερ) στην πραγματικότητα Φριντλάντερ. Εκτός από αυτούς, πρέπει να αναφερθούν και οι εξής Εβραίοι: ο Πάουλ Γιουκόφσκι (για ειδικές παραγγελίες), ο Έρλανγκερ (γραμματέας), ο Όσκαρ Γκρούτσενμπεργκ, ο Ρασβιάνσκι, ο Γκόρντον (εκπρόσωπος της Κομμούνας της Πετρούπολης), η κα. Γκερντρούντ Καντόροβιτς, ο Αλέξανδρ Εϊντούκ, ο Σεμίόν Άνσκυ, ο Σπίλμαν, ο Μπομπροβνίτσκι, ο Ντίβιντ Ροζενμπάουμ κ.λπ. κ.λπ.

Η κατάληψη των θέσεων εναλλάσσονταν κατά καιρούς, με έναν πράκτορα να παραιτείται από τη θέση του στο Βερολίνο για να εργαστεί για ένα διάστημα στην Πράγα, στο Παρίσι ή στη Βαρσοβία, ενώ οι Μπολσεβίκοι εκεί, από την πλευρά τους, τιμούσαν τη Γερμανία.

Η εικόνα της σοβιετικής αποστολής είναι η ίδια σε όλα τα κράτη όπως στο Βερολίνο.

Στην κορυφή των σοβιετικών διπλωματών στη Στοκχόλμη είναι, για παράδειγμα, ο «σύντροφος» Ζαχς, ο οποίος καταδικάστηκε για παρά φύση πορνεία. Δίπλα του «δουλεύουν» οι Γιόσεφ Γιτζάκ Σνίρσον, Γιάν Τσέρνιακ, Μόρτεν Ολσέν, Τζέικομπ Κόεν (Κόγαν), Λέο Γκέλερ κ.λπ. με όλους τους Εβραίους κερδοσκόπους του σουηδικού χρηματιστηρίου και της επανάστασης.

Στην Άπω Ανατολή η σοβιετική κυβέρνηση είχε σαν εκπρόσωπο της τον κ. Αλεξάντερ Κρασνοτσιόκοφ-Τόμπελσον, στην Περσία ο κ. Νέιθαν Ρόθσταϊν εργάζεται προς τιμήν του φίλου του Τρότσκι (απεσταλμένος των Ηνωμένων Πολιτειών στην Τεχεράνη είναι ο ραβίνος Τζόζεφ Σολ Κόρνφελντ, ο οποίος ήταν από την Αυστρία), στην Ελβετία Αδέρφια Σέρμαν...

Στα τέλη του 1923 δημοσιεύτηκε στη Μόσχα ένα συλλογικό έργο για τα 5 χρόνια της σοβιετικής πολιτικής. Το Εβραϊκό Κέντρο Τύπου της Ζυρίχης (Αρ. 271, 1923) εξέτασε περισσότερο αυτό το έργο και στη συνέχεια έγραψε: «Ίσως η σημερινή οικονομική κατάσταση των Εβραίων της Ρωσίας μπορεί να απεικονιστεί από το ακόλουθο γεγονός, το οποίο δημοσιεύτηκε πρόσφατα στις εβραϊκές εφημερίδες, αλλά δεν έχει λάβει επαρκή προσοχή. Αποδείχθηκε ότι στη σημερινή Μόσχα ζουν περίπου 110.000 Εβραίοι, ενώ πριν από τον πόλεμο ζούσαν εκεί περίπου 35.000 Εβραίοι. Ένα νέο εβραϊκό κέντρο έχει εμφανιστεί, αλλά δύσκολα μπορεί να θεωρηθεί σαν παραγωγικό κέντρο. Οι μάζες, που είχαν χάσει τα προς το ζην, δεν βρήκαν άσυλο (!) ούτε στα εργοστάσια της Μόσχας ούτε στα έργα, αλλά στο χρηματιστήριο, στο ανθυγιεινό εμπόριο της Μόσχας, στην καλύτερη περίπτωση στα αμέτρητα κυβερ-

νητικά γραφεία.»

Δεν μπορείς να ακούσεις ξεκάθαρα λόγια από το στόμα ενός Εβραίου! Έτσι, ο Εβραίος της Γαλικίας που περιπλανήθηκε στη Ρωσία κατέληξε στο χρηματιστήριο ή στην κυβέρνηση, και ενώ οι Ρώσοι πεθαίνουν, οι Εβραίοι τριπλασιάζονται στην αξιοσέβαστη πρωτεύουσά τους...

Σήμερα κανένας αμερόληπτος δεν μπορεί να αμφισβητήσει ότι εκτελούνταν ένα εβραϊκό πρόγραμμα σύμφωνα με το σχέδιο της σοβιετικής κυβέρνησης, η οποία υποτίθεται ότι δεν λαμβάνει υπόψη τις φυλές. Το ξαναλέω συχνά, κάθε νέα μπολσεβίκικη οικονομική, πολιτική ή πολιτιστική επιχείρηση είναι απόδειξη αυτού ξανά και ξανά.»

Η οικονομική ύφεση

Υπό το πρόσχημα της απόκτησης μιας πραγματικής ειρήνης και μιας οικονομικής απελευθέρωσης από την εκμετάλλευση για τον ρωσικό λαό, οι Μπολσεβίκοι κατάφεραν να εξαγοράσουν τις μάζες και στη συνέχεια κατέλαβαν την πολιτική δικτατορία με μια μειονότητα αδιστακτη, διψασμένη για εξουσία. Η κοινωνικοποίηση των εργοστασίων, ο εργατικός έλεγχος, η εργατική φρουρά ήταν οι άλλες δελεαστικές κραυγές μάχης.

Η «κοινωνικοποίηση» πραγματοποιήθηκε με το να διώξουν ή να σκοτώσουν τους ιδιώτες ιδιοκτήτες από τα εργοστάσια τους, καθώς και τους μη δημοφιλείς αυστηρούς διευθυντές ή μηχανικούς. Τη θέση τους πήραν τα εργατικά συμβούλια. Η πραγματική συνέπεια αυτών των μέτρων ήταν πρώτα απ' όλα μια συνεχής πτώση του οικονομικού αποτελέσματος.

Η πρώην ακμάζουσα ρωσική μεταλλουργική βιομηχανία, για παράδειγμα, από μόνη της καταδεικνύει την απόλυτη ανικανότητα του νέου καθεστώτος να κάνει οποιαδήποτε πραγματική δουλειά. Τα προϊόντα από χυτοσίδηρο της Ρωσίας πριν από τον πόλεμο ανέρχονταν σε 195 εκατομμύρια πουντ (1 пуд = 16,38 κιλά). Κατά τη διάρκεια του πολέμου η παραγωγή αυξήθηκε κατά πολύ σημαντικό ποσό, για να πέσει κατά την περίοδο των Μπολσεβίκων σε σημείο που συναγωνιζόταν την παραγωγικότητα την εποχή του Μεγάλου Πέτρου.

Ένας μπολσεβίκος ειδικός στο Νο. 246 της «Πράβντα» (1921) δίνει τα ακόλουθα στοιχεία:

Όλη η Ρωσία (με εξαίρεση την Πολωνία) το 1916 παρήγαγε 233 εκατομμύρια πουντ χυτοσιδήρου, το 1917 παρήγαγε 190, το 1918 παρήγαγε 34, το 1919 παρήγαγε 4 (!), το 1920 παρήγαγε 7, το 1921 λιγότερα από 7 εκατομμύρια πουντ. Την εποχή του Μεγάλου Πέτρου, η παραγωγή ήταν 6,6 εκατομμύρια πουντ. Οι στατιστικές των Μπολσεβί-

κων παραδέχονται ψυχρά την «πτώση της παραγωγής υψικαμίνων» και αναφέρουν ότι φταίει η έλλειψη καυσόξυλων, η οποία με τη σειρά της είναι αποτέλεσμα της έλλειψης τροφίμων. Στα Ουράλια στα τέλη του 1921 λειτουργούσαν περίπου 5-8 υψικάμινοι, στη νότια Ρωσία, όπου λειτουργούσαν πριν 65, από το 1920 λειτουργούσε μόνο μία.

Όλες οι δηλώσεις σχετικά με ένα ελάχιστο πρόγραμμα που έπρεπε να εκτελεστεί αποδείχθηκαν ανέφικτες. Για να γίνει αυτό, ο αριθμός των εργαζομένων στα Ουράλια θα έπρεπε να αυξηθεί από 38.000 σε τουλάχιστον 60.000, κάτι που ήταν εντελώς αδιανόητο δεδομένης της πείνας που μαινόταν εκεί εδώ και πολύ καιρό. Αυτό απαιτούσε επίσης αυξημένη προσφορά άνθρακα. Για παράδειγμα, για να επιτευχθεί το μέγιστο πρόγραμμα των 17 εκατομμυρίων πουντ άνθρακα, χρειαζόταν 47 εκατομμύρια περισσότερα από όσα θα μπορούσαν να εξορυχτούν με όλες τις προσπάθειες.

Σε αυτό προστέθηκε η σχεδόν πλήρης διαταραχή του σιδηροδρομικού συστήματος, το οποίο μπορούσε να μεταφέρει μόνο 2.400 εκατομμύρια πουντ ετησίως αντί για τα 15½ δισεκατομμύρια της προπολεμικής περιόδου. Το κράτος έπρεπε να πληρώσει τεράστια ποσά και στις 13 Δεκεμβρίου 1921 ο επίτροπος μεταφορών Φέλιξ Ντζερζίνσκι δήλωσε ότι περίπου 340.000 εργαζόμενοι στους σιδηρόδρομους και 65.000 εργαζόμενοι στη ναυτιλία θα έπρεπε να απολυθούν για να μειωθεί κάπως το έλλειμμα [«Krasnaya Gazeta» (Η κόκκινη εφημερίδα), 14 Δεκεμβρίου 1921]. Στην δημοκρατία των «εργατών» σχεδόν μισό εκατομμύριο εργάτες πετάχτηκαν στο δρόμο με τις οικογένειές τους με ψυχρό χαμόγελο. Και όλος ο «εργατικός» Τύπος, που κατά τα άλλα ξεσηκωνόταν για την απόλυση κάποιων απεργών – σιωπούσε σαν τάφος για αυτό το γεγονός.

Η Μοσχοβίτικη εφημερίδα «Οικονομική Ζωή» (Экономическая жизнь) περιέγραψε την κατάσταση για το 1922 με δυσάρεστα χρώματα.

Το 1913 οι ρωσικοί σιδηρόδρομοι είχαν μεταφέρει περίπου 8 δισεκατομμύρια (δεν είναι αλήθεια τα 15,5 δισεκατομμύρια) πουντ εμπορευμάτων, με τη μεταφορά να κοστίζει 88 ρούβλια τα 8.000 πουντ. Το 1914 το ίδιο φορτίο κόστιζε 102 ρούβλια, το 1915 κόστιζε 115 ρούβλια, το 1917 κόστιζα 600 ρούβλια (με τις ευλογίες της επανάστασης!), το 1918 κόστιζε 4.850 ρούβλια. Το έλλειμμα για το κράτος το 1918 ήταν 1.625 ρούβλια για κάθε χίλια πουντ!

Για το 1922 η σοβιετική κυβέρνηση ήταν σε θέση να μεταφέρει μόνο 48 εκατομμύρια ρούβλια σε χρυσό στο σιδηροδρομικό σύστημα. Αυτό σήμαινε ότι μόνο το $\frac{1}{5}$ – $\frac{1}{6}$ από το υπόλοιπο απόθεμα θα μπορούσαν να τεθούν σε λειτουργία, δηλαδή αντί να φορτώνονται 18.000 πουντ καθημερινά, φορτώνονταν μόνο 3.500 βαγόνια. Αν σκεφτεί κανείς, λέει η σοβιετική εφημερίδα, ότι τα φορτία που απαιτούνται για την τεχνολογία των σιδηροδρόμων αντιστοιχούν σε περίπου 1.200 βαγόνια την ημέρα και τα υλικά θέρμανσης καταλαμβάνουν περίπου 2.000 βαγόνια, από αυτό προκύπτει ότι ούτε οι επιβαρύνσεις για τους φόρους σε είδος, ούτε αυτές του Συμβουλίου Εθνικής Οικονομίας, ούτε το οικιακό υλικό για ιδιώτες για το χειμώνα μπορεί να πραγματοποιηθεί.

Χέρι-χέρι με αυτή τη βιομηχανική παρακμή ήρθε η πλήρης κατάρρευ-

ση του χρηματοπιστωτικού συστήματος.

Η αδυναμία παραγωγής οποιασδήποτε αξίας προκάλεσε έναν πληθωρισμό σε βαθμούς όπως κανένα κράτος δεν έχει φτάσει ποτέ κοντά στο να βιώσει. Το τυπογραφείο ήταν το μόνο πράγμα σε συνεχή δραστηριότητα στη Ρωσία.

Για το θέμα αυτό, δεν χρειάζεται να επεκταθώ τώρα: Το 1923 ο πληθωρισμός στη Γερμανία μαινόταν σε παρόμοιο βαθμό όπως πριν στη Ρωσία, με αποτέλεσμα την φτωχοποίηση των παραγωγικών στρωμάτων και τον απίστευτο πλουτισμό των απατεώνων του χρηματιστηρίου και των βοηθών τους. Μόνο μία διαφορά πρέπει να σημειωθεί: Στη Ρωσία η λεηλασία του λαού ήταν το αποτέλεσμα ενός πολιτικού πραξικοπήματος. Στη Γερμανία, αν και αυτή η απευθείας διαδρομή δοκιμάστηκε αρκετές φορές, δεν οδήγησε στον στόχο. Το χρηματιστήριο λοιπόν, επιχείρησε την οικονομική αποσύνθεση για να χρονομετρήσει το πολιτικό θάνατο. Αυτό είναι ακόμα σε εκκρεμότητα, μην κάνετε λάθος!

Όλη η οικονομική ζωή της Ρωσίας είναι μια μεγάλη μπλόφα της Δύσης. Διότι αν και τα στατιστικά στοιχεία της Δύσης, δεν μπορούν να κρύψουν τις τιμές της αγοράς και την παρακμή, ολόκληρος ο μαρξιστικός Τύπος του κόσμου (μόνο ο κομμουνιστικός, που είναι εξ ολοκλήρου εμπνευσμένος από τη Μόσχα, περιλαμβάνει πάνω από 500 εφημερίδες) μεταφέρει τις ομιλίες του Κογκρέσου για την ανοικοδόμηση της ρωσικής βιομηχανίας, για σχέδια για την ανάπτυξη των μεταφορών κ.λπ. Οι τεράστιοι αριθμοί εμπνέουν τεράστιο σεβασμό στους εργάτες της Δύσης και ένας ολόκληρος κόσμος υπνωτίζεται και παραπλανάται μεθοδικά. Και ακόμα κι αν υπάρχουν φωνές διαμαρτυρίας στο μαρξιστικό στρατόπεδο πότε-πότε, κανείς εκεί δεν απαιτεί την παραίτηση των εγκληματιών που βύθισαν μια πλούσια χώρα σε τέτοια δυστυχία. Μπορεί να πεθαίνουν εκατομμύρια Ρώσοι από αυτό, αλλά στη Ρωσία καμία «αντίδραση»!*

* Δείτε το βιβλίο που αξίζει να διαβαστεί ενός αυτόπτη μάρτυρα, του μηχανικού Γιόχαν Κόλσχορν, «Ρωσία και Γερμανία». Όσον αφορά τη βιβλιογραφία, από την οποία μπορεί κανείς να αποκτήσει γνώσεις για τη σημερινή Ρωσία, οι πρώτες που αναφέρονται εδώ είναι οι ρωσικές εφημερίδες (μερικές από τις οποίες έχουν εξαφανιστεί). Η δημοκρατική εφημερίδα «Ρουλ» (Рул), οι σοσιαλεπαναστατικές «Φωνή της Ρωσίας» (Голос России), «Ρωσική Δύναμη» (Русская Сила), η μοναρχική «Επηρεχόμενη Ρωσία» (Грядущая Россия), η μπολσεβίκικη «Νέος Κόσμος» (Новый мир), από τον Απρίλιο του 1922, η «Σημερινή» (Накануне), (όλες στο Βερολίνο): τα «Τελευταία Νέα» (Последние новости) στο Παρίσι, η «Ρωσική Υπόθεση» (Русское Дело) στη Σόφια, η «Νέα Εποχή» (Новое время) στο Βελιγράδι και άλλα: τα δελτία των μοναρχικών ενώσεων του Βερολίνου, της Ρώμης, της Νέας Υόρκης, αλλά κυρίως των μπολσεβίκικων εφημερίδων της Αγίας Πετρούπολης και της Μόσχας, καθώς και εκείνων των μεγάλων επαρχιακών πόλεων [δηλαδή η «Αλήθεια» (Правда) και τα «Νέα» (Известия)]. Στη γερμανική γλώσσα διδάσκουν συνεχώς η «ABC - Ανταποκρίσεις» (A.B.C.-Korrespondenz) στο Βερολίνο και η «Ανάπτυξη Οικονομικής Πολιτικής - Ανταποκρίσεις» (Wirtschaftspolitische Aufbau-Korrespondenz) στο Μόναχο για ανατολικά ζητήματα. Το Ινστιτούτο Ανατολικής Ευρώπης έχει εκδώσει μια σειρά από φυλλάδια που περιέχουν στατιστικό (αλλά ασήμαντο κατά τα άλλα) υλικό. Ο καθηγητής Κάρλις Μπαλόντις (λετονικά Kārlis Balodis) έγραψε ένα μικρό φυλλάδιο «Σοβιετική Ρωσία», και ο καθηγητής Άξελ φον Φρέιταχ-Λόρενχοφεν το «Η εξέλιξη του μπολσεβικισμού στη νομοθεσία του» (Die Entwicklung des Bolschewismus in seiner Gesetzgebung). Τα έργα του Αλφόνς Πακέ συνιστούνται ελάχιστα, τελείως ανόητα είναι εκείνα του Αλφόνς Γκόλντσμιντ. Στη ρωσική γλώσσα έχουν γίνει πρόσφατα μερικές πολύτιμες εκδόσεις: από τον καθηγητή Πεστρζέτσκι Ντ. και τον Περ Όλαφ φον Τοέρνε «Στην αυτοκρατορία του Λένιν» (Im Reich Lenins). Το τετράτομο έργο του στρατηγού Πιότρ Νικολάγιεβιτς Κρασνόφ «Από τον δικέφαλο αετό στην κόκκινη σημαία» είναι υπέροχο σαν μυθιστόρημα στη σύλληψή

Δεν είναι εδώ το μέρος για να αναφερθούμε στις οικονομικές συνέπειες του σοβιετικού καθεστώτος. Αλλά τα θεμελιώδη στοιχεία όλης αυτής της διαδικασίας πρέπει πάντα να επισημαίνονται. Οι μπολσεβίκοι σφετεριστές παρέσυραν τον λαό με ρόδινα οικονομικά προγράμματα για να αποκτήσουν την πολιτική εξουσία. Έδιωξαν τους εθνικιστές Ρώσους οικονομολόγους, τους δολοφόνησαν και στη συνέχεια, με την υποστήριξη της φρουράς τους, κατέλαβαν όλο τον πλούτο της Ρωσίας. Στην αρχή, αυτό σήμαινε «κοινωνικοποίηση», σήμερα σχεδόν κανένας δεν το κρύβει, ότι το έχει εμπιστευθεί ολόκληρη η Ρωσία.

Η αντιπροσώπευση της Ρωσίας

Από το 1921, όλες οι δημοκρατικές εφημερίδες του εβραϊκού δάσους των φυλλάδων μιλούν για μια «εξέλιξη» στη Σοβιετική Ρωσία. Αρχικά ήθελαν να δημιουργήσουν μια άκρως εργατική κυβέρνηση, αντικαπιταλιστική μέχρι το μεδούλι, γεμάτη με υψηλά ιδανικά, αλλά λόγω διαφόρων συνθηκών αυτές οι πολύ καλοπροαίρετες ιδέες δεν μπόρεσαν να πραγματοποιηθούν και η Σοβιετική Ρωσία επέστρεψε σε «πιο βιώσιμες οικονομικές μορφές». Το εμπόριο απελευθερώθηκε εν μέρει ξανά, η αναγκαστική οικονομία άρθηκε εν μέρει, κ.λπ. Αυτό είναι ένα από τα μεγαλύτερα εβραϊκά ψέματα που παραπλανούν την Ευρώπη εδώ και χρόνια.

Αν με τον καπιταλισμό εννοούμε την εκμετάλλευση των μαζών του λαού από μια πολύ μικρή μειοψηφία, τότε δεν έχει υπάρξει στην ιστορία μεγαλύτερο καπιταλιστικό κράτος από την σημερινή εβραϊκή σοβιετική κυβέρνηση από τις ημέρες του Νοεμβρίου του 1917.

Στην παλιά Ρωσία στην πραγματικότητα δεν υπήρξε μεγάλος καπιταλισμός με την έννοια της Δυτικής Ευρώπης και της Αμερικής. Η βιομηχανία ήταν πολύ καλά αναπτυγμένη, οι τραπεζικές συναλλαγές είχαν ελάχιστες διεθνείς δεσμεύσεις και βρισκόταν σχεδόν εξ ολοκλήρου σε εθνικά ρωσικά χέρια. Δεν θα μπορούσε να γίνει λόγος για μια συνειδητή συγκέντρωση κεφαλαίων συνολικά. Όλα άλλαξαν το φθινόπωρο του 1917 με ένα χτύπημα. Όλες οι ρωσικές τράπεζες κατασχέθηκαν από το κράτος, άνοιξαν τα ιδιωτικά χρηματοκιβώτια και αφαιρέθηκαν όλα τα τιμαλφή και ο χρυσός. Μόνο στη «Σιβηρική Τράπεζα» στην Πετρούπολη, η σοβιετική κυβέρνηση οικειοποιήθηκε πάνω από 10 λίβρες χρυσού· έγιναν αναρίθμητες έρευνες σε σπίτια πλούσιων Ρώσων και σε όλους τους «αστούς» που ήταν ύποπτοι με

(συνέχεια...) του. Το έργο του Ντμίτρι Μερεζκόβσκι «Από την αυτοκρατορία του Αντίχριστου» είναι προϊόν υστερίας. Το μυθιστόρημα του γνωστού Ρώσου συγγραφέα Ιβάν Αλεξάντροβιτς Ροντιόνοφ «Θύμα της τρέλας» που δημοσιεύτηκε στην «Εφημερίδα Μείζονος Γερμανίας» (Großdeutsche Zeitung), του Μονάχου, βραβεύτηκε σαν μυθιστόρημα.

οποιονδήποτε τρόπο ως προς αυτό. Πολλά από αυτά, φυσικά, στην αρχή κόλλησαν στα χέρια μικρότερων Σοβιετικών δικαιούχων, αλλά τελικά ο πλούτος που διασκορπίστηκε στους Ρώσους συγκεντρώθηκε στην εβραϊκή σοβιετική κυβέρνηση. Όπως αυτό το κινητό κεφάλαιο άλλαξε μόνο χέρια, έτσι και η «κρατικοποίηση» της βιομηχανίας, των ορυχείων κ.λπ. συνίστατο μόνο στην αντικατάσταση εκατοντάδων χιλιάδων Ρώσων ιδιοκτητών με μια χούφτα Εβραίων, Λετονών, Πολωνών αιματηρών δικτατόρων. Ήταν ένας καπιταλισμός του χειρότερου είδους που ξεκίνησε με τη νίκη των Μπολσεβίκων, αν και οι μάζες των εργατών φυσικά έπρεπε να παραμείνουν για λίγο ακόμα σε μια αυταπάτη ύπνωσης, να απελευθερωθούν από την εκμετάλλευση και, αν και αρχικά σε δύσκολες συνθήκες, να μπορούν να καθορίσουν την τύχη τους. Για μια τρέλα, όπως είναι γνωστό, πολλοί λαοί έχουν δυστυχήσει.

Και ο καπιταλισμός του Τρότσκι-Ζινόβιεφ ήταν ακόμη πιο βάνανυσος από τις ενέργειες του δυτικού μεγάλου κεφαλαίου, επειδή η πολιτική του νίκη είχε εντελώς διαφορετικά μέσα εξουσίας στη διάθεσή του. Το μεγάλο κεφάλαιο της Δύσης εξακολουθεί να κερδίζει τις νίκες του με «δημοκρατικά» μέσα. Αγοράζει εφημερίδες και δημοσιογράφους με κλεμμένα κερδοσκοπικά κεφάλαια, κάνει χιλιάδες βιομήχανους και βουλευτές να εξαρτώνται από αυτό για τις επιχειρήσεις και πετυχαίνει τους στόχους του μέσω αυτής της κοινοβουλευτικής εξαπάτησης του λαού. Η «γερμανική» επανάσταση ήταν ένα κλασικό παράδειγμα αντικαπιταλιστών εργατών που έβγαλαν τα κάστανα από τη φωτιά για το μεγάλο κεφάλαιο που κυβερνά σήμερα τη Γερμανία. Ο καιρός στη Γερμανία δεν είναι ακόμη ώριμος για μια βίαιη εφαρμογή.

Στη Σοβιετική Ρωσία όμως ήταν διαφορετικά. Εκεί η εβραϊκή κυβέρνηση δεν είχε σκεφτεί ούτε για μια στιγμή να εφαρμόσει τα μέτρα που εξαθλίωναν ένα ολόκληρο λαό, προκειμένου να κατέχει αποκλειστικά μόνη της όλα τα οικονομικά και πολιτικά μέσα εξουσίας. Προσπαθούν να πείσουν τον Ρώσο εργάτη γι' αυτό το γεγονός με όλα τα διαλεκτικά μέσα.

Για παράδειγμα, όταν οι αντιμπολσεβίκοι Ρώσοι πολέμησαν εναντίον της Σοβιετικής Ρωσίας, η προπαγανδιστική τέχνη των σφετεριστών της Μόσχας κατάφερε να παρουσιάσει τους ηγέτες τους σαν μισθοφόρους του παγκόσμιου καπιταλισμού και επίσης να ζεστάνει τους αντιπάλους των Σοβιετικών για πόλεμο. Η επίσημη «Πράβντα» έκανε τότε την προπαγάνδα ως εξής:

«Δεν έχουμε καπιταλιστικό κράτος και δεν θα έχουμε κανένα στο μέλλον. Η εξουσία είναι στα χέρια του προλεταριάτου! Κάτοχος των μέσων παραγωγής δεν είναι η αστική τάξη αλλά η εργατική τάξη οργανωμένη σαν κυβέρνηση. Ας υποθέσουμε τώρα ότι μέρος των εργοστασίων (!) ή οι εκτάσεις δίνονται στους καπιταλιστές σαν παραχώρηση. Σε αυτή την περίπτωση, παύει το προλεταριάτο να κατέχει αυτές τις επιχειρήσεις; Σε καμιά περίπτωση. Είναι μισθωμένα, αλλά το προλεταριάτο παραμένει ο ιδιοκτήτης. Αυτό το υπέρτατο δικαίωμα της διάθεσης βρίσκεται στα χέρια του προλεταριάτου· φυσικά, με μια τέτοια μίσθωση, η όλη επιχείρηση οργανώνεται εσωτερικά με

καπιταλιστικό τρόπο, φυσικά θα φέρει πλεονεκτήματα όχι μόνο στο προλεταριακό κράτος, αλλά και στον κάθε καπιταλιστή. Ταυτόχρονα όμως είναι ξεκάθαρο, ότι ένας τέτοιος “κρατικός καπιταλισμός” απέχει τόσο πολύ από αυτό που συνήθως αποκαλούμε, όσο ο ουρανός από τη γη.» ((1921, No. 147).

Όταν γράφτηκε αυτό το άρθρο στην «Πράβντα», η αντιπροσώπευση της Ρωσίας ήταν ήδη σε εξέλιξη, δηλαδή τα ορυχεία, οι βιομηχανίες, που βρισκόταν σχεδόν χωρίς κέρδος κάτω από την δικτατορική εξουσία των Σοβιέτ, ενώθηκαν ανάλογα με τους κλάδους παραγωγής και παραδόθηκαν σε ιδιωτικές συνδικαλιστικές οργανώσεις, στις οποίες ηγούνταν εκπρόσωποι της σοβιετικής κυβέρνησης. Αυτά τα συνδικάτα με τη σειρά τους έλαβαν υποστήριξη από το εβραϊκό μεγάλο κεφάλαιο της Δύσης.

Όποιος παρακολουθεί τους ταλμουδιστικούς ελιγμούς των παραπάνω προτάσεων στην «Πράβντα», ακόμη και χωρίς να γνωρίζει την ακριβή κατάσταση, θα ανακαλύψει εύκολα ότι εδώ πρόκειται να μπει ένας τελευταίος κρίκος στην αλυσίδα του ρωσικού λαού: η κόκκινη διεθνής υιοθετεί την αρχή του χρυσού με σκοπό να δημιουργήσει ένα συγκεντρωτικό και οργανωμένο κράτος σκλάβων!

Αυτός ο στόχος ήταν εμφανής, αν και κάπως καλυμμένος, στις ομιλίες στο 3ο Κομμουνιστικό Συνέδριο. Τα καταληκτικά λόγια του Καρλ Ραντέκ-Ζόμπελσον εκείνη την εποχή είναι ιδιαίτερα χαρακτηριστικά: «Η πολιτική της σοβιετικής κυβέρνησης και της Κομμουνιστικής Διεθνούς πρέπει να είναι μια πολιτική που να μπορεί να προσαρμοστεί σε όλες τις πιθανές καταστάσεις. Το σύνθημά μας πρέπει να είναι: να κερδίσουμε χρόνο για να μπορέσουμε να προετοιμαστούμε για τη νίκη.» («Πράβντα», 1921, No. 148).

Μπροστά μου έχω ένα πακέτο από τις μπολσεβίκικες εφημερίδες από την εποχή που ξεκίνησε η διανομή των κλεμμένων θησαυρών. Η ίδια δημαγωγία όπως παραπάνω επαναλαμβάνεται σε κάθε στροφή σε κάθε τεύχος, σχεδόν σε κάθε σελίδα. Στη Δύση, για να εξαφανίσουν τον Μπολσεβικισμό σαν τον μπαμπούλα για τους Ευρωπαίους, αυτό το έλεγαν «εξέλιξη», «αρχή της διορατικότητας», «αναγέννηση της Ρωσίας», στο σοβιετικό παράδεισο έλεγαν ότι το όπλο του προλεταριάτου θα πρέπει να διατηρηθεί εύκαμπτο για να είναι έτοιμο για την τελική μάχη.

Μερικά δείγματα: Οι σοβιετικοί εκδίδουν μια εφημερίδα με τίτλο «Κομμουνιστική Διεθνής» (Коммунистический интернационал). Στο No 18 του 1921 για παράδειγμα γράφει ο Λένιν για τις «τακτικές του Ρωσικού Κομμουνιστικού Κόμματος» και λέει μεταξύ άλλων: «Η ελευθερία του εμπορίου σημαίνει ελευθερία του καπιταλισμού, αλλά σημαίνει και μια νέα μορφή καπιταλισμού, σημαίνει ότι σε κάποιο βαθμό αναδημιουργούμε τον καπιταλισμό. Αυτό το κάνουμε με απόλυτη διαφάνεια: είναι ο κρατικός καπιταλισμός. Ο κρατικός καπιταλισμός όμως σε μια κοινωνία όπου η εξουσία ανήκει στο κεφάλαιο και ο κρατικός καπιταλισμός σε ένα προλεταριακό κράτος είναι δύο διαφορετικές έννοιες. Σε ένα καπιταλιστικό κράτος, κρατικός καπιταλισμός σημαίνει ότι ο καπιταλισμός αναγνωρίζεται από το κράτος

και ελέγχεται από το κράτος για το καλό της αστικής τάξης ενάντια στο προλεταριάτο. Στο προλεταριακό κράτος συμβαίνει το ίδιο προς όφελος της εργατικής τάξης, με στόχο να επιβιώσει μπροστά στην ακόμη πολύ ισχυρή αστική τάξη...». Στη συνέχεια, ο Λένιν ισχυρίζεται ότι τα ορυχεία θα παραδοθούν στον ξένο καπιταλισμό, χωρίς την παραμικρή αποεθνικοποίηση.

Στο ίδιο τεύχος μίλησε και ο Γκριγκόρι Ζινόβιεφ-Άπφελμπαουμ για το ίδιο θέμα, όπως και οι Μπέλα Κουν (Κον), Λαζάρ Σάτσκιν, Καρλ Ραντέκ, Έουγκεν Βάργκα, Μιχαήλ Σάτσκαγια και άλλοι Εβραίοι επαγγελματίες δηλητηριαστές. Ειδικότερα ο κύριος Άπφελμπαουμ, συμπεριφέρθηκε σαν ο απόλυτος υπέρμαχος της απελευθέρωσης των εργαζομένων, θεωρώντας όλες τις παραχωρήσεις αναγκαίες:

«Το συνέδριο έλαβε πλήρως υπόψη του», είπε, «ότι τα πιο ισχυρά κόμματα πρέπει να προετοιμαστούν για άμεσες μάχες, ότι τέτοιες μάχες είναι αναπόφευκτες και απαραίτητες στο εγγύς μέλλον και ότι, τελικά, καμία μερική ήττα δεν θα σταματήσει την τελική νίκη. Το συνέδριο επεσήμανε ότι με την σημερινή ασταθή ισορροπία στην Ευρώπη κάθε μεγάλη απεργία και ακόμη και κάθε κοινοβουλευτική κρίση μπορεί να μετατραπεί σε ένα ξεκίνημα επανάστασης, σε μια άμεση πάλη για την εξουσία...» «Εφόσον δεν είμαστε προφήτες, κανείς μας δεν μπορεί να πει με βεβαιότητα πόσοι μήνες ή χρόνια θα περάσουν πριν από τις πρώτες νέες νίκες της προλεταριακής επανάστασης... Αλλά το τρίτο συνέδριο μας έπεισε, ότι η επανάσταση δεν έχει τελειώσει· δεν είναι τόσο μακριά η ώρα που θα ξεκινήσουν νέοι αγώνες που θα ταρακουνήσουν την Ευρώπη και ολόκληρο τον κόσμο περισσότερο από όλους τους προηγούμενους αγώνες μαζί...»

Πόσο έχει προχωρήσει η αντιπροσώπευση του λεηλατημένου ρωσικού λαού; Πρώτα ο κ. Φρανκ Φάντερλιπ πήρε παραχωρήσεις από την Αμερική, αργότερα η «Standard Oil Company» [«Νέα Εφημερίδα», (Neue Zeitung) 1922, No 28] και η «Γερμανική πιστωτική τράπεζα Ανατολικής Ευρώπης» (Deutsch-Ost Europäische Kreditbank AG) συνήψαν συμφωνία με τη Σοβιετική Ρωσία [Γερμανική καθημερινή εφημερίδα (Deutsche Tageszeitung), 1921, No.565]. Στη συνέχεια, υπήρχε η αμερικανική «Εταιρεία για τα φάρμακα και τα χημικά παρασκευάσματα» (American Chemical Pharmaceutical Society) η οποία κατέλαβε τα εργοστάσια αμιάντου στην Αλοπαέβκα (Αλοπαεβκα) στη Σιβηρία και πλήρωσε στους Σοβιετικούς 50.000 δολάρια σε χρυσό σαν εγγυητικό ταμείο (εφημερίδα «ABC News», 1921, No. 581)...

Δημιουργήθηκε το Τραστ (σύμπραξη) του γυαλιού και της πορσελάνης (Стеклянный и фарфоровый траст) με 19 εργοστάσια, η οποία αποδεσμεύθηκε πλήρως από τη σοβιετική επίβλεψη· το τραστ Φουρνιέ (Fournier Trust) το οποίο περιλαμβάνει 26 εργοστάσια· το τραστ τσιμέντου (Цементный траст) με 10 εργοστάσια· το τραστ ηλεκτρικής ενέργειας (Электрический траст) στην κεντρική Ρωσία. Επικεφαλής ενός τραστ πετρελαίων, τοποθετήθηκε ο «προλετάριος» Τρότσκι με τον Εφραίμ Σκλιγιάνσκι και άλλοι δικτάτορες· ο κύριος Γεβσέι Λίμπερμαν, ο «εμπειρογνώμονας για την ξυλεία», Επίτροπος για τα δασικά θέματα, έγινε και παραχωρησιούχος, πρόεδρος τραστ και έλαβε ουσιαστική

υποστήριξη με πολλά δισεκατομμύρια από το Ανώτατο Οικονομικό Συμβούλιο. Δεν είναι λάθος να υποθέσουμε ότι, ακολουθώντας το γνωστό παράδειγμα άλλων «προλετάριων ηγετών», ο κ. Λίμπερμαν υποστηρίζεται από σπουδαίους χρηματοδότες του Λονδίνου, με τους οποίους έκανε συμφωνίες κατά την παραμονή του στην Αγγλία.

Τον Φεβρουάριο δημιουργήθηκε ένα νέο μεγάλο τραστ: Το τραστ του καουτσούκ (Резиновый траст). Περιλαμβάνει 2 εργοστάσια «Τραγκόλνικ» (Красный Треугольник) σε Πετρούπολη και Μόσχα, το «Μπογκάτυργι» (Богатыри), το «Καουτσούκ» (Каучук) και τρία εργοστάσια «Προβόντνικ» (Проводник). Από αυτά τα τρία εργοστάσια δουλεύουν, τα άλλα υποτίθεται ότι θα «μπουν σε τάξη». Θα έπρεπε να εφοδιαστούν με πρώτες ύλες (όπως διαβεβαίωσε η μπολσεβίκικη [«Νέος Κόσμος»](Новый мир)] για έξι μήνες. Επικεφαλής αυτής της νέας εταιρείας καθόταν ο Εβραίος Μωυσής Αρόνοβιτς Λούρι (Моисей Аронович Лурье).

Τέλος, πρέπει να αναφερθεί το «Σέντροπρομπιταλ» (Центропробиталь), το οποίο περιλαμβάνει 10 εργοστάσια φελλού και μονωτών, εκ των οποίων 4 βρίσκονται στην Πετρούπολη, 1 στη Μόσχα, 1 στο Βίσνυ-Βόλοτσοκ και 4 στην Οδησσό (ήξερα ότι τον Απρίλιο δούλευαν 3 εργοστάσια)· τα «Μηχανήματα υδραυλικής κατασκευής» (Τραστ Ραπτομηχανών), που ενώνει 83 διαφορετικά εργαστήρια και εργοστάσια· ο «Συνεταιρισμός Γκουσέφσκι», που περιλαμβάνει τα υφαντουργικά έργα του Γκούσεφ...

Ταυτόχρονα με την αντιπροσώπευση στο εσωτερικό, τον Φεβρουάριο του 1922 ιδρύθηκε η πρώτη διεθνής μετοχική εταιρεία με σκοπό την «προώθηση της γεωργίας». Από τη μια συμμετείχε το Επιτροπείο Εξωτερικού Εμπορίου, από την άλλη («ευρωπαϊκή πλευρά») ο εβραίος καπιταλιστής Ισάακ Στέινμπεργκ. Στην ηγεσία είναι τρεις εκπρόσωποι της Σοβιετικής Ένωσης και δύο δυτικοί καπιταλιστές. Ο Στέινμπεργκ είναι Διευθύνων Σύμβουλος της νέας εταιρείας. Η υποσχόμενη εργατική ελευθερία! Ο μπολσεβίκικος «Νέος Κόσμος» (Новый мир) τα λέει όλα αυτά στο Βερολίνο με κυνική αυτογνωσία. Και καμιά «εργατική» εφημερίδα δεν βγάζει τη μάσκα από τα πρόσωπα των απατεώνων. Την ίδρυση του κ. Στέινμπεργκ ακολούθησε η ίδρυση της Ανώνυμης Εταιρείας «Κοσότζε» (Кошэджэ) για το εμπόριο δέρματος, μετά η «Southeastern AG» για τη γεωργία και τη βιομηχανία και τον Μάρτιο του 1922 η μετοχική εταιρεία «Ντβίλονες» (Двинолес) για την πώληση ρωσικών εξαγωγών ξυλείας. Αυτή η ίδρυση έγινε κυρίως με αγγλικά χρήματα και με μετοχικό κεφάλαιο 500.000 αγγλικές λίρες (1.000 μετοχές στις 500 λίρες). Η σοβιετική κυβέρνηση άφησε στην άκρη 510 μετοχές για τον εαυτό της. Η πώληση των μετοχών δεν δεσμεύτηκε από διατυπώσεις!

Έτσι, οι προσπάθειες λοιπόν, που γίνονται στη Σοβιετική Ένωση είναι σαφείς όσο ποτέ, και η συστηματική κεφαλαιοποίηση της Σοβιετικής Ένωσης προχωρά με γοργούς ρυθμούς. Πρώτα εκδιώχθηκαν οι Ρώσοι ιδιοκτήτες, μετά «κρατικοποιήθηκαν» οι εταιρείες, δηλαδή παραδόθηκαν σε διεθνείς κερδοσκόπους. Τώρα πέφτει η «σοσιαλιστική» μάσκα και σαν ιδιοκτήτες και διευθυντές εμφανίζονται

συγγενείς και γνωστοί του διεθνούς μεγάλου κεφαλαίου της Δύσης. Αυτό είναι το «νόημα της παγκόσμιας ιστορίας» όπως το κατάλαβε ο κ. Βάλτερ Ράθναου στο Βερολίνο.

Χέρι-χέρι με τη μονοπώληση ολόκληρης της βιομηχανίας από τους Εβραίους ηγέτες στη Μόσχα προχώρησε και συνεχίζεται η σχεδιαζόμενη επέκταση της οικονομικής τους δικτατορίας: Τα χρηματοπιστωτικά ιδρύματα της χώρας ενώθηκαν σε μια κρατική τράπεζα και επικεφαλής της τοποθετήθηκε ένας Εβραίος που είχε εκδιωχθεί από τη Ρωσία και αργότερα ένας φίλος του Λένιν στη Ζυρίχη, ο Άαρον Λβόβιτς Σέινμαν· ο ίδιος ο Σέινμαν που είχε υπογράψει την εμπορική συμφωνία με τη Γερμανία από τη «ρωσική» πλευρά στις 6 Μαΐου 1921. Απαγορεύτηκε η ιδιωτική οικοδομική δραστηριότητα και αντί για τα πιστωτικά ιδρύματα που είχαν ανοίξει εδώ κι εκεί στις πόλεις άνοιξαν υποκαταστήματα της κρατικής τράπεζας. Για τον Φεβρουάριο του 1922, εκτός από τις δύο πρωτεύουσες, το Χάρκοβο, το Καζάν, το Ταμπόφ, το Κίεβο κ.λπ. είχαν προγραμματιστεί τράπεζες σε σχεδόν 35 πόλεις, ώστε τώρα ολόκληρη η Σοβιετική Ρωσία μέχρι τη Σιβηρία να καλύπτεται από ένα δίκτυο σοβιετικών τραπεζών.

Όταν όμως με αυτόν τον τρόπο ολόκληρο το χρηματοπιστωτικό σύστημα τέθηκε στα χέρια της εβραϊκής κυβέρνησης, άρχισαν οι – τραπεζικές παραχωρήσεις. Οι άδειες για το άνοιγμα νέων πιστωτικών ιδρυμάτων χορηγήθηκαν σε πιστούς υποστηρικτές στο εσωτερικό και στο εξωτερικό. Έτσι, στα τέλη Απριλίου ιδρύθηκε η Εμπορική Τράπεζα της Κεντρικής Ασίας με την παρότρυνση της Επιτροπείας Εξωτερικού Εμπορίου με σκοπό τη χρηματοδότηση του εξωτερικού εμπορίου μεταξύ της Σοβιετικής Ρωσίας και των Νοτιοανατολικών κρατών. Ιδρύθηκε επίσης η Southeastern Commercial Bank (με 2 εκατομμύρια χρυσά ρούβλια), στην οποία η κυβέρνηση έχει μερίδιο 50%. Εξετάζονται και άλλες ιδρύσεις.

Ακριβώς το ίδιο συνέβη εδώ στα οικονομικά όπως και στη βιομηχανία: η ληστεία του ρωσικού πλούτου (κοινωνικοποίηση), η εδραίωσή του στα χέρια της πολιτικής δικτατορίας και μετά η διανομή των κλοπιμαίων στους Εβραίους φίλους στο εσωτερικό και στο εξωτερικό.

Επιπλέον, το εμπόριο πολύτιμων μετάλλων κηρύχτηκε αρχικά μονοπώλιο από τη σοβιετική κυβέρνηση με διάταγμα και στη συνέχεια χορηγήθηκε άδεια σε ιδιώτες για το εμπόριο πλατίνας, χρυσού και πολύτιμων λίθων...

Αυτά τα «αντικαπιταλιστικά» μέτρα είχαν φυσικά την πλήρη υποστήριξη από την πλευρά του εβραϊκού μεγάλου κεφαλαίου της Δύσης και η μπολσεβίκικη εφημερίδα «Νέος Κόσμος»(Новый мир), στο Βερολίνο ανέφερε αλαζονικά ότι η σοβιετική κυβέρνηση είχε διορίσει τις τράπεζες «Μαξ Βάρμπουργκ», «Deutsche Bank», «Disconto-Gesellschaft», κ.λπ. σαν ανταποκριτές τους στη Γερμανία! Μαζί με αυτές προστέθηκαν και οι Εβραίοι-Ρώσοι τραπεζίτες Φίλιπ ντε Γκούντσμπουργκ, και ο Καρλ Σλέσινγκερ του σοβιετικού μεγάλου κεφαλαίου. Ο κουνιάδος του Τρότσκι, ο τραπεζίτης Έιμπραμ Λβόβιτς Ζιβοτόφσκι, είχε ήδη κάνει προκαταρκτικές εργασίες στο Παρίσι.*

Αφού είχε δημιουργηθεί ένα κέντρο εκμεταλλευτικού καπιταλισμού με τη μορφή της «κρατικής τράπεζας», τον Μάρτιο του 1922 η σοβιετική κυβέρνηση ξεκίνησε την ίδρυση μιας τράπεζας εξωτερικού εμπορίου. Στην πραγματικότητα, η σοβιετική κυβέρνηση ανέλαβε το 51% του συνόλου των μετοχών, αλλά άφησε το υπόλοιπο 49% σε ιδιώτες. Η εφημερίδα «Οικονομική Ζωή» (Экономическая жизнь) τόνισε ιδιαίτερα την ανάγκη για προσέλκυση ξένων κεφαλαίων. Η εφημερίδα «Νέος Κόσμος» (Новый мир), είπε επίσης ότι αυτό ήταν «εντελώς αναπόφευκτο, αφού υπάρχουν ελάχιστα σταθερά κεφάλαια στην ίδια τη χώρα», κάτι που τελικά δεν είναι περίεργο. Η νέα τράπεζα δημιουργήθηκε με κεφάλαιο 25 εκατομμύρια χρυσά ρούβλια.

Με την εμπλοκή ξένων, και μη Εβραίων χρηματοδοτών, βιομηχάνων και εμπόρων η σοβιετική κυβέρνηση έχει φυσικά έναν και μοναδικό πολιτικό σκοπό: οι ξένες χώρες να ενδιαφερθούν για την ύπαρξη της σοβιετικής κυβέρνησης.

Μόλις δεσμευτούν με το σύστημα που κυριαρχεί με υλικές δεσμεύσεις η προπαγάνδα των δυτικών καπιταλιστών στις χώρες τους θα πάρει φυσικά μια κατεύθυνση που φαίνεται κατάλληλη για τα επιχειρηματικά τους συμφέροντα. Σχετικά με αυτό αργότερα.

Τη στιγμή λοιπόν που γράφονται αυτές οι γραμμές, γινόμαστε μάρτυρες μιας τεράστιας υποδούλωσης ανθρώπων. Πώς έγινε δυνατό αυτό, και πώς υπάρχει μια τύφλωση για τη φύση του;

Ο Κόκκινος Στρατός

Ακόμη και κατά τη διάρκεια της προσωρινής δημοκρατικής εξελικτικής κυβέρνησης, όταν οι ομιλίες των Μπολσεβίκων ήταν γεμάτες με φράσεις για παγκόσμια ειρήνη και τη συμφιλίωση των λαών, οι εφημερίδες τους (η «Πράβντα» στην Πετρούπολη, ο «Σοσιαλδημοκράτης» στη Μόσχα) ήταν γεμάτες με μεγάλες αναφορές για την οργάνωση μιας κόκκινης εργατικής φρουράς.

* Μερικές ημερομηνίες για την προοδευτική αντιπροσώπευση της Ρωσίας: Στα τέλη Σεπτεμβρίου 1923 το Συμβούλιο των Λαϊκών Επιτρόπων ενέκρινε την ίδρυση μιας αγγλο-ρωσικής εταιρείας πρώτων υλών με 150.000 λίρες. Το ξένο κεφάλαιο κλήθηκε να κατασκευάσει έναν σιδηρόδρομο στην Κριμαία. Στο Βερολίνο, η «Εταιρεία Οικονομικών Σχέσεων με την Ανατολή», έλαβε μια παραχώρηση για πάνω από ένα εκατομμύριο δεσιατίνες (десятина) ισούται με 10.925.397 τετραγωνικά μέτρα], εκ των οποίων το 85% είναι καθαρή δασική έκταση (στη Λευκορωσία). Μια λετονική κοινοπραξία έλαβε παρόμοια παραχώρηση τον Οκτώβριο του 1923. Στη βόρεια Σιβηρία η εκμετάλλευση των φυσικών πόρων βρίσκεται ήδη σε μεγάλο βαθμό στα χέρια ξένων καπιταλιστών: τον Δεκέμβριο, οι αρχές εκεί ζήτησαν από την κυβέρνηση της Μόσχας να μην επιτρέψει πάνω από 50% ξένο κεφάλαιο... Στα τέλη Ιανουαρίου, η εφημερίδα «Revaler Bote» ανέφερε την παραχώρηση εξόρυξης στην περιοχή Ντόνετσκ, η οποία παραχωρήθηκε στη γαλλική εταιρεία «Κρίβγι-Ρογκ» (Кривої Рог): Έχει οριστεί για 50 χρόνια. Επικεφαλής του είναι οι Μπίντε, Ντουράντ, Κουν (Κον), και – Ντμίτρι Σοστακόβιτς. Αμέσως μετά η σοβιετική κυβέρνηση βράβευσε δύο μεγάλους σταθμούς ηλεκτρικής ενέργειας έναντι 600.000 λιρών με προκαταβολή μόνο 15%!

Στην αρχή υπήρχε σίγουρα ένας μεγάλος αριθμός ανδρών που πολεμούσαν στο πλευρό των Μπολσεβίκων, που δεν οδηγήθηκαν από τη δίψα για εξουσία και λεηλασία, αλλά από μια πραγματική επιθυμία να αντικαταστήσουν την προφανή αδυναμία και την αστοχία να οικοδομηθεί ένα νέο κράτος. Αυτοί οι άνθρωποι έχασαν τη ζωή τους πολεμώντας κυρίως ενάντια στους εθνικιστικούς ρωσικούς εθελοντικούς στρατούς. Όταν όμως όσοι έμειναν είδαν για το τι είχαν αγωνιστεί, ήταν πολύ αργά για να γυρίσουν πίσω. Τα στοιχεία που ηγούνταν του Κόκκινου Στρατού κινούνταν φυσικά χωρίς ηθικούς φραγμούς, έσπρωχναν τα πλήθη από τη μια δολοφονική περιπέτεια στην άλλη, υποσχόμενοι τα λάφυρα του πολέμου τους, και με αυτό τον τρόπο συμβιβάζονταν και αλυσοδένονταν.

Η αναρχική ορμή που κοιμόταν αδρανής στο εσωτερικό της Ρωσικής φύσης, που ξέσπαζε επανειλημμένα στις μέρες του Ιβάν του Τρομερού, στις εξεγέρσεις των Στρέλτσι (η επίλεκτη φρουρά του Κρεμλίνου) υπό τον Μέγα Πέτρο, στις ληστρικές επιδρομές του Πουγκάτσεφ και του Στεπάν Ράζιν, που θεωρητικά ιδρύθηκε από τον Μπακούνιν τον 19ο αιώνα και ακόμη και αν μέσα στην κούραση των γηρατειών, σχημάτισε μια εξέχουσα χαρακτηριστική νότα στον χαρακτήρα του Τολστόι, αυτή η ορμή αντιστοιχούσε από κάθε άποψη στις προθέσεις του Τρότσκι και του Ζινόβιεφ. Ο Ντοστογιέφσκι είχε ήδη διαπιστώσει το παράξενο γεγονός ότι ο πιο καλοσυνάτος Ρώσος θα μπορούσε ανεξήγητα να γίνει εγκληματίας και δολοφόνος,* ότι προσέγγιζε τα πράγματα και προσποιούνταν ότι τα καταλαβαίνει, ακόμη και ότι είχε μαντέψει την ουσία τους. Για το σκοπό αυτό, αυτός ο μεγαλύτερος από όλους τους Ρώσους επινόησε μια κλασική κουβέντα: Δώσε σε ένα ρωσόπουλο τον χάρτη του έναστρου ουρανού και θα σου τον φέρει πίσω την επόμενη μέρα, διορθωμένο». Αυτή η παράξενη και μεταβαλλόμενη διάθεση του χαρακτήρα, που ενισχύεται από την έλλειψη παιδείας, (το 85% όλων των Ρώσων είναι αναλφάβητοι), αλλά και ιδιαίτερα οι αλαζόνες, οι ανόητοι, οι ημιμορφωμένοι, έθεσαν τις βάσεις για το καταστροφικό δόγμα των μπολσεβίκων, που φαινόταν τόσο απλό και εύλογο και απαιτούσε τόσο λίγη σοβαρή εργασία.

Έτσι η επανάσταση μετατράπηκε σε ανελέητη εξέγερση. Αλλά εάν οι Ρώσοι ήταν ικανοί να καίνε, να βασανίζουν και να δολοφονούν, το να τα κάνουν όλα αυτά συστηματικά και με ψυχρό υπολογισμό, δεν ήταν στη φύση τους. Γι' αυτό, από την αρχή, μπορούσε να διαπιστωθεί επανειλημμένα το γεγονός ότι οι ιδρυτές του Κόκκινου Τρόμου και της Τσέ-κα αποτελούνταν σε πολύ μικρό βαθμό από Ρώσους. Ήταν Εβραίοι, Λετονοί, Πολωνοί, Αρμένιοι, Ούγγροι.

Ήταν πάντα αξιοσημείωτο το γεγονός ότι οι συμμορίες ληστών, έστω και μόνο για λόγους αυτοσυντήρησης, θεσπίζουν την πιο σκληρή πειθαρχία μεταξύ τους. Αυτό συνέβη και στον Κόκκινο Στρατό. Μετά τον εκδημοκρατισμό του τσαρικού στρατού, ο δημοκρατικός στρατός είχε αποθαρρυνθεί και οι περισσότεροι στρατιώτες επέστρεψαν στα χωριά, όλα τα στοιχεία που είχαν χάσει τις ρίζες τους συγκεντρώθηκαν στις

* Διαβάστε προσεκτικά το «Ημερολόγιο ενός συγγραφέα» του Ντοστογιέφσκι και πολλά από τη σύγχρονη Ρωσία θα γίνουν κατανοητά.

πόλεις και τους επέτρεπαν να ενταχθούν στον Κόκκινο Στρατό. Από την αρχή, ο Κόκκινος Στρατός ήταν το αγαπημένο παιδί της σοβιετικής κυβέρνησης, ήταν πρωτίστως ντυμένος, περιποιημένος και αποδείχτηκε το πειθήνιο εργαλείο των εβραϊκών κεφαλών στη Μόσχα για δικό τους συμφέρον. Γι' αυτό και ανέλαβε τον αγώνα ενάντια στις άγριες ομάδες των ληστών, που σαν αναρχικοί περιθωριοποιημένοι έκαναν τους δρόμους ανασφαλείς. Για παράδειγμα, στις αρχές του 1918 στη Μόσχα έγινε μια μάχη πολλών ημερών μεταξύ των κόκκινων στρατευμάτων και των συμμοριών που οργανώθηκαν στο Χίτροβ-Ρίνοκ (μια εγκληματική συνοικία). Η μάχη έληξε με νίκη για τους σοβιετικούς οπαδούς, οι οποίοι πήραν στα σπίτια τους τεράστια λεία. Τα πτώματα χιλιάδων πετάχτηκαν σε φορτηγά και θάφτηκαν κάπου. Αυτό κράτησε αρκετές μέρες...

Κάτι παρόμοιο συνέβαινε σε κάθε μεγάλη πόλη: Ο κόκκινος στρατός, με ενιαία διοίκηση, είχε εξασφαλίσει το μονοπώλιο της λαϊκής εκμετάλλευσης.

Η διάλυση είχε αρχίσει με την προπαγάνδα από τα συμβούλια των στρατιωτών, στη συνέχεια, όταν επετεύχθη ο στόχος, το ένα «επαναστατικό επίτευγμα» αναιρούνταν μετά το άλλο στο όνομα του απαραίτητου «αγώνα κατά της αστικής τάξης και της αντεπανάστασης». Τελικά αυτό το κίνημα κατέληξε στην καθιέρωση μιας σιδερένιας πειθαρχίας.

Ενώ οι Μπολσεβίκοι δεν μπορούσαν προηγουμένως να πολεμήσουν επαρκώς ενάντια στον τσαρικό απολυταρχισμό και τον συγκεντρωτισμό, κατέφυγαν σε μια άνευ όρων ενοποίηση της δικής τους εξουσίας με την πρώτη ευκαιρία και κατέστειλαν αιματηρά κάθε ανυπακοή σε αυτή την κεντρική εξουσία. Συνειδητοποιώντας όμως ότι τίποτα δεν μπορούσε να γίνει χωρίς εκπαιδευμένους αξιωματικούς με το διαθέσιμο ανθρώπινο δυναμικό, έγινε έρευνα για τους παλιούς τσαρικούς αξιωματικούς. Όλοι όσοι δεν ήταν νεκροί ή είχαν τραπεί σε φυγή αναζητήθηκαν και αναγκάστηκαν να ενταχθούν στον Κόκκινο Στρατό. Πολλοί αξιωματικοί, μέσα τους απελπισμένοι, εξαντλημένοι από την πείνα και τις διώξεις, δέχτηκαν την προσφορά· πολλοί είχαν ήδη βρει τον δρόμο τους σε αυτή τη κατάσταση των πραγμάτων και άρχισαν να αγωνίζονται, όπως μπορεί να έκαναν και στο παρελθόν, σε διαφορετικές συνθήκες· πολλοί άλλοι όμως προτιμούσαν τη φυλακή, ο σωφρονιστικό ίδρυμα και τον θάνατο νιώθοντας ντροπή να προσφέρουν υπηρεσίες στους δήμιους και στους εχθρούς του ρωσικού πολιτισμού και του ρωσικού λαού. Πολλοί, με τη σειρά τους, παραδόθηκαν επηρεασμένοι από ένα από τα πιο χυδαία μέσα που η εβραϊκή σοβιετική κυβέρνηση χρησιμοποιεί με πονηρή σκληρότητα εδώ και χρόνια: του συστήματος ομήρων. Η απειλή να ντροπιαστεί η οικογένειά του από σύφιλη ή με το θάνατό της αρνούμενος να υπηρετήσει, είχε συντρίψει πολλούς άνδρες...

Σαν διοικητές, οι παλιοί αξιωματικοί απολάμβαναν σχεδόν απόλυτη στρατιωτική εξουσία, αλλά ο καθένας από αυτούς είχε και έναν πολιτικό επίτροπο του Κομμουνιστικού Κόμματος, ο οποίος, περιτριγυρισμένος από μεγάλο αριθμό πληροφοριοδοτών, παρακολουθούσε κάθε βήμα του συνταγματάρχη ή του στρατηγού. Η παραμικρή υποψία αντεπανάστασης είχε στοιχίσει τη ζωή σε πολλούς.

Το πώς αντιμετωπίζονταν τα πράγματα σε αυτό το επίπεδο, ακόμη και απέναντι στους πιο φανατικούς υπέρμαχους της Δημοκρατίας των συμβουλίων, φαίνεται με ιδιαίτερα ξεκάθαρο τρόπο, από τη μοίρα του διοικητή του ιππικού Μπόρις Μοκέεβιτς Ντουμένκο, ο οποίος εκτελέστηκε μαζί με ολόκληρο το επιτελείο του. Η αναφορά για αυτή την εκτέλεση ήταν αναλυτική στην «Ιζβέστια» (Известия) της Αγίας Πετρούπολης της 24ης Μαΐου 1920. Για να δικαιολογήσει την ετυμηγορία, ο Μπολσεβίκος αξιωματούχος κατηγορεί τον κατηγορούμενο ότι: «Ασκήι συστηματική αντι-εβραϊκή και αντισοβιετική πολιτική, ότι συκοφαντεί την κεντρική εξουσία των συμβουλίων, ότι παρουσιάζει τους ηγέτες του Κόκκινου Στρατού σαν Εβραίους και ότι προσπαθεί με κάθε τρόπο να υπονομεύσει την εξουσία των στρατιωτικών επιτρόπων και της σοβιετικής κυβέρνησης στα μάτια των αφώτιστων μαζών των ιππέων».

Εδώ, με εκπληκτική ειλικρίνεια, παραδέχεται την ταυτότητα της σοβιετικής κυβέρνησης και της εβραϊκής κυριαρχίας· δεν υπάρχει καμία αμφιβολία για τη φυλετική καταγωγή των «στρατιωτικών επιτρόπων», δηλαδή εκείνων των πολιτικών πληροφοριοδοτών της κυβέρνησης της Μόσχας που έπρεπε να αναφέρουν κάθε βήμα που έκαναν οι διοικητές του στρατού.

Στον αγώνα ενάντια στους ρωσικούς εθελοντικούς στρατούς ή κατά της Πολωνίας, οι αξιωματικοί που πολεμούσαν γνώριζαν ότι αν αυτομολούσαν, οι σύντροφοί τους θα έμεναν πίσω ή οι συγγενείς τους στην πατρίδα θα αντιμετώπιζαν τρομερή μοίρα. Το γνώριζαν και οι αεροπόροι που είχαν αναλάβει την υπηρεσία αναγνωρίσεων.

Με την ίδια συνταγή προχώρησαν και σε πολυάριθμες στρατολογήσεις στρατιωτών. Με την απειλή ότι θα καταστρέψουν ολόκληρο το χωριό, αν δεν καταταγόντουσαν οι αγρότες, η σοβιετική κυβέρνηση επέλεγε το υλικό που φαινόταν χρήσιμο για τους σκοπούς της. Οι αγρότες που είχαν αρπαχτεί από το χωριό τους, έπεφταν σύντομα σε μια κατάσταση ύπνωσης και κάτω από τις απειλές των στρατολογητών παραδίδονταν στη μοίρα τους.

Μέχρι το 1920 ο Κόκκινος Στρατός αριθμούσε πάνω από 2 εκατομμύρια άνδρες. Αλλά επειδή ήταν δύσκολο να διατηρηθούν και ήταν σημαντικό για τον κ. Τρότσκι να έχει αξιόπιστους ανθρώπους στη διάθεσή του, γι' αυτό σταδιακά όσοι δεν ήταν ικανοποιημένοι με τη δουλική υπηρεσία και τους ληστρικούς τρόπους, αφέθηκαν να γυρίσουν στα σπίτια τους. Τώρα στα χαρτιά, τα στρατεύματα του Κόκκινου Στρατού αριθμούνταν σε περίπου 1.100.000. Στην πραγματικότητα, υπήρχαν πολύ λιγότεροι στρατιώτες.

Από την αρχή, οι Λετονοί και οι Κινέζοι ήταν από τα πιο αξιόπιστα στρατεύματα. Αυτοί είχαν αγριέψει από τον πόλεμο, κυρίως νεαρά αγόρια, που δούλευαν σκληρά στο σπίτι τους στο αγρόκτημα του πατέρα τους. Προτίμησαν λοιπόν πολύ εύκολα τη δελεαστική υπηρεσία στον Κόκκινο Στρατό από τη ζωή του αγρότη. Και μετά ήρθε μια καθαρά εθνική στιγμή. Ήδη από το 1905, η επανάσταση της Λετονίας στράφηκε κυρίως εναντίον των Γερμανών της Βαλτικής και η σοβιετική εξουσία φαινόταν αρχικά σε πολλούς σαν ένα μέσο για να εκδιώξουν τους μιση-

τούς Γερμανούς. Αλλά από τη στιγμή που το σοβιετικό σύστημα, που πολεμούσε προφανώς τόσο δυναμικά για το δικαίωμα της αυτοδιάθεσης των λαών, άρχισε αμέσως μετά την ενίσχυσή του την πιο βάνανυση επίθεση κατά των εθνικών στοιχείων, η Λετονία στο σύνολό της έπρεπε να πάρει εχθρική στάση εναντίον του. Οι Μπολσεβίκοι Λετονοί όμως δεν μπορούσαν να γυρίσουν πίσω, δεν είχαν τίποτα να χάσουν και εξακολουθούσαν να είναι οι δαμαστές των απεργών Ρώσων εργατών.

Οι Κινέζοι, που ως επί το πλείστον περιφέρονταν γύρω από τη Ρωσία σαν έμποροι μεταξίου πριν και κατά τη διάρκεια του πολέμου, είχαν χάσει τη δουλειά τους σαν αποτέλεσμα της επανάστασης και της απομόνωσης από την πατρίδα τους. Και αυτοί, που κατατάχθηκαν σε μεγάλους αριθμούς στον Κόκκινο Στρατό, έγιναν δεκτοί με χαρά από τους Εβραίους επιτρόπους και αποδείχθηκαν επίσης ενθουσιώδεις δήμειοι του ξένου προς αυτούς ρωσικού λαού.

Με τον καιρό, τυχοδιώκτες από όλο τον κόσμο θα έφταναν στη Μόσχα. Πολλοί Ούγγροι, που ένωσαν εκεί το έδαφος κάτω από τα πόδια τους πολύ ζεστό μετά το λουτρό αίματος των Εβραίων Μπέλα Κουν και Τίμπωρ Σάμουελι, κατευθύνθηκαν στη «Μέκκα του προλεταριάτου», αλλά και μερικοί Φινλανδοί, Γεωργιανοί και Αρμένιοι. Επιπλέον, το γκέτο της Νέας Υόρκης παρείχε και τα κατάλληλα νεαρά ταλέντα στη δημοσιογραφία, στα οικονομικά, σε δημαγωγούς, σε βασανιστές των κρατουμένων...

Αυτή η ξένη φρουρά αποτελούσε κυρίως την προστασία του ματαιόδοξου, διψασμένου για εξουσία και δειλού Τρότσκι-Μπρόνσταϊν, που τολμούσε, μόνο περιβαλλόμενος από αυτήν, να κινηθεί προς τις μεγάλες πόλεις.

Το πόσο απαραίτητη ήταν αυτή η φρουρά για τη βίαιη εβραϊκή κυβέρνηση, μπορεί να γίνει κατανοητό μόνο από την οικονομική κατάσταση εκείνων ακριβώς των κύκλων στους οποίους οι Σοβιετικοί δημαγωγοί είχαν υποσχεθεί τον επίγειο παράδεισο: των αγροτών και των εργατών.

Η κατάσταση των αγροτών και των εργατών

Στην αρχή, όπως είπα, ο μπολσεβικισμός φαινόταν στον Ρώσο αγρότη σαν η εκπλήρωση όλων των ελπίδων του. Αλλά πολύ σύντομα διαπίστωσε ότι είχε κάνει μεγάλο λάθος, γιατί ενώ η βιομηχανία βρισκόταν σε παρακμή, οι πόλεις απαιτούσαν ασταμάτητα φαγητό. Δεδομένου ότι το χωριό δεν ήταν πρόθυμο να παρέχει το φαγητό χωρίς τις αντίστοιχες τιμές από τις βιομηχανίες, ξέσπασε ένας σκληρός αγώνας μεταξύ των πόλεων και της επαρχίας που συνεχίζεται ακόμα και σήμερα. Η σοβιετική κυβέρνηση αποφάσισε τότε έναν φόρο σε είδος

για να εξασφαλίσει τον Κόκκινο Στρατό, τους Σοβιετικούς αξιωματούχους και τους βιομηχανικούς εργάτες, γεγονός που εξόργισε πολύ τους αγρότες.

Πριν από την επανάσταση, η καλλιεργήσιμη έκταση ενός αγροκτήματος ήταν 4,6 δεσιατίνες και μέχρι το φθινόπωρο του 1921 είχε πέσει στις 2. Η μέση ποσότητα συγκομιδής από τις δεσιατίνες έχει πέσει στο 10% σύμφωνα με την «Ανώτατη Στατιστική Επιτροπή». Αντί για την προηγούμενη ετήσια κατανάλωση 22 πουντ ανά άτομο, κατανέμονταν 12 πουντ σιτηρών σε κάθε άτομο. Όλα τα υπόλοιπα κατάσχονταν από τη Σοβιετική Κυβέρνηση χωρίς αποζημίωση, που κατά μέσο όρο το 1919 και το 1920 αντιστοιχούσαν σε 243.839.000 πουντ σιτηρών. Η Κεντρική Επιτροπή Στατιστικής καθόρισε το πλεόνασμα σιτηρών με πλήρη καλλιέργεια της ασημαντής καλλιεργήσιμης γης ((37 εκατομμύρια δεσιατίνες αντί για 99 εκατομμύρια δεσιατίνες το 1916) και η μέση καλή συγκομιδή – μετά την αφαίρεση των αναγκών των αγροτών – καθορίστηκε σε 337 εκατομμύρια πουντ. Παρόλα αυτά, σύμφωνα με το διάταγμα της 21ης Μαρτίου 1921, ο φόρος στα σιτηρά ορίστηκε σε 330 εκατομμύρια πουντ σιτηρών, 18 εκατομμύρια πουντ για ελαιούχες καλλιέργειες και 90 εκατομμύρια πουντ για την πατάτα, δηλαδή περίπου 10 πουντ ανά δεσιατίνη της προγραμματισμένης καλλιεργήσιμης γης. Σε κάθε περίπτωση, η σοβιετική κυβέρνηση αποφάσισε αυτόν τον αριθμό, προβλέποντας ότι ο φόρος στα σιτηρά δεν θα μπορούσε να εισπραχθεί από ένα μέρος των αγροτών. Στη σελίδα 2 του διατάγματος, λοιπόν, υπολογίζεται εισφορά επί της δεσιατίνης, η οποία δεν εξαρτάται από την έκταση της καλλιεργήσιμης γης, αλλά από τον αριθμό των δεσιατίνων που έχουν στην κατοχή τους οι μεμονωμένοι αγρότες και τις συνθήκες συγκομιδής. Για μια κανονική συγκομιδή 30 πουντ από τη δεσιατίνη, ο φόρος ορίστηκε στις 31 λίρες τα 7 πουντ. Πριν την επανάσταση, οι αγρότες καλλιεργούσαν το $\frac{1}{3}$ έως το $\frac{1}{4}$ των μεριδίων τους, τώρα μόνο το $\frac{1}{6}$ έως το $\frac{1}{8}$. Κατά συνέπεια, ένας αγρότης με μέση καλή συγκομιδή 30 πουντ έπρεπε να πληρώσει φόρο 45-52 πουντ για τη δεσιατίνη. Αν μπορούσε κανείς να υποθέσει ότι και τα 37 εκατομμύρια δεσιατίνες της προγραμματισμένης για καλλιέργεια γης είχαν πράγματι καλλιεργηθεί και οι αγρότες πλήρωναν το φόρο τους χωρίς να αφήσουν κανένα έλλειμμα – σε αυτήν την περίπτωση το ποσό του φόρου ανά δεσιατίνη θα ανερχόταν σε 10 πουντ, δηλαδή το $\frac{1}{3}$ της κανονικής σοδειάς. Μια τέτοια εισφορά υπέρ του κράτους, εκτός από όλους τους άλλους φόρους, ήταν αδύνατη. Πριν την επανάσταση, οι αγρότες πλήρωναν στο κράτος 20 καπίκια ανά δεσιατίνη, δηλαδή περίπου 8 λίρες σε σιτηρά.

Αυτά ήταν στην πραγματικότητα τα «οφέλη» που έφερε η επανάσταση στον Ρώσο αγρότη.

Για να υποτάξουν τους πικραμένους αγρότες στη θέλησή τους, οι Σοβιετικοί δημαγωγοί χρησιμοποίησαν την ίδια μέθοδο απέναντί τους όπως και προς ολόκληρο τον λαό. Με την υποκίνηση του ταξικού μίσους προκάλεσαν την αυτοκαταστροφή και η αγροτιά επρόκειτο να φθαρεί από την εσωτερική διάσπαση. Ο πρόεδρος της Κεντρικής Εκτελεστικής Επιτροπής των εργατικών και των στρατιωτικών συμβου-

λίων της Σοβιετικής Ρωσίας, ο Εβραίος Γιάκοβ Μιχάηλοβιτς Σβερντλόφ το δήλωσε ανοιχτά σε μια συνεδρίαση της επιτροπής: «Μόνο αν μπορέσουμε να χωρίσουμε το χωριό σε δύο ασυμβίβαστα στρατόπεδα μάχης, αν μπορέσουμε να πυροδοτήσουμε τον ίδιο εφύλιο στο χωριό όπως κάναμε και στις πόλεις, μόνο όταν καταφέρουμε να στρέψουμε τους φτωχούς του χωριού εναντίον της αγροτικής αστικής τάξης, μόνο τότε μπορούμε να πούμε ότι κάναμε στο χωριό ό,τι κάναμε και στις πόλεις».

Έτσι εκσφενδονίστηκε ο πυρσός της ταξικής πάλης στο ρωσικό αγροτικό χωριό.

Η Σοβιετική Ρωσία υποτίθεται ότι είναι μια «εργατική» κυβέρνηση, ένα «κράτος εργασίας» όπως υποστηρίζει η εξ ολοκλήρου εβραϊκή «Εφημερίδα της Φρανκφούρτης» (Frankfurter Zeitung)... Στην αρχή, η επανάσταση έδωσε τόσο στον εργάτη όσο και στον αγρότη την ευκαιρία να ικανοποιήσουν τα προηγούμενα καταπιεσμένα ένστικτά τους. Στην συνέχεια, στο όνομα της «δικτατορίας του προλεταριάτου», του δόθηκαν όλο και πιο φτωχές ευκαιρίες για να ζήσει, στερούμενος την ελευθερία του· προστέθηκε η πείνα, τα λετονο-κινεζικά τάγματα έκαναν τα υπόλοιπα.

Ήδη από το 1920 ο Ρώσος εργάτης ήταν σφυρηλατημένος στο χώρο εργασίας του. Δεν του επέτρεπαν να μετακινείται ελεύθερα από το ένα εργοστάσιο στο άλλο, οι εργάτες στρατιωτικοποιήθηκαν, η πιο σκληρή πειθαρχία εισήχθη στα εργοστάσια: οι παραλείψεις τιμωρούνταν με καταναγκαστική εργασία και στρατόπεδα συγκέντρωσης. Τον Μάιο του 1921, ο εργάτης μπορούσε να κερδίσει 12 – 17.000 ρούβλια το μήνα για μια 12ωρη εργάσιμη ημέρα. Ακόμα και τότε, αυτά μόλις έφταναν για μερικά κιλά ψωμί! Επομένως, το ενδιαφέρον για να κερδίσει χρήματα δεν ήταν μεγάλο, ο εργαζόμενος ενδιαφερόταν μόνο για το «ραϊοκ» του, δηλαδή το επίδομα διατροφής του. Σύμφωνα με τα διατάγματα, οι εργάτες λάμβαναν καθημερινά 1¼ της λίβρας ψωμί (ισοδύναμο με τη γερμανική λιβρα) και πλιγούρι, ¼ της λίβρας κρέας, 1/40 της λίβρας ζάχαρη, υπό την προϋπόθεση ότι εργάζονται 12 ώρες την ημέρα. Αλλά, όπως ανέφερε η ίδια η εφημερίδα «Οικονομική Ζωή» (Экономическая жизнь), ο εργάτης έπαιρνε το 40% από το θεωρητικά επιτρεπόμενο ψωμί και το 3% από τη ζάχαρη. Σύμφωνα με τα στατιστικά στοιχεία της ίδιας εφημερίδας, για κάθε δύο εργαζόμενους, ένα μέλος της οικογένειας δεν εργάζεται. Μεταφρασμένο σε ψωμί, ο εργάτης της σημερινής Ρωσίας παίρνει 19 – 20 λίρες το μήνα, που πριν από την επανάσταση κόστιζαν 38 – 40 καπίκια. **Με αυτόν τον τρόπο προέκυψε η τερατώδης κατάσταση πραγμάτων κατά την οποία ο Ρώσος εργάτης που εργαζόταν 12 ώρες λάμβανε 40 καπίκια το μήνα σε νόμισμα εν καιρώ ειρήνης, ενώ προηγουμένως οι αποδοχές του έφταναν τα 60 ρούβλια.**

Για να τα βγάλει πέρα ο Ρώσος εργάτης, εκτός από το υποχρεωτικό 12ωρο, πρέπει να κοπιάσει και στους σιδηρόδρομους κ.λπ.

Το ότι ενάντια σε αυτές τις συνθήκες υπήρξαν εξεργέρσεις, είναι αυτονόητο. Εδώ, όμως, αποκαλύφθηκε η βάνανυση σκληρότητα και ο αληθινός τυραννικός χαρακτήρας της σοβιετικής κυβέρνησης. Εκδόθηκε

διάταγμα απαγόρευσης των απεργιών, οι απεργοί φυλακίστηκαν ή σφαγιάστηκαν από τους Κινέζους. Το ευφυές σύστημα της καθοδήγησης ξένων φυλών και λαών εναντίον του ρωσικού έθνους δεν έχει αποδείξει πουθενά την αξία του τόσο τέλεια όσο στην εβραϊκή-μπολσεβίκικη Ρωσία. Μετά ήρθε η παν-ρωσική πείνα.

Η Παν-ρωσική πείνα

Από το 1918 η Ρωσία λιμοκτονεί. Λίγο πιο διορατικοί άνθρωποι είχαν προβλέψει την δυστυχία ήδη από το 1916 και το 1917. Για να ελεγχθεί αυτό, – φέρεται – να ονομαζόταν και εξέγερση ενάντια στην «ανίκανη κυβέρνηση» αλλά αυτό δεν συνέβη όταν η πολιτική εξουσία αφαιρέθηκε από τον τσάρο και πέρασε στα χέρια των μαρξιστών δημοκρατών. Και μετά από αυτό τίποτα δεν συνέβη, όταν οι Μπολσεβίκοι πήραν το τιμόνι· αντίθετα, η πείνα έπληξε όλο και μεγαλύτερες περιοχές.

Το γεγονός ότι τα πράγματα γινόντουσαν απελπιστικά, το αρνιόταν για τρία χρόνια όλος ο σοβιετικός ρωσικός Τύπος του εξωτερικού και ο δημοκρατικός Τύπος τους με άτεγκτο ύφος. Όλες οι αναφορές για τους πρόσφυγες, όλα τα βιβλία, όλες οι φωνές στον εθνικό γερμανικό Τύπο παρουσιάστηκαν σαν υπερβολές και αναφορές πολιτικών τάσεων.

Την άνοιξη του 1921 η κατάσταση άλλαξε ξαφνικά: Οι σοβιετικές εφημερίδες άρχισαν να γράφουν για ένα μεγάλο κύμα πείνας που ερχόταν από τη νοτιοανατολική Ρωσία, για μια άνευ προηγουμένου ξηρασία, για σμήνη ακρίδων που κατέστρεφαν τις καλλιέργειες, για το σαμποτάζ της αγροτικής αστικής τάξης ενάντια στη σοβιετική βοήθεια και κατήγγειλαν τους ουρανούς ότι έριξαν μια μεγάλη καταστροφή στην αθώα σοβιετική χώρα. Το ίδιο ξαφνικά άλλαξε και η συμπεριφορά του «γερμανικού» Τύπου. Οι εφημερίδες ήταν γεμάτες με λυπηρές αφηγήσεις για την πείνα στη Ρωσία, με αναφορές για τις τεράστιες προσπάθειες της σοβιετικής κυβέρνησης για την αντιμετώπιση αυτής της «πρωτοφανούς καταστροφής», και οι δημοκρατικοί και μαρξιστές δημοσιογράφοι ζητούσαν ομόφωνα να εφαρμοστεί η βοήθεια στη Ρωσία. Τόνιζαν ιδιαίτερα την «ειλικρίνεια» της σοβιετικής κυβέρνησης, η οποία, σε αντίθεση με ορισμένες αντιδραστικές κυβερνήσεις, δεν προσπάθησε να καλύψει ζημιές στην κρατική ζωή.

Αυτή η παράξενη αγάπη για την αλήθεια από την πλευρά του Λένιν και του Τρότσκι, καθώς και η έκκληση των δημοκρατών στη γνωστή «παγκόσμια συνείδηση», είχε φυσικά ένα πολύ απλό κίνητρο: όσο η σοβιετική κυβέρνηση ήταν ακόμη σε θέση να χρησιμοποιήσει εκβιασμούς, τιμωρητικές αποστολές κ.λπ., για να αναγκάσει τα χωριά να παραδίδουν αγαθά σε είδος, μέχρι τότε, η στήριξη των πυλώνων της μπολσεβίκικης κοινωνίας εξακολουθούσε λίγο-πολύ να είναι εξασφαλι-

σμένη, αν και σε βάρος του υπόλοιπου πληθυσμού. Η σοβιετική κυβέρνηση, χωρίς κανένα δισταγμό, είχε τον πληθυσμό της Πετρούπολης σε σταδιακή εξαφάνιση. Από τα 2½ εκατομμύρια κατοίκους το 1917, το 1921 καταμετρήθηκαν μόνο λίγο περισσότεροι από 600.000. Μια παρόμοια μοίρα είχε το Κίεβο, το Χάρκοβο και άλλες πόλεις, και ακόμη και η καλομαθημένη κόκκινη Μόσχα ήθελε να τραγουδήσει ένα θλιβερό τραγούδι για τον αργό θάνατο. (Αυτοί που πέθαναν αντικαταστάθηκαν αργότερα από τη μετανάστευση.) Οι εξεγέρσεις κατεστάλησαν βάνουσα από τον Κόκκινο Στρατό. Λόγω της συνεχούς πείνας και της σωματικής αδυναμίας, ο πληθυσμός γινόταν όλο και πιο κουρασμένος και ανίκανος για αντίσταση, πιο απαθής... Για πολύ καιρό, οι αγρότες δεν μπορούσαν να παράγουν πολύ περισσότερα από όσα χρειαζόνταν για την επιβίωσή τους, έτσι η καταπίεση από τα κόκκινα στρατεύματα είχε όλο και μικρότερη επιτυχία, και η πείνα τώρα – ενισχυμένη από μια πραγματική ξηρασία – πλησίαζε και τον Κόκκινο Στρατό, τους σοβιετικούς αξιωματούχους, που ήδη αριθμούσαν εκατομμύρια, και τους ίδιους τους κομισάριους. Αυτή ήταν η προοπτική που άλλαξε ξαφνικά τον τόνο των αρχών της Μόσχας! Τώρα ανακάλυψαν ξανά τη φιλάνθρωπη καρδιά τους και από τότε δεν περνάει ούτε μια μέρα χωρίς ο κ. Γιούρι Μιχαήλοβιτς Στέκλοφ (Όβσι Μοϊσέγιεβιτς Νάχαμκε) ή κάποιος άλλος από τους «Εβραίους του Τύπου» (για να χρησιμοποιήσω τα λόγια του Μπίσμαρκ) να αναφέρουν συναισθηματικές περιγραφές για τα δεινά των φτωχών ανθρώπων. Και στην πραγματικότητα είχε ξεσπάσει στη Ρωσία μια τέτοια καταστροφή σε τέτοια τεράστια κλίμακα που η ιστορία της Ευρώπης δεν είχε γνωρίσει ποτέ πριν.

Σε όλες τις καπιταλιστικές χώρες δημιουργήθηκαν μεγάλες οργανώσεις βοήθειας, χωρίς να απαιτείται σαν πρώτη προϋπόθεση αυτής της υποστήριξης, η άμεση παραίτηση μιας «κυβέρνησης», στην οποία η Ρωσία όφειλε την ανείπωτη δυστυχία. Οι Γερμανοί εργάτες θυσίασαν τα λίγα χρήματα που είχαν εξοικονομήσει για να εφοδιάσουν τη μεταφορά τροφίμων, οι Αυστριακοί εργάτες συγκέντρωσαν εκατομμύρια για τον ίδιο σκοπό. Και τα μεγάλα κεφάλαια του Λονδίνου και της Νέας Υόρκης, μέσω των κυβερνήσεών τους, έστελναν ατμόπλοιο στη Σοβιετική Ρωσία...

Στις 4 Αυγούστου 1921, ο ραδιοφωνικός σταθμός της Μόσχας έστειλε ένα ευχαριστήριο μήνυμα σε όλες τις δυνάμεις. Εξήγησε ότι ο αριθμός των ανθρώπων που υποφέρουν από πείνα ανέρχεται σε περίπου 18 εκατομμύρια· για τη διατροφή τους απαιτούνταν 58 εκατομμύρια λίβρες σιτηρών και 15 εκατομμύρια λίβρες σπόρων σιτηρών. Οι προμήθειες έλειπαν εντελώς. Η σοβιετική κυβέρνηση χωρίς καμιά πολιτική εξάρτηση θα δεχόταν οποιαδήποτε βοήθεια, από όπου κι αν προερχόταν (τι μεγαλοψυχία!). Τελικά, υποσχέθηκε τη δημιουργία μιας αυτόνομης επιτροπής βοήθειας από όλους τους κύκλους του ρωσικού πληθυσμού, στην οποία επρόκειτο να κληθούν ο Σεργκέι Γκολόβιν πρώην πρόεδρος της Δούμας, ο Σεργκέι Προκόποβιτς πρώην υπουργός υπό τον Κέρενσκι και άλλοι (καθημερινή εφημερίδα «Berliner Lokal-Anzeiger», No. 365, 1921). Το πόσο όμως όλη αυτή η βοήθεια

είχε ένα καθαρά πολιτικό υπόβαθρο, αποδείχθηκε μόλις μετά από λίγες εβδομάδες, γιατί οι τύραννοι της Μόσχας σύντομα εντόπισαν μια «αντιεπαναστατική» οργάνωση στη Ρωσική ανεξάρτητη επιτροπή βοήθειας και την καταδίωξαν χωρίς να σκεφτούν αν το έργο βοήθειας που είχε ξεκινήσει θα καταστρεφόταν ή όχι, δηλαδή χωρίς να κάνουν έρευνα για το αν μερικές εκατοντάδες χιλιάδες Ρώσοι θα πέθαιναν από την πείνα. Η ρωσική καχεξία συνεχίστηκε. Δεν θέλω να υπεισέλθω σε περισσότερες λεπτομέρειες σχετικά με τα δεδομένα του περασμένου έτους, αλλά απλώς να περιγράψω εν συντομία την κατάσταση των πραγμάτων όπως είναι τώρα.

Στις 25 Ιανουαρίου 1922, η διεθνής επιτροπή παροχής ανθρωπιστικής βοήθειας υπό τον Φρίντγκιοφ Νάνσεν έστειλε τη γνωστή έκθεση ότι μια περιοχή που κατοικούνταν από 32 εκατομμύρια υπέφερε από τρομερή πείνα και περίπου 15 εκατομμύρια από αυτούς πέθαναν σε απελπισία. Αυτό ήταν πριν από τέσσερις μήνες· εν τω μεταξύ, η πείνα έχει κυριεύσει ολόκληρο τον Βορρά, την Ουκρανία, την Κριμαία, τον Καύκασο.

Στα τέλη Φεβρουαρίου 1922, οι εκπρόσωποι των κομισάριων των περιφερειών για την ανακούφιση από την πείνα έφτασαν στη Μόσχα και υπέβαλαν έκθεση για την κατάσταση στα Ουράλια.

Σύμφωνα με αυτή την έκθεση, περισσότεροι από 100.000 άνθρωποι λιμοκτονούσαν μόνο στην κρίση του Γεκατερίνμπουργκ, συν 10.000 πρόσφυγες από την περιοχή του Βόλγα· μέχρι την 1η Ιανουαρίου 1922, είχαν καταγραφεί 891 περιπτώσεις θανάτων από πείνα. Στο Σάντρινσκ, την πλουσιότερη περιοχή του κυβερνείου, το 70% του συνόλου των ζώων σφαγιάστηκε και αυτή η εξόντωση προχωρούσε μέρα με τη μέρα. Στις πόλεις Τρόιτσκ και Βέρκνε-Ούραλσκ της περιφέρειας Τσελιάμπινσκ 21 άνθρωποι πέθαιναν από την πείνα κάθε μέρα πριν από την 1η Ιανουαρίου 1922, τον Ιανουάριο του 1922 έφτασαν ήδη τους 36. Σε λίγο καιρό βρέθηκαν 218 νεκροί από την πείνα στους επαρχιακούς δρόμους και στα τρένα. Το 70-90% του πληθυσμού ζούσε σχεδόν αποκλειστικά με υποκατάστατα: ρίζες, ψωμί από λευκό άργιλο και άλλα παρόμοια. Η πιο τρομερή πείνα ήταν στο Κυβερνείο της Ούφα. Από την 1η Ιανουαρίου 1922, ο αριθμός των ανθρώπων που πεινούσαν εκεί ήταν 1.217.000. Υπήρχαν 73.000 άρρωστοι [«Νέος Κόσμος» (Новый мир), της 21ης Φεβρουαρίου 1922]. Εκείνη την εποχή, είχαν ήδη πεθάνει από την πείνα 19.000 άνθρωποι. Η βοήθεια έφτασε το πολύ στο 15% του πληθυσμού. Σε ορισμένες περιοχές, τα χωριά έχουν εξαφανιστεί εντελώς. Στην περιοχή Μπελιάγεφ, μέσα σε τρεις εβδομάδες πέθαναν 4.500 παιδιά. Στην περιοχή του Μπιρσκ, 15.000 άνθρωποι είχαν πεθάνει από την πείνα μέχρι την 1η Ιανουαρίου 1922 (εφημερίδα «ABC News», 1921, No. 364 της 1ης Μαρτίου 1922).

Η πρώτη πλούσια Ουκρανία δεν τα πήγαινε πολύ καλύτερα. Αυτό φαίνεται από τα ίδια τα μπολσεβίκικα στοιχεία.

Υπήρχαν (σε τόνους)	1916	1921	Έλλειμμα
Κυβερνείο Γεκατερίνοσλαβ	1.334.716	263.900	80,2%
Περιοχή Ζαπορόζ	1.219.016	298.233	75,5%

Κυβερνείο Νικολάγιεφ και Οδησού	2.694.216	810.133	70,0%
Λεκάνη του Ντονμπάς	1.512.916	283.183	82,0%
	6.821.864	1.655.449	75,8%

Αν υπολογίσουμε την απαραίτητη ποσότητα σπόρων σιτηρών 1.054.966 τόνων, τότε για ανθρώπους και ζώα έμεναν 600.183. Όλη η Ουκρανία το 1916 έδωσε 14.795.666 τόνους, το 1921 έδωσε 5.753.116, δηλαδή μόνο το 35%. Με πληθυσμό περίπου 28.850.000, αυτό, μετά από όλες τις αφαιρέσεις, αντιστοιχούσε σε 109 κιλά ανά κάτοικο ετησίως. Στην πραγματικότητα υπήρχαν τώρα μόνο 20-61 κιλά. Αυτό μας το είπε η μπολσεβίκικη εφημερίδα «Νέος Κόσμος» με κρύο αίμα (4 Μαρτίου 1922). Στη περιοχή Ζαπορόζ ο αριθμός των πεινασμένων αυξήθηκε σε 1.100.000· από αυτούς, 16.600 άνθρωποι πέθαναν από την πείνα σε διάστημα 2 μηνών. Στο κυβερνείο της Δοβρουτσάς, περισσότεροι από 100 άνθρωποι πέθαιναν κάθε μέρα από την ίδια αιτία.

Ο ανεξάρτητος Γερμανός σοσιαλδημοκράτης Καρλ Φόλμερχαους δημοσίευσε τις εντυπώσεις του από την περιοδεία του στη Δημοκρατία του Τσουβάς στο περιοδικό «Ελευθερία» (Freiheit), και αναφέρει σύμφωνα με όλες τις άλλες αναφορές ότι και εκεί χρησιμοποιούνται εδώ και πολύ καιρό σαν τροφή τα πιο αηδιαστικά υποκατάστατα, που αποτελούνται από αλεύρι από ξύλο, άχυρο, φύλλα κ.λπ. Οι πατάτες ήταν σχεδόν ανύπαρκτες. Στην ερώτηση σε τι απέδιδαν οι αγρότες όλη αυτή την δυστυχία, ο προσηλυτισμένος μαρξιστής λάμβανε πάντα την ίδια απάντηση: «Αν η σοβιετική κυβέρνηση δεν μας είχε πάρει τα πάντα το 1929, αλλά μας άφηνε τουλάχιστον το σπόρο να τον φυτέψουμε η πείνα δεν θα ήταν τόσο μεγάλη» [«Φωνή της Ρωσίας» (Голос России), 22 Φεβρουαρίου 1922]. Χάρη σε αυτό το «κυβερνητικό μέτρο» μπόρεσε να σπαρθεί μόνο το ένα τρίτο της καλλιεργήσιμης γης. Στις 13 Φεβρουαρίου, ο πρόεδρος της κομμουνιστικής εκτελεστικής εξουσίας της δημοκρατίας του Τσουβάς έστειλε τηλεγράφημα στον γενικό γραμματέα των διεθνών συνδικάτων, Έντο Φίμεν, «εξ ονόματος των εκατοντάδων χιλιάδων παιδιών του Τσουβάς και των γονιών τους, που είναι καταδικασμένοι χωρίς βοήθεια»... «Από την αρχή της περιόδου του λιμού έως την 1η Ιανουαρίου 1922, έχουν καταγραφεί 250.000 περιπτώσεις θανάτων από την πείνα. Περίπου 765.000 άνθρωποι, συμπεριλαμβανομένων 310.000 παιδιών, λιμοκτονούν με την κυριολεκτική έννοια της λέξης. Ολόκληρες οικογένειες αυτοκτονούν. Τα παιδιά σκοτώνουν τους γονείς τους, οι γονείς τα παιδιά τους...» («Νέος Κόσμος» της 17ης Φεβρουαρίου 1922).

Ο ανταποκριτής της εφημερίδας «Δρόμος του Εργάτη» (Рабочий путь) αναφέρει τις ταξιδιωτικές του εντυπώσεις ανάμεσα στους Μπασκίρ: «Είδα εικόνες που έκαναν το αίμα μου να παγώσει. Τη μέρα, το βράδυ, τη νύχτα, δύο ή τρία παιδιά βρίσκονταν στριμωγμένα το ένα πάνω στο άλλο στο δρόμο· γριές γυναίκες και άνδρες καθισμένοι οκλαδόν σαν μούμιες δίπλα στα σπίτια, ζητιάνευαν».

«Σε ένα τρένο. Τα βαγόνια είναι γεμάτα με μολυσμένους, βρώμικους,

πεινασμένους ανθρώπους όλων των ηλικιών. Όλοι τους (προερχόμενοι από τις περιοχές του λιμού) σε κάθε σταθμό ικετεύουν για ψωμί, κατεβαίνουν και ψάχνουν στην περιοχή για να φάνε οτιδήποτε. Το τρένο σφυρίζει, όλοι τρέχουν πίσω στα βαγόνια τους. Συχνά συμβαίνει κάποιος να πρέπει να συμμαζέψει μερικούς εξαντλημένους... Μια γυναίκα από το Μπασκίρ. Σε απόγνωση, πετάει το βρέφος της από την άκρη του γκρεμού στην άβυσσο και παίρνει το άλλο παιδί τριών έως τεσσάρων ετών. Αυτό όμως ενστικτωδώς νιώθει τη μοίρα του και φωνάζει κλαίγοντας: *«Δεν θα ζητήσω φαγητό...»*

«Στη Δημοκρατία της Κιργιζίας καταγράφηκαν 2.000.000 πεινασμένοι· στο κυβερνείο της Σεβεροουράλσκ 290.000, στο κυβερνείο Μπουκέγεφ 212.000, στην επαρχία του Κοστανάι 500.000, στην επαρχία του Ακτομπέ 450.000, στην επαρχία Ουράλ 312.000. Για τα παιδιά γράφτηκε 150.000. Η οργανωμένη βοήθεια δόθηκε μόνο σε 40.000 πεινασμένους. 144.000 άνθρωποι έχουν επανεγκατασταθεί σε λιγότερο ταλαιπωρημένα κυβερνεία. Το ποσοστό των πολύ πεινασμένων είναι 70%. Από τον χειμώνα, η επικοινωνία με το Τουρκεστάν κινδυνεύει, ως επί το πλείστον διακόπτεται εντελώς· σαν αποτέλεσμα, οι περιπτώσεις θανάτων από πείνα έχουν αυξηθεί ραγδαία. Στα σπίτια του Ορσκ το 30% των παιδιών πέθανε· το ίδιο επαναλαμβάνεται σε όλες σχεδόν τις πόλεις. Μαίνεται και ο τύφος· συνολικά, υπάρχουν τρεις γιατροί που εργάζονται στα σύνορα του κυβερνείου του Ακτομπέ!».

Η περιφέρεια στην οποία ο παν-ρωσικός λιμός βρισκόταν στη μεγαλύτερη έξαρσή του ήταν το Κυβερνείο Σαμάρα.

Πριν από τον πόλεμο η μέση σπαρμένη έκταση του κυβερνείου της Σαμάρα ήταν περίπου 3 εκατομμύρια δεσιατίνες. Όταν πολλοί αγρότες στρατολογήθηκαν στον πόλεμο, η περιοχή αυτή μειώθηκε και έπεσε στις 250.000 δεσιατίνες. Το 1917 η σπαρμένη έκταση του κράτους ήταν 2.226.000, το 1918 1.980.000, το 1919 2.080.000, το 1920 1.975.000, το 1921 1.518.000 δεσιατίνες, δηλ. μόνο το 50% της σπαρμένης έκτασης πριν από τον πόλεμο. Επιπλέον, από όλη αυτή την έκταση, μόνο 600.000 δεσιατίνες σπάρθηκαν με σιτηρά. Η μέση συγκομιδή του κυβερνείου της Σαμάρα πριν από τον πόλεμο ήταν 140.000.000 πουντ, το έτος 1916 παρήγαγε 78.000.000, το 1917 42.000.000, το 1918 39.000.000, το 1919 48.500.000, το 1920 17.000.000, το έτος 1921 μόνο 11.200.000 πουντ, από τα οποία μόνο 1.760.000 πουντ ήταν σιτηρά! Για να φανταστεί κανείς την πλήρη έκταση αυτής της δυστυχίας, μπορεί να σημειωθεί ότι ο πληθυσμός χρειάζεται ετησίως 28.750.000 πουντ σε σπόρους και σιτηρά. Έτσι, ήδη από το 1920, σύμφωνα με έναν υπολογισμό που βασίζεται στο ελάχιστο, έλειπαν 11.500.000 πουντ. Το 1921 υπήρχαν 17.500.000 [«Διαχείριση Προόδου Εργασιών» (W.P.A.) No. 12, 1922].

Από τους 2.800.000 κατοίκους του κυβερνείου περίπου 2.243.000 πείναγαν. Μέχρι τα μέσα Φεβρουαρίου 1922, 141.000 είχαν πεθάνει από πείνα, 89.000 από επιδημίες («Νέος Κόσμος» της 10ης Μαρτίου 1922. Σχεδόν τα ίδια είναι και τα στοιχεία από τσέχικες εφημερίδες που έδωσαν τους σχετικούς αριθμούς για την Σαμάρα ως 2.818.969 και 2.482.254).

Ένα ιδιαίτερα τραγικό κεφάλαιο για εμάς τους Γερμανούς ήταν τα δεινά των Γερμανών εποίκων του Βόλγα. Ήδη εκτεθειμένοι στην τυραννία των Ρώσων αγροτών κατά τη διάρκεια του πολέμου, μετά το ξέσπασμα του μπολσεβικισμού ήταν οι πρώτοι των οποίων τα ακμάζοντα χωριά έγιναν οι παιδικές χαρές της απελευθερωμένης αναρχίας. Όλα αυτά τα χρόνια η ύπαρξή τους δεν ήταν τίποτα άλλο από μια συνεχή μάχη για την απλή ύπαρξή τους. Η γερμανική αγροτιά στην Ανατολή, λεηλατημένη και βιασμένη, υπέκυψε και στο χάος και στην πείνα. 350.000 Γερμανοί αγωνίζονται απεγνωσμένα, χωρίς να έχουν καμία ελπίδα εξωτερικής βοήθειας. Μερικές χιλιάδες έχουν φτάσει στην Πολωνία· άλλοι ήθελαν να πάνε στη Γερμανία. Και τι έγινε; Η γερμανική κυβέρνηση του Ράιχ, η οποία επιτρέπει χωρίς δισταγμό σε εκατοντάδες χιλιάδες Μπολσεβίκους Εβραίους της Ανατολής να εισέλθουν στη χώρα, απέκλεισε τα σύνορα για τους κατατρεγμένους ομόφιλους! Χρειαζόταν μόνο μια έρευνα στο Ράιχσταγκ πριν επιτραπεί σε κάποιους από αυτούς να επιστρέψουν στην παλιά τους πατρίδα...

Όποια περιοχή, όποιο μέρος κι αν έβλεπες, παντού χαμογελούσε ο θάνατος με την πιο αποτρόπαια μορφή του, και στις ατελείωτες πεδιάδες μεταξύ της φινλανδικής θάλασσας και των βουνών του Καυκάσου, ο τρόμος σάρωνε τη χώρα, μετατρέποντάς την σε ένα μεγάλο χωράφι με πτώματα.

Το ότι με την πείνα ξεκίνησαν και την καταστροφική τους πορεία οι επιδημίες είναι αυτονόητο· συγκεκριμένα, ο τύφος και η χολέρα ήταν οι μόνιμοι σύντροφοι της πείνας. Στις αρχές του 1922 πραγματοποιήθηκε στη Μόσχα ένα ιατρικό συνέδριο, στο οποίο ο εισηγητής, Δρ. Σοκόλοφ, επεσήμανε ότι τα σημάδια μιας άνευ προηγουμένου επιδημίας τύφου απειλούν τη Ρωσία. Στα νοσοκομεία της Μόσχας υπήρχαν 103 ασθενείς με τύφο στα τέλη Οκτωβρίου 1921, την 1η Δεκεμβρίου 500, στις 21 Δεκεμβρίου 918. Ο αριθμός των νοσοκομειακών κλινών στη Σοβιετική Ρωσία ήταν 600.000 τον Νοέμβριο του 1921, τώρα έχει πέσει σε 313.000 και εξακολουθεί να μειώνεται. Το ιατρικό προσωπικό επίσης λιώνει, αφού και αυτό ταλαιπωρείται από έλλειψη φαρμάκων και απολυμαντικών και κάνει το καθήκον του ακόμα κι όταν η ζωή τους βρίσκεται σε διαρκή κίνδυνο. Στην περιοχή του Τσουβάς υπάρχει ένας γιατρός για κάθε 18.000 ασθενείς και υπάρχουν μόνο 300 κρεβάτια σε όλα τα νοσοκομεία εκεί. Στην Οδησό, καταγράφηκαν 2.000 κρούσματα τυφοειδούς πυρετού κατά τη διάρκεια ενός μήνα, συν 1.000 περιπτώσεις υποτροπιάζοντος τυφοειδούς πυρετού.

Η εξάπλωση προχώρησε γρήγορα. Η πείνα και οι επιδημίες έχουν προκαλέσει ένα τρίτο, τερατώδες πράγμα: τον κανιβαλισμό. Τα κρούσματα είναι ήδη πολυάριθμα και το γεγονός ότι μια μητέρα σκοτώνει ένα παιδί για να ταΐσει τους άλλους με τη σάρκα του, δυστυχώς, δεν μπορεί πλέον να αμφισβητηθεί. Ο κύκλος της δυστυχίας έχει κλείσει και είναι κατανοητό ότι η κομμουνιστική εκτελεστική αρχή αποφάσισε ότι άτομα με αδύναμα νεύρα και άτομα κάτω των 22 ετών δεν επιτρέπεται να συμμετέχουν στις προσπάθειες ανακούφισης στις περιοχές του λιμού...*

* Η Μπολσεβίκικη Εκτελεστική Επιτροπή του Γκράγιεβο-Ντζεντόβακι, για παράδειγμα, δίνει την ακόλου-

Όμως, όσο φρικτή κι αν είναι όλη αυτή η δυστυχία, η μοίρα αυτών που είναι εντελώς εγκαταλελειμμένοι και αβοήθητοι είναι η πιο συγκινητική: των παιδιών.

Το γεγονός ότι με την εγκληματική κακοδιαχείριση στη Σοβιετική Ρωσία, η νεότερη γενιά περνά και αυτή την ύπαρξή της σε τρομερές συνθήκες, αποκαρδιωμένη, εκφυλισμένη και λιμοκτονημένη, είναι αυτονόητο μετά από όλα όσα έχουν περιγραφεί. Ορισμένες αναφορές, περισσότερο ή λιγότερο ακριβείς, έχουν περάσει κρυφά. Στις αρχές του 1922 ο Σεργκέι Ματβέεφ είχε δημοσιεύσει ο ίδιος μακροσκελείς εκθέσεις των σοβιετικών επιτροπών στην εφημερίδα «Θέματα του Λαού» (Дѣло Народа, Νο.3), που κυκλοφορούσε στη Ρέβαλ. Με λεπτομερείς αναφορές σε αυτές τις διαλέξεις στην Επιτροπεία Δημόσιας Διαφώτισης, ξετύλιξε μια εικόνα που δεν έχει τίποτα να κρύψει για τη φρίκη της:

«Η έλλειψη στέγης και το επίπεδο παραμέλησης των παιδιών έχει φτάσει πρόσφατα σε ανησυχητικό επίπεδο. Τα παιδιά, βέβαια, δεν είναι οργανωμένα, κινούνται άτακτα χωρίς ιδιαίτερη κατεύθυνση προς τα νότια, όπου υποθέτουν ότι είναι πιο ζεστά και καλύτερα. Στην πορεία, αυτά τα τρένα σχηματίζουν τακτικές ομάδες που στήνουν στρατόπεδα στα πιο σημαντικά σημεία διέλευσης και σε παλιούς κεντρικούς σιδηροδρομικούς σταθμούς. Για παράδειγμα, υπήρχε μια τέτοια κατασκήνωση 300 παιδιών στο σταθμό της Τιχορέτσκαγια και 500 παιδιά έφτασαν ξαφνικά στο Πιάτιγκορσκ.»

«Η κατάσταση εκείνων που γίνονται δεκτά στα παιδικά άσυλα δεν είναι καλύτερη, γιατί αυτά τα άσυλα είναι ένα φρικτό θέαμα. Αντιπροσωπεύουν ένα είδος ενδιάμεσων σταθμών που προορίζονται να φιλοξενήσουν περίπου 40-50 παιδιά, αλλά ταυτόχρονα πρέπει να φιλοξενήσουν 150 παιδιά.»

(συνέχεια...) θη περιγραφή των συνθηκών στην περιφέρειά της. Από τους 126.369 ανθρώπους μόνο το 1/6 ήταν σε θέση να αυτοσυντηρηθεί. Οι άνθρωποι έπρεπε να ζουν με τα πιο αηδιαστικά υποκατάστατα: έτρωγαν σκύλους, γάτες, πτώματα γενικά. Οι πεινασμένοι ήταν τόσο αδύναμοι που δεν μπορούσαν να σκάσουν τάφους για τα αγαπημένα τους πρόσωπα. Ήταν καθημερινό φαινόμενο οι γονείς να εγκαταλείπουν τα παιδιά τους στη μοίρα. Η κλοπή, η ληστεία και η ανθρωποκτονία ήταν καθημερινό φαινόμενο· το να τα αντιμετωπίσεις ήταν απελπιστικό.

Ο πολίτης της περιοχής Νιετσοζέρνι ομόματι Βασίλιγι Κασίριν, σε μια κρίση απόγνωσης, έσφαξε και έφαγε δύο από τα παιδιά του. Το τρίτο του παιδί έφυγε από κοντά του. Ο ίδιος ο Κασίριν είχε πεθάνει από την κατανάλωση της ανθρώπινης σάρκας. Το τμήμα του στρατιωτικού χειρουργού Νασίπνυ ανέφερε ότι η πολίτης Νομίκοβα είχε φάει το πτώμα της νεκρής αδερφής της· το ίδιο βρέθηκε και στον πολίτη Πολ Σεβάκιν.

Ο πρόεδρος της Εκτελεστικής Επιτροπής του Μπουλάννοφ ανέφερε ότι η πολίτης Τσιγκούλεβα πιάστηκε στο προαύλιο της εκκλησίας να κόβει ένα πόδι από τον νεκρό γιο της για να το ετοιμάσει για δείπνο. Η κατηγορούμενη υπερασπίστηκε τον εαυτό της λέγοντας ότι είχε ήδη διαλυθεί όλη η σάρκα και ότι έτσι κι αλλιώς το πόδι ήταν κομμένο...

Η πολίτης Γκορμπούνοβα σκότωσε και έφαγε δύο από τα παιδιά της – ηλικίας 5 και 7 ετών. Ο Πρόεδρος της Εκτελεστικής Επιτροπής μπορούσε μόνο να διαπιστώσει ότι είχε πάνω της δύο κεφάλια· από τα δύο πτώματα που βγήκαν από το προαύλιο της εκκλησίας...

Από την πλευρά του, ο πρόεδρος της Εκτελεστικής Επιτροπής του Καρντέιλοφ ανέφερε ότι οι πολίτες Πομότσνικοφ και Οφσιάνικοφ είχαν προηγουμένως συμφωνήσει να σκοτώσουν τους γιους τους για να τους χρησιμοποιήσουν ως φαγητό: πρώτα έσφαξαν τον γιο του Πομότσνικοφ· όταν όμως ήρθε η σειρά του γιού του Οφσιάνικοφ, ο Οφσιάνικοφ άρπαξε ένα τσεκούρι και σκότωσε τον Πομότσνικοφ, του έκοψε τα χέρια και τα πόδια και τα πέταξε στην κατσαρόλα να βράσουν... Μια κοπέλα είχε πει στους Σοβιετικούς γι' αυτό, και επιβεβαιώθηκαν όλες οι πληροφορίες που βρέθηκαν...

Αυτοί λοιπόν είναι οι καρποί της «προλεταριακής» παγκόσμιας επανάστασης! Αναρωτιέται κανείς γιατί η Ευρώπη που έχει ερμηνώσει από όλα τα καλά πνεύματα που έχει – πριν αρχίσει η ανακούφιση από την πείνα – δεν φέρνει ενώπιον της δικαιοσύνης όλους τους άνδρες που έχουν φέρει την καταστροφή στους ανθρώπους και που είναι προσκολλημένοι στις θέσεις τους με σφετερισμό μόνο από μια κοινή λαχτάρα για εξουσία.

«Στην καλύτερη περίπτωση, υπάρχει ένα κρεβάτι για 6 - 8 παιδιά, αλλά τα παιδιά κοιμούνται κυρίως στο πάτωμα (όπως παρατηρήθηκε, για παράδειγμα, στο κυβερνείο του Σάρατοφ και του Ταμπόφ, στις περιφέρειες του Κίρσανοφ στον Ντον και στη περιοχή του Κουμπάν), ή τους δίνουν αχυρένια στρώματα, τα οποία αλλάζονται σπάνια και ως εκ τούτου υπάρχουν σμήνη από παράσιτα, που τρώνε τα παιδιά ζωντανά.»

«Δεν μπορεί να γίνει λόγος για καλό εξοπλισμό στα δωμάτια. Τα παιδιά κάθονται στο πάτωμα με κουρέλια. Λείπουν τελείως τα σκεύη φαγητού. Τα παιδιά δεν παίρνουν καθόλου δείπνο, ενώ οι τραπεζαρίες είναι καλά εξοπλισμένες για τους υπαλλήλους των σοβιετικών αρχών, που σταματούν να εργάζονται στις 2 το μεσημέρι.»

«Παντού (στο Κυβερνείο του Οριόλ, του Βιάτκα, του Πσκοφ, του Αλτάι, του Τσελιαμπίνσκ, του Νίζνι Νόβγκοροντ κ.λπ.) υπάρχει έλλειψη ρούχων και υποδημάτων για παιδιά. Για παράδειγμα, το 1920 δαπανήθηκαν μόνο 6 вершок (Βέρκσοκ = 44,45 χιλιοστά) το $\frac{1}{3}$ του аршин (Αρσίν = 0,71 μέτρα) κατά κεφαλήν σε κλωστοϋφαντουργικά προϊόντα αντί για τα συνήθως υποτιθέμενα 16 Αρσίν για κάθε παιδί, 1 ρολό κλωστής ραπτικής για 29 παιδιά αντί για 1 ρολό κλωστής ραπτικής για 1 κάθε παιδί, 1 ζευγάρι παπούτσια για 39 παιδιά, 1 ζευγάρι μπότες από τσόχα για 312 παιδιά, 1 ζευγάρι κάλτσες για 264 παιδιά αντί για 6 ζευγάρια που απαιτούνταν για 10 παιδιά.»

«Σε ορισμένες κυβερνείες, όπως το Αλτάι, το Κουρσκ, το Σάρατοφ κ.λπ. τα παιδιά περπατούν ξυπόλητα και παγώνουν τα χέρια και τα πόδια τους.»

«Στα παγωμένα άκρα σχηματίζονται πληγές και τα παιδιά βασανίζονται από ψώρα και παράσιτα, με αποτέλεσμα όλο το σώμα να είναι καλυμμένο με πληγές. Μάλιστα τα παιδιά σαπίζουν ζωντανά. Το βράδυ, όταν η φαγούρα και ο πόνος γίνονται αφόρητα, τα παιδιά ουρλιάζουν και γκρινιάζουν από πόνο και φόβο. Στο Κυβερνείο της Πένζα, για παράδειγμα, ένα αγόρι τρελάθηκε επειδή το έφαγαν οι ψείρες. Στην αρχή έπιανε, δάγκωνε ή έτρωγε τα παράσιτα, αλλά οι ψείρες στη συνέχεια πήραν μια τόσο τρομακτική και τρομερή μορφή στην αρρωστημένη φαντασία του που δεν μπορούσε να τις πολεμήσει άλλο και έπεσε σε σπασμούς για μέρες και κυλούσε στο πάτωμα ουρλιάζοντας.»

«Όλα αυτά όμως ωχριούν μπροστά στη φρίκη στην οποία υποβάλλονται τα ανήλικα παιδιά. Αυτά αντιμετωπίζονται σαν ενήλικες εγκληματίες. Πηγαίνουν στη φυλακή, όπου ξυλοκοπούνται και καταπιέζονται με κάθε τρόπο. Μεταξύ αυτών των παιδιών πολλά είναι συφιλιδικά. Μεταξύ των παιδιών που κινδυνεύουν, υπάρχουν συχνά μερικά πολύ ταλαντούχα παιδιά με εξαιρετική ευαισθησία που στην πραγματικότητα θάβονται ζωντανά και εκφυλίζονται σε αυτές τις φυλακές ή παιδικούς σταθμούς. Το ίδιο συμβαίνει στη Μόσχα και σε άλλες πόλεις.»

Στα μέσα Μαρτίου, η εφημερίδα «Berliner Tageblatt» (No. 123) δημοσίευσε αποσπάσματα από επιστολές των Κουάκερων, που ανέφεραν ακριβώς τα ίδια: Στα νοσοκομεία ούτε λινά, ούτε κλινοσκεπά-

σματα, ο κόσμος δεν έχει τίποτα και ξαπλώνει με τα βρώμικα και φειριασμένα κουρέλια του. «Την ημέρα των Χριστουγέννων στο Μπουζουλούκ (Бузулук) πέθαναν 114 άνθρωποι, στις 26 Δεκεμβρίου 355, στις 27 Δεκεμβρίου 212 άνθρωποι, από αυτούς τους 676 νεκρούς 505 ήταν παιδιά. Προχθές το βράδυ βρέθηκαν 20 πτώματα σε γειτονικούς δρόμους. Ένα 16χρονο αγόρι ήταν ακριβώς μπροστά στην πόρτα μας.» Στο ορφανοτροφείο, «μικροί, ακίνητοι σωροί δυστυχίας» κείτονταν σε μια ξύλινη κουκέτα. Η πείνα και ο τύφος βασίλευαν: «Ένα αξιαγάπητο αγοράκι υπέφερε από μια νέα ασθένεια που προκάλεσε η πείνα: το μισό του πρόσωπο είχε φαγωθεί». (Φυσικά, η εξ ολοκλήρου εβραϊκή εφημερίδα «Berliner Tageblatt» δεν βγάζει το συμπέρασμα από αυτές τις αναφορές ότι η σοβιετική κυβέρνηση πρέπει να παραιτηθεί, αλλά ζητά μια «διεθνή εκστρατεία πιστώσεων». Το ότι τα παιδιά δεν θα έπαιρναν τίποτα από αυτά τα χρήματα είναι κάτι που το γνωρίζει η εφημερίδα όπως και οποιοσδήποτε δεν έχει χάσει ακόμα το μυαλό του.)

Οι συνέπειες του εγκληματικού καθεστώτος των Μπολσεβίκων στον ηθικό τομέα δεν είναι λιγότερο τρομερές από ό,τι στον υλικό τομέα.

Από την έκθεση της Επιτροπής για την προστασία των παιδιών της Λαϊκής Επιτροπείας για τη Δημόσια Διαφώτιση, μαθαίνουμε τα εξής:

«Από το 1918 η παιδική παραμέληση άρχισε να λαμβάνει ανησυχητικές διαστάσεις. Το ποσοστό των αφύλακτων παιδιών, που το 1917 (στη Μόσχα) δεν ξεπερνούσε το 1-2%, έχει αυξηθεί στο 25-30% το 1920. Από τον αριθμό των παιδιών χωρίς επίβλεψη, το 70% είναι από την εργατική τάξη, το 20% από τη διάνοηση, το 10% από ακαθόριστες τάξεις του πληθυσμού». Η έκθεση της «Διαβούλευσης για το Παιδικό Ζήτημα» αναφέρει:

Η έρευνα σε 5.300 ανήλικα κορίτσια έως 15 ετών, που πραγματοποιήθηκε από την επιτροπή για ανηλίκους, έδειξε ότι 4.100 από αυτά, δηλαδή το 88%, ήταν ιεροδούλες. Συμπεριλαμβανομένων των κοριτσιών από 10 έως 11 ετών. Ο αριθμός των ιεροδούλων έχει δεκαπλασιαστεί από το 1917.

Μαθαίνουμε επίσης από το περιφερειακό δικαστήριο εκπαιδευτικών της Πετρούπολης:

«Είμαστε αβοήθητοι μπροστά σε ένα φαινόμενο που κάποτε ήταν σχεδόν αδύνατο να το βρεις οπουδήποτε στη Ρωσία: είναι η αύξηση της πορνείας των παιδιών και της παιδικής εγκληματικότητας. Το πρώτο είναι συνέπεια της γενικής εξαχρείωσης και των ειδικών πειραμάτων της σοβιετικής βίας (μικτά οικοτροφεία!), αυτό – συνέπεια των δύσκολων οικονομικών συνθηκών...»

Σε αυτό η επίσημη επιτροπή για τη δημόσια υγεία προσθέτει:

«Ο αριθμός των παιδιών που πάσχουν από αφροδίσια νοσήματα στο νοσοκομείο Καλίνιν πρόσφατα πενταπλασιάστηκε. Ενώ το 1917 ο αριθμός των παιδιών που έπασχαν από αφροδίσια νοσήματα ήταν μόλις 12 ανά 88 ενήλικες, για κάθε 100 ασθενείς στην κλινική υπάρχουν 60 παιδιά και μόνο 40 ενήλικες. Μεταξύ των παιδιών που πάσχουν από αφροδίσια νοσήματα βρίσκει κανείς συχνά παιδιά ηλικίας 9 έως 10 ετών στο πρώτο στάδιο της σύφιλης».

Η ηθική και η σωματική σήψη πηγαίνουν χέρι-χέρι με την οικονομική

σήψη και εκατομμύρια αθώα παιδιά είναι οι μάρτυρες ενός εγκληματικού καθεστώτος, τέτοιου που ο κόσμος δεν έχει ξαναδεί ποτέ...

Το 1922 τελείωσε με το βασανιστικό αίσθημα της πείνας. Ολόκληρα χωριά, ολόκληρες περιοχές είχαν αφανιστεί, ενώ άλλα έγιναν ανίκανα και απαθή λόγω του υποσιτισμού, ανίκανα να συγκεντρώσουν τις δυνάμεις τους ενάντια στα δόλια κέντρα των Μπολσεβίκων. Οι εφημερίδες του εβραϊκού κόσμου, που νωρίτερα με αφορμή ένα μικρό πογκρόμ ξεσήκωσαν σάλο για τις διώξεις των Εβραίων και ώθησαν σε διπλωματικές παρεμβάσεις, σιωπούν για το τι έχει χάσει η Ρωσία σε πληθυσμό. Μόνο η εποχή που έρχεται θα μπορέσει να παρουσιάσει το άτομο σε όλη του τη φρίκη. Αλλά είναι ήδη δυνατό να προσδιοριστεί περίπου πόσοι άνθρωποι λιμοκτονούν και χάθηκαν κατά τη διάρκεια της ένδοξης «εργατοαγροτικής επανάστασης». Ο καθηγητής Πιτιρίμ Σορόκιν, ο οποίος μπόρεσε να φύγει από την Αγία Πετρούπολη στα τέλη του 1922, δημοσίευσε ένα φυλλάδιο στο οποίο συγκέντρωσε τα διαθέσιμα δεδομένα σε μια τερατώδη εικόνα («Η παρούσα κατάσταση στη Ρωσία»). Σύμφωνα με αυτό, σήμερα είναι ήδη ξεκάθαρα τα εξής:

Στην αρχή του Παγκοσμίου Πολέμου, η Ρωσία είχε 176 εκατομμύρια κατοίκους. Ο πιο σκληρός από όλους τους πολέμους σημείωσε 2 ½ εκατομμύρια ανθρώπινα θύματα, 26 εκατομμύρια εξαφανίστηκαν σαν αποτέλεσμα του σχηματισμού διαφόρων κρατών ανεξάρτητων από τη Ρωσία, αλλά τα θύματα της «αναίμακτης» επανάστασης μέχρι το 1920 ανήλθαν σε 16 εκατομμύρια! Η απογραφή που πραγματοποιήθηκε εκείνο το έτος αποκάλυψε πληθυσμό μόλις 129 εκατομμυρίων. Εάν σκεφτούμε, ότι το πλεόνασμα των γεννήσεων της Ρωσίας πριν από τον πόλεμο ήταν σχεδόν 3 εκατομμύρια ετησίως, τότε καταλαβαίνουμε ότι αυτή η άμεση απώλεια των 21 εκατομμυρίων αντιπροσωπεύει την πιο τερατώδη αιματοχυσία ενός λαού. Για τα έτη 1921 και 1922, ο καθηγητής Πιτιρίμ Σορόκιν υπολόγισε μια περαιτέρω απώλεια 30 εκατομμυρίων, ένας αριθμός που σίγουρα ανταποκρίνεται στην αλήθεια και επομένως πρέπει να υποθέσουμε για τη γιγάντια αυτοκρατορία έναν πληθυσμό λιγότερο από 100 εκατομμύρια. Επιπλέον, ο Σορόκιν υπολογίζει την συφιλιδική λοίμωξη στο 30% του πληθυσμού.

Δεν υπάρχει καμία δικαιολογία για την εγκληματική συμμορία, στην οποία ο ρωσικός λαός οφείλει αυτήν την ανείπωτη καταστροφή, αλλά ούτε για εκείνους τους άνδρες και τις κυβερνήσεις, που δεν υποστήριξαν και δεν υπερασπίστηκαν αυτόν τον λαό, αλλά τους βασανιστές του.

Η ρωσική βοήθεια

Στις 4 Μαρτίου 1922, η μπολσεβίκικη εφημερίδα «Νέος Κόσμος» (Новый мир), έγραψε: «Ο λαός έχει αίσθημα δικαιοσύνης. Βλέπει ότι η

σοβιετική κυβέρνηση κάνει ό,τι μπορεί για να ανακουφίσει τη δυστυχία. Βλέπει ότι είναι αθώα για αυτήν...» Αυτή η κοροϊδία δείχνει σε μικρή κλίμακα τι συμβαίνει συστηματικά εδώ και χρόνια σε μεγάλη κλίμακα. Στην πραγματικότητα υπάρχει – παρ’ όλα αυτά – ένα αίσθημα δικαιοσύνης μεταξύ του ρωσικού λαού, και γι’ αυτό έχει ξεσηκωθεί επανειλημμένα και συνεχώς ενάντια στην καταπιεστική βίαιη δικτατορία. Εκτός από τους Ρώσους πατριώτες, οι οποίοι από το 1919 είχαν συγκεντρωθεί από όλη τη Ρωσία υπό τους Αλεξάντρ Κολτσάκ, Λαβρ Κορνίλοβ και αργότερα υπό τον Πιότρ Βράνγκελ, στην ίδια τη χώρα, μήνα με τον μήνα, ο εθνικός χαρακτήρας και η προσπάθεια για πολιτιστική και οικονομική αυτοδιάθεση ενάντια στον συγκεντρωτικό βιασμό επαναστάτησε ξανά και ξανά.

Αρχικά επιχειρήθηκαν απεργίες στη Μόσχα και την Πετρούπολη. Αυτές οι απεργίες κατεστάλησαν αιματηρά και οι ικανότεροι εργάτες εξαναγκάστηκαν να φύγουν. Όταν το 1919 ο στρατός του στρατηγού Νικολάι Νικολάγεβιτς Γιουντένιτς βρισκόταν μπροστά στην Αγία Πετρούπολη, οι εργάτες, μεταξύ άλλων, ξεσηκώθηκαν εναντίον της «εργατικής» κυβέρνησης. Η αποτυχημένη προέλαση του Ρώσου στρατηγού λόγω της προδοσίας της Αγγλίας είχε αιματηρές συνέπειες για τους εξεγερμένους στην Αγία Πετρούπολη. Σχεδόν 800 Ρώσοι εργάτες εκτελέστηκαν από Λετονούς και Κινέζους με εντολή του Γκριγκόρι Εβσέιεβιτς Ζινόβιεφ-Άπφελμπαουμ.

Τον Μάρτιο του 1922, οι απέλπιδες προσπάθειες των Καρελίων να απελευθερωθούν κατέρρευσαν. Αυτή η αγροτική εξέγερση είχε αρχικά λάβει μεγάλη κλίμακα. Πέτυχε να ανατινάξει σημαντικές σιδηροδρομικές γραμμές και να καταλάβει την πόλη Κεμ· αλλά χωρίς ξένη υποστήριξη, χωρίς επαρκή πυρομαχικά και εξοπλισμό, οι αντάρτες ηττήθηκαν. Περισσότεροι από 30.000 Καρέλιοι διέφυγαν από τα σύνορα της Φινλανδίας, χιλιάδες από αυτούς που έμειναν πίσω είχαν μια τρομερή μοίρα.

Η κατά κύριο λόγο αγροτική Ουκρανία υπερασπίστηκε τον εαυτό της πιο σθεναρά για την ανεξαρτησία της και εξακολουθεί απελπισμένα να υπερασπίζεται τον εαυτό της. Μικρότερες και μεγαλύτερες ομάδες αγροτών, που έγιναν άστεγοι και πρόσφυγες από τις βίαιες απαλλοτριώσεις των κόκκινων στρατευμάτων, συσπειρώθηκαν σε όλα τα κυβερνεία. Με επικεφαλής μια σειρά από Αταμάνους (Κοζάκοι οπλαρχηγοί) όπως ο Ίλια Τιμοφέγιεβιτς Στρουκ, ο Πάβλο Πέτροβιτς Σκοροπάντσκι, ο Αλεξάντρ Στεπάνοβιτς Αντόνοφ, ο Νέστορ Ιβάνοβιτς Μαχνό κ.λπ., οι αντάρτικες ομάδες έστησαν ενέδρα σε αποσπάσματα του Κόκκινου Στρατού, μεταφορές τροφίμων, ανατίναξαν γέφυρες και σιδηροδρομικές γραμμές. Κατά καιρούς είχαν καταφέρει να σχηματίσουν ακόμη και μεγαλύτερες στρατιωτικές μονάδες και να απειλήσουν τις ίδιες τις πόλεις του Κιέβου, της Πολτόβα και του Χάρκοβο. Όμως όλες οι προσπάθειές τους απέτυχαν. Κρίνοντας την κατάσταση των πραγμάτων στη Ρωσία δεν πρέπει να παραβλέπουμε τις γεωγραφικές προϋποθέσεις. Ενώ στη Γερμανία οι πόλεις και τα χωριά δεν απέχουν πολύ μεταξύ τους, και ολόκληρες μεραρχίες θα μπορούσαν να προελάσουν σε μια πορεία λίγων ημερών χωρίς τη χρή-

ση σιδηροδρόμων· ενώ η Γερμανία διαθέτει ένα δίκτυο εξαιρετικών επαρχιακών δρόμων, τα μεγαλύτερα ρωσικά χωριά απέχουν συχνά εκατοντάδες χιλιόμετρα μεταξύ τους και δεν συνδέονται με κανέναν δρόμο. Τα σοβιετικά στρατεύματα που συγκεντρώθηκαν στις μεγάλες πόλεις είχαν έτσι τη δυνατότητα να χτυπήσουν έναν έναν τους συγκεντρωμένους στασιαστές. Αυτός ο αγώνας, ο οποίος διαρκεί εδώ και πολλά χρόνια, αντιμετωπίζεται με μεγάλη πικρία από τις δύο πλευρές. Ιδιαίτερα χαρακτηριστική είναι μια διαταγή της σοβιετικής κυβέρνησης.

Στο κυβερνείο του Ταμπόφ, ένας αγώνας για την απελευθέρωση βρισκόταν σε πλήρη εξέλιξη για λίγο υπό τον Αταμάνο Αλεξάντρ Στεπάνοβιτς Αντόνοφ. Εκείνη την εποχή εκδόθηκε διαταγή από τους Σοβιετικούς για τον τρόπο καταστολής της, η οποία αργότερα έγιναν προσπάθειες να συγκαλυφθεί. Η εφημερίδα «Νέα του Ταμπόφ» (Тамбовская область - Известия) (No. 134 από το 1921) που έχει τώρα εντοπιστεί περιέχει τώρα αυτό το σίγουρα ιστορικό ντοκουμέντο. Λέει:

Από την 1η Ιουνίου, η μάχη με τις συμμορίες ηρεμεί γρήγορα την περιοχή. Η συμμορία του Αντόνοφ διαλύθηκε με αποφασιστική δράση του στρατού μας. Για την οριστική εξάλειψη του συστήματος συμμοριών, η επιτροπή, επιπλέον των προηγούμενων διατάξεων, διατάσσει:

1. Οι πολίτες που δεν δίνουν τα ονόματά τους να πυροβολούνται αμέσως.
2. Σε χωριά όπου είναι κρυμμένα όπλα, πρέπει να συλληφθούν όμηροι και – αν δεν παραδοθούν τα όπλα – να εκτελεστούν.
3. Εάν βρεθούν οπουδήποτε όπλα, το γηραιότερο ικανό μέλος της οικογένειας να πυροβολείται επί τόπου χωρίς δίκη.
4. Μια οικογένεια, στην οποία έχει βρει καταφύγιο ένα μέλος συμμορίας, πρέπει να εκδιωχθεί, τα περιουσιακά της στοιχεία να κατασχεθούν και το γηραιότερο μέλος της να τουφεκιστεί χωρίς δίκη.
5. Οι οικογένειες που στεγάζουν συγγενείς των ληστών ή την περιουσία τους θεωρούνται επίσης ληστές· το γηραιότερο αρτιμελές μέλος να πυροβολείται επί τόπου χωρίς δίκη.
6. Εάν μια οικογένεια ληστών τραπεί σε φυγή, η περιουσία της να μοιράζεται μεταξύ των αγροτών που είναι πιστοί στη Σοβιετική Ένωση· τα σπίτια που αφήνουν πίσω να καίγονται.

Υπογραφή: Πρόεδρος της Εκτελεστικής Επιτροπής της Πολεμικής Επιτροπής: Βλαντίμιρ Αντόνοφ-Οβσέγκενκο.

Ο διοικητής: Μιχαήλ Νικολάγιεβιτς Τουχατσέφσκι.

Πρόεδρος της εκτελεστικής εξουσίας του κυβερνείου: Πιότρ Λαβρόβιτς Λαβρόφ.

Αυτή η διαταγή (αρ. 171) άνοιξε ένα πλούσιο πεδίο δράσης για τον Κόκκινο Στρατό και την Τσε-Κα. Εβεργούσαν με τόση δίψα για αίμα που ακόμη και η Μόσχα θεώρησε σκόπιμο να παρέμβει και να υπερασπιστεί τη ζωή των «ληστών» που παραδόθηκαν εθελοντικά, με βάση το διάταγμα Νο. 236. Ματαίως, οι δολοφονίες συνεχίστηκαν. Χρησιμοποιήθηκαν ακόμη και δηλητηριώδη αέρια για να βγάλουν τους φυγάδες από

τις κρυψώνες τους στο δάσος. Το τέλος των «κυρώσεων» ήταν τα καμένα χωριά, τα τρένα με τους αιχμάλωτους και η εκτέλεσή τους στο Νόβο Νικολάγεβσκ [«Η Φωνή της Ρωσίας» (Голос России) της 17ης Φεβρουαρίου 1922].

Ο στρατός του Αντόνοφ συντρίφτηκε σε μεγάλο βαθμό, αλλά εξακολουθεί να μάχεται μέχρι σήμερα σε μικρότερες ομάδες. Στα μέσα Ιανουαρίου, ένας ανταποκριτής της εφημερίδας «Ρωσική Δύναμη» (Русская Сила) είχε μια συνέντευξη μαζί του, την οποία δημοσίευσε σε εκείνη την εφημερίδα στις 4 Φεβρουαρίου 1922. Λέει μεταξύ άλλων: «Μέχρι τώρα έχω εκτελέσει τους κομμουνιστές επιτρόπους, από εδώ και πέρα θα σφάζω τους ξένους παραχωρησιούχους...» Το πνεύμα του Τριακονταετούς Πολέμου είχε ξαναξυπνήσει στη νότια Ρωσία!

Στους βασικούς αντίπαλους έχει προσχωρήσει ένας μεγάλος αριθμός συμμοριών, οι οποίες επιτίθενται, λεηλατούν και πυροβολούν τόσο το ένα μέρος όσο και το άλλο, εάν είναι αρκετά ισχυρές για να το κάνουν. Πλήθη τέτοιων συγκροτημάτων ληστών, που ξεπήδησαν από τον βάλτο των Μπολσεβίκων, περιφέρονται σε ολόκληρη τη χώρα σαν τρόμος και ολοκληρώνουν το σχέδιο του φρικτού προσώπου της σημερινής Ανατολής.

Και τι έκανε η Ευρώπη από την πλευρά της για να διώξει αυτό το χάος, – έστω και μόνο για λόγους αυτοπροστασίας, για να αποτρέψει τον κίνδυνο μιας νέας μετανάστευσης λαών και να διασφαλιστεί η αποκατάσταση μιας έγκυρης ρωσικής κυβέρνησης; Τίποτα! Κάτι παραπάνω από το τίποτα! Ολόκληρη η ευρωπαϊκή Δύση είναι αρκετά τρελή για να υποστηρίξει ακριβώς το σύστημα και τους άνδρες στους οποίους η Ρωσία οφείλει όλη την απερίγραπτη δυστυχία της.

Για χρόνια, ολόκληρη η ευρωπαϊκή κοινή γνώμη παρασύρεται συστηματικά προς την κατεύθυνση του δυτικού καπιταλισμού σε έναν αγώνα ζωής και θανάτου ενάντια στην «εργατική και αγροτική κυβέρνηση» της Ρωσίας. Ότι τα πράγματα είναι θεμελιωδώς διαφορετικά το γνωρίζει όποιος έχει κοιτάξει λίγο στα παρασκήνια της πολιτικής και δεν είναι διατεθειμένος να μείνει σιωπηλός για αυτό.

Στο βιβλίο μου οι «Νεκροθάφτες της Ρωσίας» ανέφερα ότι ο στρατηγός Νικολάι Νικολάγεβιτς Γιουντένιτς όταν προέλασε στην «Κόκκινη Πετρούπολη» εγκαταλείφθηκε σκόπιμα από τους Άγγλους. Αυτό ακριβώς όμως έκανε η Βρετανία και σε άλλους αντιμπολσεβίκους στρατηγούς. Στο βορρά, τα αγγλικά στρατεύματα έφυγαν από την ηπειρωτική Ρωσία στη Λευκή Θάλασσα την ίδια στιγμή που ο Γιουντένιτς προχωρούσε στην Πετρούπολη, επιτρέποντας την άμεση ενίσχυση του δυτικού μετώπου των Μπολσεβίκων. Αλλά και ο στρατηγός Γεβγκένι Μίλερ, που πολεμούσε για το κυβερνείο του Αρκανγκέλσκ προδόθηκε άδοξα. Διότι χωρίς την προστασία των αγγλικών στρατευμάτων ήταν αδύνατο να ενισχύσει και να επεκτείνει τους στρατιωτικούς του σχηματισμούς. Σαν κοροϊδία, οι Άγγλοι φεύγοντας από το Αρκανγκέλσκ δεν παρέδωσαν στα αντιμπολσεβίκικα στρατεύματα τα πυρομαχικά και τον πολεμικό εξοπλισμό που δεν μπορούσαν πλέον να πάρουν μαζί τους, αλλά – τον κατέστρεψαν!

Έτσι έγινε με την «υποστήριξη» του ναύαρχου Αλεξάντερ Βασίλιεβιτς

Κολτσάκ όταν ίδρυσε μια εθνική ρωσική κυβέρνηση στη Σιβηρία και επιτέθηκε στη σοβιετική κυβέρνηση. Την εποχή εκείνη, η Αγγλική Βουλή των Κοινοτήτων απηύθυνε πολλές ερωτήσεις προς την κυβέρνηση, για το εάν ήταν αλήθεια ότι ο Κολτσάκ έστελνε αντισημίτες πλανόδιους ιεροκήρυκες σε όλη τη χώρα και τι σκοπεύει να κάνει η βρετανική κυβέρνηση γι' αυτό; Παρόμοια αιτήματα επαναλήφθηκαν αργότερα όταν οι Αντόν Ιβάνοβιτς Ντενίκιν, Πιότρ Νικολάγιεβιτς Βράνγκελ και Στανισλάβ Μπούλακ-Μπαλάχοβιτς επιχείρησαν εναντίον της Σοβιετικής Ρωσίας. Η κυβέρνηση πάντοτε απαντούσε ότι θα φρόντιζε ώστε ο Βρετανός εκπρόσωπος να αντιταχθεί σε κάθε αντισημιτισμό, και μάλιστα υποσχέθηκε, να σταματήσει την προμήθεια πυρομαχικών στα αντιμπολσεβίκικα στρατεύματα, εάν χρειαζόταν!

Η επιχείρηση του Κολτσάκ απέτυχε· έπρεπε να αποσυρθεί. Κάτω από την προστασία της Αντάντ και ιδιαίτερα του Γάλλου στρατηγού Μορίς Ζανέν, ο οποίος είχε δεσμευτεί για τη ζωή του Ρώσου ναυάρχου, ο τελευταίος εισήλθε στο Ιρκούτσκ. Εκεί, όμως, ο αρχηγός της στρατιωτικής του συνοδείας του είπε ότι θα αποσυρόταν κατόπιν διαταγής του στρατηγού Ζανέν. Ο Κολτσάκ τότε είπε μια κουβέντα που γνωρίζει κάθε εθνικιστής Ρώσος: *«Αυτό σημαίνει ότι οι σύμμαχοι με πρόδωσαν...»*.

Λίγες μέρες αργότερα ο Κολτσάκ, που είχε παραδοθεί τόσο άδοξα, δολοφονήθηκε από τους αντάρτες στην αυλή της φυλακής του Ιρκούτσκ με ένα περίστροφο. Καθώς έπεφτε, μια ξιφολόγχη διαπέρασε το σώμα του.

Αυτή ήταν η πίστη των «συμμάχων» που είχαν σωθεί πολλές φορές από βέβαιη ήττα από την παλιά Ρωσία!

Σε ό,τι αφορά την επιχείρηση του Αντόν Ιβάνοβιτς Ντενίκιν στη νότια Ρωσία, πρέπει να παραδεχθούμε χωρίς αμφιβολία ότι αυτός ο Ρώσος στρατηγός έκανε μια ολόκληρη σειρά από σοβαρά λάθη. Οι αρχικές μεγάλες επιτυχίες τον έκαναν να υπερεκτιμήσει την πραγματική του δύναμη και ήδη έβλεπε τον εαυτό του να μπαίνει στη Μόσχα σαν θριαμβευτής. Ως εκ τούτου, όντας και φιλόδοξος και κοντόφθαλμος, πήρε το δρόμο για τη ρωσική πρωτεύουσα αντί να στρίψει πρώτα προς τα βορειοανατολικά για να ενωθεί με τον Κολτσάκ, ο οποίος τότε προχωρούσε νικηφόρα από τα Ουράλια. Ο μετέπειτα υπερασπιστής της Κριμαίας, στρατηγός Πιότρ Νικολάγιεβιτς Βράνγκελ, σε μια μακροσκελή ανοιχτή επιστολή, κατηγορήσε τον Ντενίκιν για τα λάθη του, στα οποία η Ρωσία οφείλει μια νέα καταστροφή.

Αλλά εκτός από αυτό, η Βρετανία, η οποία υποτίθεται ότι υποστήριζε τον στρατηγό Ντενίκιν με κάθε μέσο, δεν το έκανε ποτέ. Οι παραδόσεις πυρομαχικών υποχώρησαν όταν χρειαζόνταν περισσότερο, και μερικές φορές τα τρένα εξοπλισμού αποδεικνύονταν γεμάτα με παλιό οικιακό εξοπλισμό. Ταυτόχρονα όμως οι Άγγλοι εξήγαγαν όση περισσότερη πρώτη ύλη μπορούσαν από τα λιμάνια της Μαύρης Θάλασσας.

Η ανατίναξη του μεγαλύτερου μέρους του στόλου της Μαύρης Θάλασσας στα ανοιχτά του Νοβοροσίσκ βαραίνει τη γαλλική συνείδηση· ένα άλλο τμήμα αυτού του στόλου κατέστη άχρηστο από τους Άγγλους μπροστά στη Σεβαστούπολη. Οι Γάλλοι, με ύπουλη προδοσία, παρέδω-

σαν την Οδησσό, και στην άμεση υποστήριξη των Μπολσεβίκων από τη Βρετανία όφειλε την καταστροφή του στην Κριμαία ο στρατηγός Βράνγκελ.*

Όλα αυτά δεν πρέπει να προκαλούν έκπληξη όταν αναλογιστεί κανείς το απλό γεγονός ότι όλα τα κράτη στον κόσμο έχουν παραδοθεί σήμερα στο διεθνές μεγάλο κεφάλαιο και ότι αυτό το μεγάλο κεφάλαιο αποτελείται κατά τα ⁹/₁₀ από Εβραίους. Η διακήρυξη του Μπάλφουρ (απευθυνόμενη στον Λόρδο Ρότσιλντ) που υπόσχεται την Παλαιστίνη στους Εβραίους, συμφωνεί επίσης ρητά εκ μέρους της βρετανικής κυβέρνησης να υπερασπιστεί την «πολιτική θέση» και τα «δικαιώματα» των Εβραίων σε όλες τις χώρες!

Αν εξετάσουμε αυτό το ζήτημα λεπτομερώς, θα μπορούσαμε να γράψουμε ένα μεγάλο βιβλίο σήμερα (βλέπε στα βιβλία μου «Ο Σιωνισμός εχθρός του κράτους» και «Τα Πρωτόκολλα των σοφών της Σιών και η εβραϊκή παγκόσμια πολιτική», στα οποία παρατίθενται σημαντικά έγγραφα). Και ακριβώς για τον ίδιο λόγο που δεν υπήρχε πραγματική υποστήριξη για τις αντιμπολσεβίκικες επιχειρήσεις, (καθώς η αντισημιτική διάθεση των Ρώσων δεν μπορούσε να κρυφτεί), το γεγονός ότι η εβραϊκή νομισματική κυριαρχία οδήγησε στην ανακούφιση από την πείνα για την εβραιοκυβερνούμενη Σοβιετική Ρωσία – τουλάχιστον για τους πυλώνες της: τους κομισάριους και τον κόκκινο στρατό – ζωντάνεψε.

Με το πρόσχημα ότι βοηθούν τους πεινασμένους και τους αρρώστους, η Ευρώπη και η Αμερική εξόπλισαν τη μία μεταφορά τροφίμων μετά την άλλη χωρίς κανένα πολιτικό όρο προς τη σοβιετική κυβέρνηση.**

Στις 26 Ιουλίου 1921, ο Πρόεδρος της Κεντρικής Επιτροπής των Μενσεβίκων (που αντιστοιχούν κατά προσέγγιση στην πλειοψηφία των Γερμανών σοσιαλιστών) έκανε μεγάλη έκκληση σε «όλα τα εργατικά κόμματα και οργανώσεις της Γερμανίας» να «δημιουργηθεί αμέσως μια εργατική επιτροπή αντιπροσώπων από όλες τις κατευθύνσεις.» Ταυτόχρονα απευθύνθηκε στη Διεθνή Συνομοσπονδία Συνδικάτων με αίτημα για μια διεθνή οργάνωση βοήθειας προς τη Ρωσία [εφημερίδα

* Το 1920 είχα την ευκαιρία να μιλήσω με αρκετούς Ρώσους αξιωματικούς και στρατιώτες, που είχαν περάσει από την Οδησσό προς τα βόρεια, είχαν εγκλωβιστεί στην Πολωνία και ήταν στο δρόμο για τη Γιουγκοσλαβία τον Ιούλιο του ίδιου έτους, μέσω της Βουδαπέστης. Με διαβεβαίωσαν ομόφωνα ότι η Οδησσός θα μπορούσε να κρατηθεί χωρίς πολλά προβλήματα. Αλλά δύο γαλλικά συντάγματα, που έπρεπε να κρατήσουν έναν συγκεκριμένο τομέα μάχης, έκτακτα και μυστικά εγκατέλειψαν τις θέσεις τους και επιβίβαστηκαν. Έτσι είδαν τους Ρώσους να επιτίθενται στα μετόπισθεν! Διατύπωσαν τη βέβαιη υποψία ότι είχε διαπραχθεί προδοσία και από τη ρωσική πλευρά, όπου αναφέρθηκε το όνομα του στρατηγού Νικολάι Νικολάγιεβιτς Σίλινγκ.

Όταν η Οδησσός πέρασε στη συνέχεια στα χέρια των Μπολσεβίκων, το πρώτο πράγμα που έπρεπε να οργανωθεί ήταν μια εβραϊκή φρουρά ασφαλείας, η οποία ξεκίνησε αμέσως το κυνήγι των αξιωματικών. Μέσα σε λίγες ημέρες, πάνω από 500 Ρώσοι αξιωματικοί έπεσαν θύματα της εβραϊκής αιμοδιψίας. Καθώς αυτές οι αναφορές προέρχονται από πολύ διαφορετικούς ανθρώπους, δεν έχω κανένα λόγο να αμφιβάλω γι' αυτές. Εξάλλου ταιριάζουν πολύ καλά με τη γενική εικόνα.

** Ακόμη και η δημοκρατική-κατανοητή εφημερίδα «Νέα Εφημερίδα της Ζυρίχης» (Neue Zürcher Zeitung) συμπεριέλαβε κάποτε ένα δοκίμιο ενός Ρωσοελβετού, στο οποίο αναφέρθηκε η δυνατότητα μιας διεθνούς εργασίας, και στη συνέχεια ανέφερε «ότι κάθε προσπάθεια ανακούφισης πρέπει να συμβάλλει στην ενίσχυση του μπολσεβίκικου καθεστώτος»: «Επειδή οι Μπολσεβίκοι φυσικά θα αποφάσιζαν μόνοι τους πώς να χρησιμοποιήσουν αυτό το δάνειο, και ότι τα ποσά που θα εισέπρατταν θα ωφελούσαν αποκλειστικά τους κομισάριους και τους κόκκινους και τους κίτρινους σωματοφύλακές τους, κανείς δεν θα ήταν αρκετά αφελής να το αμφισβητήσει.» (28 Σεπτεμβρίου 1921, No. 1385).

«Εμπρός» (Vorwärts) 27 Ιουλίου 1921]. Αυτός ο πρόεδρος ήταν ο Εβραίος Ράφαελ Αμπράμοβιτς, πραγματικό όνομα Ράφαελ Ρέιν.

Σχεδόν ταυτόχρονα ήρθε μια άλλη κλήση από τη Μόσχα. Σε αυτήν, η εκτελεστική επιτροπή της Κομμουνιστικής Διεθνούς καλούσε τα κομμουνιστικά κόμματα, τα κόκκινα συνδικάτα και τους συνεταιρισμούς και όλους τους έντιμους προλετάριους να πείσουν τις αστικές κυβερνήσεις ότι δεν θα παρακολουθούσαν πλέον τις προετοιμασίες των καπιταλιστικών κυβερνήσεων για έναν νέο πόλεμο εναντίον της Ρωσίας και να μην επιτρέψουν σε αυτές οι κυβερνήσεις να επιβάλουν όρους για τη βοήθεια προς τη Σοβιετική Ρωσία. («Νέα Εφημερίδα της Ζυρίχης» της 11ης Αυγούστου 1921, No. 1160).

Αυτό απαιτούσαν, οι Σοβιετικοί δάσκαλοι με θράσος. Ταυτόχρονα, όμως, έδιωξαν την Πανρωσική Επιτροπή Βοήθειας για υποτιθέμενες συνωμοσίες κατά της σοβιετικής κυβέρνησης, συνέλαβαν μεγάλο μέρος των μελών της και εκτελέστηκαν 61 από αυτούς. Μεταξύ αυτών των 61 ανδρών ήταν τα καλύτερα ονόματα του ρωσικού επιστημονικού κόσμου* αλλά και 18 ναυτικοί, αγρότες και εργάτες! Με αυτό τον τρόπο η μπολσεβίκικη τυραννία απέδειξε ότι δεν ασχολούνταν με την ανακούφιση της πείνας αλλά μόνο με τη διατήρηση και την ενίσχυση της πολιτικής της εξουσίας. Στις 3 και 4 Σεπτεμβρίου 1921 πραγματοποιήθηκε μεγάλη συγκέντρωση μεταξύ των εργαζομένων σε όλες τις χώρες. Και αυτοί πήγαν και στήριξαν τους δήμιους των Ρώσων συντρόφων τους. Ήδη στις 21 Σεπτεμβρίου, η Διεθνής Συνομοσπονδία Συνδικάτων μπόρεσε να ανακοινώσει στο Άμστερνταμ ότι είχε ήδη στη διάθεσή της 9,5 εκατομμύρια μάρκα για βοήθεια προς τη Ρωσία, αλλά αυτό ήταν πιθανώς μόνο το ήμισυ του ποσού που είχε συγκεντρωθεί. («Νέα Εφημερίδα της Ζυρίχης» της 23ης Σεπτεμβρίου 1921, No. 1361).

Εκατοντάδες κομμουνιστικές εφημερίδες της Ευρώπης ήταν γεμάτες για μήνες με εκκλήσεις να δώσουν όλο και περισσότερα για να ελευθερώσουν το «προλεταριάτο» από τον καπιταλισμό. Και οι εργάτες άρχισαν πάλι να προσφέρουν. Μόνο η Αυστρία συγκέντρωσε πάνω από 30 εκατομμύρια κορώνες, οι Ιταλοί εργάτες τροφοδότησαν πολλές μεταφορές τροφίμων στη νότια Ρωσία, οι Γερμανοί εργάτες εκείνες στα σκανδιναβικά λιμάνια... Η κομμουνιστική «Νέα εφημερίδα» (Neue Zeitung) στο Μόναχο για παράδειγμα, ανέφερε ότι η οργάνωση πρόνοιας των εργαζομένων ότι στις 15 Οκτωβρίου 1921, είχε γεμίσει 6 βαγόνια με τρόφιμα, ρούχα και παπούτσια στο ατμόπλοιο «Siegfried»· στις 6 Νοεμβρίου το ατμόπλοιο «Böklund» από το Αμβούργο, με 180.000 κιλά τρόφιμα· με το ατμόπλοιο «Delphinus» 400.000 κιλά από την Χριστιάνα, 400.000 κιλά από το Βερολίνο. Στις 20 Νοεμβρίου το ατμόπλοιο «Frida Horn» έφυγε από το λιμάνι του Στέτινερ με πάνω από 600.000 κιλά. Αυτή η αποστολή αγοράστηκε, για παράδειγμα, με χρήματα από Ολλανδούς κομμουνιστές, εν μέρει «με την ευγενική διαμεσολάβηση του μεγάλης κλίμακας αγοραστικού συνεταιρισμού των γερμανικών ενώσεων καταναλωτών στο Αμβούργο». Τα υπόλοιπα ήταν το αποτέλεσμα μιας νέας εβδομαδιαίας συλλογής από τις 9 έως τις 16

* Ο καθηγητής Νικολάι Ταγκάντσεφ, ο μηχανικός Κοζλόφσκι Κονσταντίν Αλεξάντροβιτς, ο ποιητής Νικολάι Γκούμιλεφ, ο πρίγκιπας Έσπερ Ουχόμσκι και διάφορες γυναίκες.

Οκτωβρίου. Η αξία ενός φορτίου ξεπέρασε τα 15 εκατομμύρια μάρκα. Την ίδια ώρα, ένα πλοίο με ένα εκατομμύριο κιλά ρύζι και 200.000 κιλά υλικά αγαθά αναχώρησε από τη Μασσαλία για την Οδησό («Νέα εφημερίδα» της 21ης Νοεμβρίου 1921). Στις 2 Φεβρουαρίου 1922, η εφημερίδα «Εμπρός» (Vorwärts), ανέφερε με περηφάνια ότι «το μεγαλύτερο και πλουσιότερο μεταφορικό μέσο βοήθειας που έχει φύγει μέχρι στιγμής από ένα ευρωπαϊκό λιμάνι για τους πεινασμένους στη Ρωσία είναι πλήρως φορτωμένο στο Στετίνο: Περιέχει 450.000 κιλά αλεύρι σίκαλης, 75.000 κιλά κόκκους σίκαλης, 15.000 κιλά αλεύρι σίτου, 800 βαρέλια μαργαρίνη Ολλανδίας, 12.000 κιλά μπέικον, 10.000 κιλά αλάτι, 50.000 κιλά φρούτα, 20.000 κιλά κακάο, 10.000 κιλά σούπα Maggi και 300 κουτιά ρούχα και παπούτσια...»

Αυτά τα δύο παραδείγματα είναι πολλά. Τι έκαναν όμως οι εκπρόσωποι του διεθνούς μεγάλου κεφαλαίου όταν η Κομμουνιστική Διεθνής – μπροστά στους οπαδούς της – καβάλησε το καλάμι με τόση αλαζονεία; Λοιπόν, αυτό το μεγάλο κεφάλαιο υποδέχτηκε τους εκπροσώπους της σοβιετικής κυβέρνησης με την πιο επιλεκτική και φιλική υποδοχή. Στο Βερολίνο, χάρη στην προθυμία του δισεκατομμυριούχου, μαρξιστή, δημοκράτη και αγαπημένου των εργαζομένων, του Εβραίου Βάλτερ Ράθεναου, συγκροτήθηκε αμέσως μια επιτροπή βοήθειας, με επικεφαλής τον Εβραίο τραπεζίτη Τζόσεφ Μέντελσον. Η γερmano-ρωσική εταιρεία μεταφορών ιδρύθηκε τον Αύγουστο του 1921 για να υποστηρίξει τις μεταφορές μεταξύ της μαρξιστικής-καπιταλιστικής Γερμανίας και του «κράτους των εργατών», όπως αποκαλεί τη Σοβιετική Ρωσία η εξ ολοκλήρου εβραϊκή «Εφημερίδα της Φρανκφούρτης» (Frankfurter Zeitung). Επικεφαλής της είναι ο εταίρος στην εβραϊκή τράπεζα «Warburg & Co» στο Αμβούργο, κ. Καρλ Μέλχιορ [«Νέος Ελεύθερος Τύπος» (Neue Freie Presse) της 24ης Αυγούστου 1921, No. 20469]. Οι Εβραίοι Μαξ Βάρμπουργκ και Καρλ Μέλχιορ είχαν εκπροσωπήσει τη «Γερμανία» στις Βερσαλλίες...

Με τους Αμερικανούς βουλευτές διαπραγματεύτηκε ο κ. Μαξίμ Λιτβίνοφ-Φίνκελσταϊν. Όπως είναι γνωστό, ο Πρόεδρος των πλουτοκρατικών Ηνωμένων Πολιτειών, Ουόρεν Χάρντινγκ, δήλωσε σε συνεδρίαση της διάσκεψης της Ουάσιγκτον ότι η Αμερική δωρίζει 4 εκατομμύρια μπούσελ σιτάρι (1 bushel = 25,40 κιλά). Τόνισε ρητά ότι αυτό έγινε χωρίς όρους. Αργότερα, σε ένα ταξίδι στη Μόσχα, ο εκπρόσωπος της Αμερικής, ο συνταγματάρχης Γουίλιαμ Ν. Χάσκελ (ένα όνομα με έντονα εβραϊκό ήχο), δήλωσε ότι είχε ληφθεί απόφαση να επεκταθεί η βοήθεια σε κλίμακα για τη διατροφή 2 εκατομμυρίων παιδιών και 4-5 εκατομμυρίων ενηλίκων. 20 εκατομμύρια μπούσελ σιτηρών είναι ήδη καθ' οδόν – σαν δωρεά – και οι αγορές σιτηρών για 20 εκατομμύρια δολάρια βρίσκονται σε εξέλιξη («Εφημερίδα της Φρανκφούρτης» της 10ης Ιανουαρίου 1922, No. 25). Η παράγραφος 16 της συνθήκης μεταξύ Αμερικής και Σοβιετικής Ρωσίας ορίζει ότι η υποστήριξη δεν πρέπει να πηγαίνει στον Κόκκινο Στρατό. Αλλά εννοείται ότι αυτό είναι μόνο στα χαρτιά για να καθησυχάσει τους Αμερικανούς πολίτες, ειδικά όταν γνωρίζει κανείς ότι ο «γραμματέας» του εκπροσώπου της Αμερικής, Χέρμπερτ Χούβερ, ήταν ο Εβραίος Όσκαρ Σόλομον Στράους.

Έτσι εκτός από τα είδη διατροφής ολόκληρα τρένα φορτηγά πήγαιναν από τη Ρίγα στη Μόσχα για να χρησιμοποιηθούν από τον Κόκκινο Στρατό. Είναι επίσης ενδιαφέρον το τι συνέβη με τα κράτη της Βαλτικής, που βρίσκονταν υπό βρετανικό έλεγχο, με τη βοήθειά τους στη Ρωσία. Η δωρεά της μικρής Εσθονίας των 70.000 εκατόκιλων «κατασχέθηκε» από τα κόκκινα στρατεύματα ακριβώς στα σύνορα, κοντά στο Γιάμπουργκ (σημερινό Κίγκιζεπ): η σίκαλη 1.500 εκατόκιλων της Φινλανδίας προσγειώθηκε απευθείας στις αποθήκες του Κόκκινου Στρατού που μάχεται εναντίον των Φινλανδών (Ανατολικών Καρελίων) στο Μπουρμάνσκ...

Η ίδια η «Αγγλία» έκανε ό,τι μπορούσε για να διατηρήσει τη σοβιετική κυβέρνηση σαν διαπραγματευτικό εταίρο. Παρόλο που η πραγματική Μεγάλη Βρετανία θα είχε κάθε λόγο να πολεμήσει με νύχια και με δόντια ενάντια στην υποστήριξη της οργής που εξαπλώνεται στο Αφγανιστάν και την Ινδία, πρακτικά συμβαίνει το αντίθετο. Στα μέσα Μαρτίου 1922, παρά τις προσπάθειες των εθνικιστικών βρετανικών δυνάμεων, η Βουλή των Κοινοτήτων ενέκρινε 100.000 λίρες για τις αγγλικές επιτροπές βοήθειας. («Εφημερίδα της Φρανκφούρτης» της 21ης Μαρτίου 1922 Νο. 214). Ενόψει αυτού του γεγονότος, η εξ ολοκλήρου εβραϊκή εφημερίδα του μεγάλου κεφαλαίου και της χρηματοδότησης κάνει λόγο για «ηθική ευθύνη των ισχυρότερων και των πιο διορατικών».

Τα παραπάνω παραδείγματα είναι αρκετά. Μπορούμε λοιπόν να διατυπώσουμε τον αδιαμφισβήτητο ισχυρισμό ότι και τα δύο εντελώς καπιταλιστικά κράτη (η ίδια η «Εφημερίδα της Φρανκφούρτης» αποκαλεί τα διεθνή συνέδρια συναντήσεις «καθαρού καπιταλισμού») φέρεται, να παρότρυναν την αιμοδιπή αντικαπιταλιστική σοβιετική κυβέρνηση. Ακόμη περισσότερο, όταν οι εθνικές εφημερίδες στη Γερμανία επισημαίνουν ότι ο ίδιος ο γερμανικός λαός έχει απόλυτη ανάγκη, ότι τον πιέζει η Δύση με τον πιο άθλιο τρόπο, τότε ο εβραϊκός χρηματιστηριακός Τύπος υψώνει ουρλιαχτά οργής για την «απανθρωπιά της αντίδρασης». Η εφημερίδα «Καθημερινή του Βερολίνου» (Berliner Tageblatt) και η «Εφημερίδα της Φρανκφούρτης» (Frankfurter Zeitung) ανταγωνίζονται για να προκαλέσουν τη συμπάθεια όλων των Γερμανών περιγράφοντας τη ρωσική καταστροφή: ταυτόχρονα όμως μιλούν μόνο με τόνους θαυμασμού για τους ηγέτες του μπολσεβικισμού. Για τον Εβραίο Πολ Σέφφερ (Berliner Tageblatt) ο Τρότσκι είναι η «ευύτερη θέληση του κύκλου του»: ο Καρλ Ραντέκ-Ζόμπελσον είναι ένα «πνεύμα της Οδύσσειας» που παλεύει με «όλες τις πολιτικές δυνάμεις του κόσμου»: ο μπολσεβικισμός είναι το «πιο ενεργητικό και λαμπρό συνειδητό (!) πείραμα»: η εφημερίδα «Frankfurter Zeitung» αποκαλεί τον Εβραίο κομισάριο της Σοβιετικής Ουκρανίας, Κρίστιαν Γεωργίεβιτς Ρακόφσκι (ο σημερινός απεσταλμένος των Μπολσεβίκων στο Λονδίνο), ένα «τολμηρό τύπο», επαινεί ένα έργο του Καρλ Ραντέκ-Ζόμπελσον σαν ένα «ενδιαφέρον μικρό βιβλίο», μιλά για τις «πολιτικές επιταγές της Σοβιετικής Ρωσίας», απαιτεί «γενναιοδωρία» από την πλευρά των δυτικών κυβερνήσεων και την άρση της «αποκήρυξης», που αφορά τη Ρωσία. Το σημερινό αιματηρό σύνταγμα για την εφημερίδα «Frankfurter Zeitung», η οποία δεν μπορούσε να γκρινιάξει αρκετά για την «αντιδρα-

στική πολιτική» της πρώην Γερμανίας, είναι «ένα κράτος εργατών».

Όμως, παρ' όλη αυτή την υποστήριξη προς την εβραϊκή σοβιετική κυβέρνηση, η οποία εργάζεται ολοταχώς από την άνοιξη του 1921, με την ενίσχυση του εβραϊκού μεγάλου κεφαλαίου, ο μπολσεβίκικος Τύπος συνεχίζει να ενεργεί λες και το παγκόσμιο κεφάλαιο είναι ο πιο σκληρός εχθρός της «εργατικής κυβέρνησης». Έχει μάλιστα το θράσος, με τις ίδια φωνή που κηρύττει την καταστροφή του κεφαλαίου, να απαιτεί ταυτόχρονα τη βοήθειά του. Για παράδειγμα, κάποιος Χέκκερτ – για να αναφέρει ένα παράδειγμα από τα εκατοντάδες – έγραψε στην Πράβντα της Μόσχας: «Ο εργάτης και ο αγρότης περίμεναν χρόνια, αλλά μάταια. Η αστική τάξη όλων των χωρών έχει ενωθεί για να πολεμήσει εναντίον τους. Αντί για ειρήνη (αυτό το λέει μια εφημερίδα που διακηρύττει την παγκόσμια επανάσταση!) και εποικοδομητική δουλειά – πόλεμος και νέες καταστροφές... Χρειαζόμαστε βοήθεια από τη Δύση. Αλλά η αστική Δυτική Ευρώπη, αντί να βοηθήσει τους λιμοκτονούντες αγρότες, κερδοσκοπεί με τους αγρότες με την ελπίδα ότι θα βαδίσουν μαζί της ενάντια στην προλεταριακή κυβέρνηση για να την ανατρέψουν» (Τρίτη, 9 Αυγούστου 1921, No. 174).

Με το ίδιο θράσος, το όργανο των Μπολσεβίκων του Μονάχου, δήλωσε: «Οι κατηγορίες που εγείρει ο Νάνσεν χτυπούν μόνο (!) και μόνο, τους ενόχους και τους κακοπληρωτές στις δυτικές χώρες, και όταν σήμερα ο αστικός Τύπος ουρλιάζει εναντίον της Ρωσίας ως εγκληματίας, αυτό το ουρλιαχτό μοιάζει με την κραυγή: «Σταματήστε τον κλέφτη» [«Νέα Εφημερίδα» (Neue Zeitung) της 28ης Ιανουαρίου 1922]. Προχώρησε όμως και άλλο. Όπως είναι γνωστό η § 116 της συνθήκης «ειρήνης» των Βερσαλλιών υπόσχεται στη Ρωσία αποζημίωση σε βάρος της Γερμανίας. Ο Γιούρι Μιχαήλοβιτς Στέκλοφ (πραγματικό όνομα Όβσει Μωισέγιεβιτς Νικάμκιν) το χρησιμοποίησε στην «Ιζβέστια» της Μόσχας (Москва Известия, 1921 No. 196) για να κάνει τις παρακάτω απειλές:

«Αντί να βοηθήσει τη Ρωσία με τους τεχνικούς της πόρους, η γερμανική αστική τάξη ήθελε να τη στραγγαλίσει μαζί με την Αγγλία. Πρώτα, μέσω του στόματος του Λούντεντορφ, η Γερμανία πρόσφερε το σπαθί της στους Συμμάχους· τώρα η ίδια πλουτοκρατική Γερμανία – που ενσαρκώνεται στον Χιούγκο Στίνες – επεξεργάζεται σχέδια για την πολιτική και οικονομική υποδούλωση της Σοβιετικής Ρωσίας. Σήμερα η Γερμανία φοβάται ότι θα παραγκωνιστεί από την επικείμενη αναγνώριση της Σοβιετικής Ρωσίας από την Αντάντ. Έπρεπε να το σκεφτεί νωρίτερα. Δεν μπορεί καν να ειπωθεί ότι η γερμανική αστική τάξη είκαζε ότι θα ξεκόψουμε με τα άλλα κράτη, αφού δεν έκαναν τίποτα για να συνάψουν σοβαρές σχέσεις με τη Σοβιετική Ρωσία. Είναι σαφές ότι προτίμησαν έναν διαφορετικό δρόμο, τον δρόμο της απεριόριστης εκμετάλλευσης της καταπατημένης Σοβιετικής Δημοκρατίας... Η γερμανική αστική τάξη φοβάται ιδιαίτερα ότι η Ρωσία, σαν απάντηση στην αναγνώρισή της, θα εγκρίνει τη Συνθήκη Ειρήνης των Βερσαλλιών, δίνοντας στη Ρωσία το δικαίωμα να λάβει αποζημίωση για πολεμικές ζημιές. Τώρα φοβάστε ότι θα εφαρμόσουμε την πολιτική του Μπρεστ-Λιτόφσκ σε εσάς!» (Αυτό το μέσο πίεσης έκανε τη συνθήκη του Ραπάλ-

λο πιο ευχάριστη και στους εθνικιστές Γερμανούς).

Αυτή η έκθεση απευθυνόταν ενάντια στον κ. Τέοντορ Βολφ. Ήξερε όμως ότι, όσον αφορά τον ίδιο, ότι δεν μπορούσε να το πάρει στα σοβαρά. Ήδη στην υπ' αριθμό 12 (1922) της εφημερίδας του έγραψε μια κουβέντα, που κάθε Γερμανός θα έπρεπε να γνωρίζει: «Το παιχνίδι (!) μεταξύ Μόσχας και Δύσης γίνεται πιο λεπτό (!) και πιο περίπλοκο – παίζεται πιο σφιχτά (!)». Και στο Νο. 26 αυτό το εβραϊκό οικονομικό έντυπο έγραφε: «Όσον αφορά τον σοβιετικό λαό – χωρίς τον οποίο τίποτα δεν μπορεί να αποφασιστεί – δεν επιθυμεί να συναλλάσσεται με μια διεθνή εταιρεία, αλλά με κάθε μεμονωμένο κράτος και ειδικά (!) μόνο με τη Γερμανία».

Αυτό κανένας δεν μπορεί να το καταλάβει με άλλο τρόπο παρά σαν σκόπιμη κοροϊδία της Γερμανίας.

Στις 15 Μαρτίου 1922, η «Frankfurter Zeitung» έριξε το τελευταίο πέπλο της πιο εξωφρενικής εβραϊκής χρηματιστηριακής απάτης εναντίον όλων των λαών του κόσμου, όταν έγραψε επί λέξει: «Δεν θέλουν να δείξουν τα χαρτιά τους στους αντιπάλους τους στη Μόσχα, αλλά ακόμη λιγότερο δεν θέλουν να τα δείξουν στους δικούς τους υποστηρικτές. Διότι ανάμεσά τους υπάρχει ένα σημαντικό μέρος, που δεν είναι ευχαριστημένο με όλες τις κινήσεις της σοβιετικής κυβέρνησης και που θα θεωρούσε μια ομαλή (!) σύνδεση με τον δυτικό καπιταλισμό σαν παράδοση των μπολσεβίκικων αρχών. Μαζί τους πρέπει να σωθεί και η εικόνα τους, και γι' αυτό τους λένε ότι αποκλείονται περαιτέρω παραχωρήσεις στον καπιταλισμό... και ότι η Ρωσία δεν θα γίνει αντικείμενο εκμετάλλευσης για ένα μεγάλο καπιταλιστικό συνδικάτο.» Και αφού είχε ανακοινώσει με αυτόν τον αναιδή τρόπο τη συνεργασία του εβραϊκού μπολσεβικισμού με τα εβραϊκά μεγάλα κεφάλαια, που σήμερα καθορίζουν τα ⁹/₁₀ της μοίρας των κρατών, απαίτησε: «Η ίδια η Γερμανία σίγουρα αντιμετωπίζει ανάγκες, αλλά δεν είναι τόσο μεγάλες, ώστε να μην ήταν ακόμη δυνατό, να δώσουμε βοήθεια σε εκείνους, που δεν βλέπουν άλλη λύση από την εξωτερική βοήθεια. Έχουν γίνει πολλά, αλλά ούτε και εδώ έχουν γίνει αρκετά».

Στη διάσκεψη της Γένοβας στις 28 Απριλίου 1922, ο Εβραίος Σοβιετικός εκπρόσωπος Κρίστιαν Ρακόφσκι δήλωσε στο αμφιθέατρο του πανεπιστημίου, μεταξύ άλλων, ότι ήταν απαραίτητο να απομακρυνθούμε από το παρελθόν και να στραφούμε στο μέλλον: «Το πιο σημαντικό ερώτημα για το μέλλον είναι αυτό των εγγυήσεων που προσφέρουμε στους ξένους υπηκόους: η Σοβιετική Δημοκρατία έχει εκπονήσει ένα ειδικό προσωπικό καταστατικό για τους αλλοδαπούς, μέσω του οποίου εξασφαλίζεται γι' αυτούς η ιδιωτική περιουσία, ακόμη και το δικαίωμα κληρονομιάς (!). Με την προϋπόθεση βέβαια ότι υπάρχει αμοιβαιότητα για τους Ρώσους που ζουν στο εξωτερικό.» Ο Ρακόφσκι ολοκλήρωσε τη διάλεξή του με τα λόγια: «Μόνο ένα ζήτημα πρέπει να είναι καθοριστικό, η Ρωσία χρειάζεται τους ξένους καπιταλιστές. Τα συμφέροντά της είναι απολύτως πανομοιότυπα με εκείνα των ξένων καπιταλιστών». (Αναφορά στην εφημερίδα «Εμπρός» της 13ης Μαΐου 1922, Νο 225). Δεν θα μπορούσε να είναι πιο κυνικός.

Πραγματικά, η εφημερίδα «Berliner Tageblatt» είχε δίκιο όταν αποκά-

λεσε τον Μπολσεβικισμό σαν το «πιο ενεργητικό και λαμπρό συνειδητό πείραμα» (14 Φεβρουαρίου 1922). Είναι το εβραϊκό πείραμα για την αποσύνθεση των λαών, τη διαφθορά, τον αφανισμό των λαών, για να τους φέρει με υποσχέσεις σε πλήρη εξάρτηση από το εβραϊκό χρηματιστηριακό κεφάλαιο αφού φθάσουν σε φυσική ανικανότητα. Αυτό συμβαίνει στη Δύση αλλά και στην Ανατολή.

Ο Βάλτερ Ράθενανου είπε στις Κάννες: «Η πορεία που πρέπει να ακολουθήσουμε μου φαίνεται σωστή: ένα διεθνές συνδικάτο, και μάλιστα ένα ιδιωτικό συνδικάτο». [«Καθημερινή του Βερολίνου» (Berliner Tageblatt) 1922, No. 27].

Αυτός είναι ο στόχος: τα στάδια για να φτάσουμε εκεί ονομάζονταν Ουάσιγκτον, Γένοβα. Θα υπάρξουν κι άλλα. Η βοήθεια προς τη Ρωσία είναι ένας κρίκος στη μακρά αλυσίδα της εβραϊκής παγκόσμιας απάτης...*

Ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα του γεγονότος ότι η σοβιετική κυβέρνηση δεν σκέφτεται καθόλου σοβαρά την ανακούφιση της τεράστιας δυστυχίας του φτωχού ρωσικού πληθυσμού προκύπτει με ειλικρινή εκπληκτική σαφήνεια από μια περιγραφή του Σεργκέι Σεμιόνοφ (Сергей Семёнов) στην εφημερίδα «Κόκκινη Εφημερίδα» (Красная газета) της 4ης Απριλίου 1922. Περιγράφει το Καζάν, μια πόλη που βρίσκεται στη μέση της περιοχής του λιμού: «Εξωτερικά είναι μια πόλη σαν όλες τις άλλες, όπου κυριαρχεί η «Ν.Ε.Π.» (Νέα Οικονομική Πολιτική) (НЭП – Новая экономическая политика). Τα τζάμια των καφενείων έχουν τη λάμψη των ζαχαροπλαστέων... Αυτοκίνητα, με πολυτελείς καμπίνες και στα πεζοδρόμια άνθρωποι με περιποιημένα χοντρά σκυλιά...»

«Τα θέατρα είναι κατάμεστα. Το καλύτερο φέρει το περίεργο όνομα «Κάστρο του Κόκκινου Στρατού». Μια θέση κοστίζει 750.000 ρούβλια. Η αγορά του Καζάν δεν θυμίζει τη ζώνη του λιμού... Εν τω μεταξύ, η επισιτιστική κρίση έχει φτάσει στο απόγειό της. Στις αρχές Μαρτίου έκλεισαν οι μισές τραπεζαρίες για την ανακούφιση της πείνας! Η θνησιμότητα στα χωριά αυξάνεται με ανησυχητικό ρυθμό. Η Εκτελεστική Επιτροπή της Ταταρικής Δημοκρατίας, πρωτεύουσα της οποίας είναι το Καζάν, από τις 15 Φεβρουαρίου έως την 1η Μαρτίου κατέγραψε στη διοικητική της περιφέρεια 20.220 περιπτώσεις θανάτων από πείνα και 1.234 κρούσματα τύφου από πείνα. Στην περιοχή του Τσίστοπολ κατά την περίοδο εκείνη από τους 289.842 ανθρώπους που λιμοκτονούσαν αρρώστησαν 73.947 άνθρωποι... Μέχρι την 1η Φεβρουαρίου, το 25% των παιδιών των Τατάρων είχε πεθάνει από την πείνα. Θα ακολουθήσουν άλλοι έξι μήνες πείνας. Εκφράζεται φόβος ότι μόνο το 30% του συνολικού πληθυσμού θα δει τη νέα συγκομιδή. Και την ίδια ώρα που γίνεται λόγος για έναν ολόκληρο λαό να πεθαίνει, τα μισά εστιατόρια κλείνουν... Προσωρινά λένε. Προσωρινά;» Στη συνέχεια ο Σεμιόνοφ περιγράφει λεπτομερώς όλη τη δυστυχία των παιδιών που ζητιανεύουν που δεν μπορούν πια να μιλήσουν από την πείνα και προσθέτει πικρά: «Είπα ότι το Καζάν δεν έχει τον χαρακτήρα μιας πόλης που λιμοκτονεί. Αυτό είναι αλήθεια, γιατί αυτά τα παιδιά δεν αναζητούνται από κανέναν... Παρουσία μου μια κυρία τάισε το κουτάβι της με σάντουιτς με ζαμπόν,

αλλά δεν έδωσε τίποτα στο κορίτσι που ικέτευε σιωπηλά στην πόρτα. Και κανείς από τους παρευρισκόμενους δεν αγανάκτησε γι' αυτό...»

Ο θρασύς χλευασμός όλων των δημιουργών, τόσο των «προλετάριων» όσο και της λεγόμενης αστικής τάξης του κόσμου πάει ακόμα παραπέρα. Ενώ στη Ρωσία εκατομμύρια και εκατομμύρια πεθαίνουν από την πιο οδυνηρή πείνα και τις επιδημίες, και ενώ οι άνδρες που φταίνε για όλα αυτά ζητούν υποκριτικά βοήθεια για αυτούς τους φτωχούς ανθρώπους, την ίδια στιγμή ξεφυτρώνουν σε όλα τα μεγάλες πόλεις της Ευρώπης κέντρα προπαγάνδας μπολσεβίκων, και νέες εφημερίδες και βιβλία συνεχίζουν να εμφανίζονται που ξεγελούν τον κόσμο για να πιστέψει το μεγαλείο του σοβιετικού συστήματος και αποδίδουν την ευθύνη για την καταστροφή της Επανάστασης στους ποντίκια και στα σμήνη των ακρίδων. Ταυτόχρονα, η σοβιετική κυβέρνηση στέλνει τη μια πολιτική αντιπροσωπεία μετά την άλλη στις πρωτεύουσες της Ευρώπης και της Αμερικής, τα μέλη των οποίων, για να γελοιοποιήσουν ανοιχτά την κατάσταση της Ρωσίας, ζουν μια ζωή λαιμαργίας και πορνείας, όπως οι μεγάλοι κερδοσκόποι του πολέμου και της επανάστασης.

Στη Βαρσοβία ο κ. Λεβ Μικαήλοβιτς Καραχάν (Лев Михайлович Карахан), ο Αρμένιος, εμφανίστηκε με σχεδόν 500 ταχυμεταφορείς, καβασσούς, λακέδες και «κυρίες» που ανέπτυξαν μια αυλή που παλαιότερα θα ήθελε κανείς να αποκαλεί «βασιλική». Ο Εβραίος Γιακόβ Γκανέτσκι-Φύρστενμπεργκ εγκαταστάθηκε στη Ρίγα με ένα επιτελείο παρόμοιου μεγέθους. Ενώ οι πρεσβείες των μεγάλων δυνάμεων αποτελούνται από περίπου 10 άτομα, ο Γκανέτσκι-Φύρστενμπεργκ είχε 167 άτομα συγκεντρωμένα γύρω του, συν 586 «αγγελιαφόρους», 130 από τους οποίους είχαν φέρει μαζί τους τις οικογένειές τους. Το καλοκαίρι του 1921 η Πρεσβεία αγόρασε έξι υπέροχες βίλες στην παραλία της Ρίγας. Ο ίδιος ο Φύρστενμπεργκ κυκλοφορεί με ένα αυτοκίνητο «Benz» (όπως λέγεται στη Ρίγα, πλήρωσε στην εταιρεία 5.000 ρούβλια σε χρυσό για αυτό). Στις αρχές του 1922 ο Φιόντορ Ιβάνοβιτς Σαλιάπιν (Фёдор Иванович Шалипин) τραγούδησε για τους πεινασμένους Ρώσους στη Ρίγα και στη συνέχεια πήγε να χαλαρώσει στο υπέροχο εξοχικό του που αγόρασε πρόσφατα στην παραλία και μετά στη Φινλανδία. Ο «προλετάριος καλλιτέχνης», του οποίου ο ιμπρεσάριος είναι ο Εβραίος Νικόλας ντι Γκούνζμπουργκ, σκόπευε επίσης να ωριμάσει στην Αμερική.

Στην Πράγα ο κ. Πάβελ Μοστοβένκο-Γκίλερσον αγόρασε μια υπέροχη βίλα. Στο Ελσίνκι, η αντιπροσωπεία των μπολσεβίκων «εμπόρων» καταλαμβάνει το γιγάντιο κτίριο «Απόλλων» στο πάρκο Εσπλανάδα.

Η μεγαλοπρέπεια για την επίπλωση αυτού του πρώην ξενοδοχείου από τους εκπροσώπους της «Δημοκρατίας των Εργατών και Αγροτών» ήταν εδώ και καιρό το θέμα συζήτησης στη φινλανδική πρωτεύουσα. Μόνο η ανακαίνιση των δωματίων κόστισε δύο εκατομμύρια μάρκα,

* Η Παρισινή εφημερίδα «Εβραϊκός Λαός» (Le Peuple juif) αναφέρει στις 18 Μαρτίου 1921 ένα ταξίδι του Εβραίου Ντέιβιντ Έντερ στη Σοβιετική Ρωσία και μετά συνεχίζει: «Ο δρ. Ντέιβιντ Μόνταγκιου Έντερ αναφέρει ότι η γενική κατάσταση των Εβραίων, εκτός από τις οικονομικές συνθήκες του καθεστώτος, είναι εξαιρετική. Κανένας αντισημιτισμός. Ο ραβίνος Γιακόβ Μαζέχ (πραγματικό όνομα Μιζέρα Άαρων Χάκονεν) της Μόσχας του εξήγησε ότι το μέλλον των Ρώσων Εβραίων θα είναι λαμπρό αν συνεχίσει η παρούσα κυβέρνηση».

ποσό που ούτε οι καπιταλιστικές κυβερνήσεις δεν ξόδεψαν για παρόμοιους σκοπούς. Κάθε δωμάτιο είναι επιπλωμένο με υπέροχα γραφεία, μεταξωτές και βελούδινες κουρτίνες, δερμάτινα ντιβάνια και χάλκινους πολυελαίους. Στο σαλόνι, το πρώην εστιατόριο ήταν αντάξιο ενός τόπου συνάντησης των εργαζομένων.

Το φθινόπωρο του 1921, ο πρόεδρος λάμβανε μηνιαίο μισθό 20.000 μάρκων (1 φινλανδικό μάρκο εκείνη την εποχή ήταν 1.000 σοβιετικά ρούβλια), ο γραμματέας 12.000 και οι υπάλληλοι 8-9.000 μάρκα. Σαν σύγκριση με αυτό, θα πρέπει να σημειωθεί ότι οι ανώτατοι κρατικοί αξιωματούχοι στη Φινλανδία εκείνη την εποχή λάμβαναν 3.200 μάρκα κατ' ανώτατο όριο. Οι «προλετάριοι» σε σύγκριση με την «αστική τάξη» ξεπέρασαν σημαντικά την αστική τάξη.

Σύμφωνα με τη συνθήκη ειρήνης με τη Φινλανδία, στη διπλωματική αποστολή της Σοβιετικής Ρωσίας είχε παραχωρηθεί ένα γιγάντιο κτίριο στη οδό Μπούλεβαρντ. Για την επισκευή αυτού του σπιτιού δαπανήθηκαν 3 εκατομμύρια μάρκα.

Ο ανταποκριτής του ρωσικού περιοδικού «Φώτα» (Οгни) περιέγραψε μια επίσκεψη σε αυτή την αποστολή: κρεβάτια από ξύλο βελανιδιάς (9.400 μάρκα το καθένα), αίθουσα υποδοχής από κόκκινο ξύλο κ.λπ. Τον Οκτώβριο του 1921 υψώθηκε η νέα σημαία της σοβιετικής κυβέρνησης: από κόκκινο μετάξι με χρυσά αρχικά. Είχε κοστίσει 9.000 μάρκα. Ακολούθησε πανδαισία τζαζ και φόξτροτ...

Στο Ρέβαλ, στις αρχές του 1922, ο κ. Μαξίμ Λιτβίνοφ-Φίνκελσταϊν (μετέπειτα αντιπρόσωπος στη Γένοβα) αγόρασε ένα μεγάλο σπίτι στην οδό Λάνγκ (Langstrasse) για 45 εκατομμύρια εσθονικά μάρκα. Μετά από αυτό, έστειλε τους αγοραστές του για να παρέχουν στα δωμάτια παλιά έπιπλα που ήταν όσο το δυνατόν πιο κομψά. Πολλοί «αστοί» και τεχνίτες παρακαλούμενοι από αυτούς και παρόμοιους «προλετάριους» δεν μπόρεσαν να αντισταθούν στα μεγάλα ποσά που τους πρόσφεραν και παρέδωσαν παλιά σουβενίρ σε αυτούς τους ληστές.

Στο Λονδίνο, ο κ. Λεονίντ Κράσιν (Леонид Боровикович Κράσιν), που τώρα από τον Κρίστιαν Ρακόφσκι, έπαιξε τον μεγάλο επικυρίαρχο. Η εφημερίδα «Απογευματινές Ειδήσεις» (Evening News) μας δίνει μια καλή περιγραφή γι' αυτό. Όταν ο Κράσιν ήρθε στην αγγλική πρωτεύουσα το 1920, νοίκιασε ένα κομψό διαμέρισμα στο κέντρο της πόλης. Αυτό όμως το «προλεταριακό σπίτι», που αποτελούνταν μόνο από δύο ορόφους, σύντομα έγινε πολύ μικρό για αυτόν, αφού η αποστολή μεγάλωνε συνεχώς με την προσθήκη «αγγελιαφόρων» και «ειδικών». Ο φτωχός άνδρας αναγκάστηκε να αγοράσει ένα τεράστιο κτίριο στην πόλη. Η Σοβιετική Πρεσβεία στο Λονδίνο ξεπερνά όλες τις άλλες διπλωματικές αποστολές στον προϋπολογισμό της και στον αριθμό των μελών της. Περισσότεροι από 300 υπάλληλοι εργάζονται σε τέσσερις ορόφους, τα δωμάτια είναι επιπλωμένα με τον πιο κομψό τρόπο, μπορείτε να φτάσετε στο Κράσιν μόνο μετά από αρκετές αναφορές και ψάξιμο...

Οι σουηδικές εφημερίδες αναφέρουν ακριβώς το ίδιο πράγμα για τους σοβιετικούς εκπροσώπους της Στοκχόλμης. Οι «προλετάριοι» γλεντούν εκεί με τους χειρότερους λαθρέμπορους, όπως και σε άλλες πόλεις.

Στην Κωνσταντινούπολη η ίδια εικόνα. Η «πρεσβεία» εκεί είχε λάβει μεγάλο ποσό χρυσού τον Οκτώβριο του 1921 για να αγοράσει αμερικανικά σιτηρά. Όμως με την κερδοσκοπία του εκπροσώπου των «Ρώσων», κ. Ραμπίνοβιτς Άντολφ Γιοσίποβιτς (Рабинович Адольф Йосипович) το μεγαλύτερο μέρος του χρυσού πήγε στο δρόμο όλων των γήινων πραγμάτων. Οι σοβιετικοί εκπρόσωποι στην Κωνσταντινούπολη δεν πτοήθηκαν σε καμία περίπτωση από αυτή την «αποτυχία» (και άλλες παρόμοιες) και συνέχισαν να γλεντούν αμέριμνοι στα πιο ακριβά εστιατόρια της πόλης. Το δείπνο εκεί τους κόστιζε 1.000 λίρες (ακόμα και τότε πάνω από 100.000 μάρκα), ποσό που θα ήταν αρκετό για να ταΐσει 1.000 εργάτες για έναν ολόκληρο μήνα. Η σοβιετική αποστολή «αρνήθηκε» κυνικά αυτές τις επιθέσεις: το δείπνο δεν κόστιζε 1.000 αλλά «μόνο» 500 λίρες [«Διοίκηση Σχεδιασμού Έργων» (Work Projects Administration – W.P.A.), 1922, No 6].

Πρέπει όμως να χαρακτηριστεί σαν ο πιο θρασύς κυνισμός ότι οι ίδιοι μπολσεβίκοι κοιλιόδουλοι, όταν δεν μπορούσαν πια να βγάλουν λεφτά, έβγαζαν μεγάλες ποσότητες τυριού από τον λιμοκτονούντα Καύκασο και μέχρι και 800 κεφάλια βοοειδών από την λιμοκτονούσα νότια Ρωσία στην Κωνσταντινούπολη για να μπορέσουν να συνεχίσουν την αριστοκρατική τους ύπαρξη μέχρι να αξιοποιηθούν νέες πηγές βοήθειας. Το 1923 η σοβιετική κυβέρνηση έκανε κάτι ακόμα: άρχισε να εξάγει αλεύρι. Παρότι είναι αλήθεια ότι σχεδόν το 40% του ρωσικού λαού μπορούσε να καλλιεργήσει, κάτι που φυσικά έκανε πολύ πιο εύκολο το τάισμα του υπόλοιπου πληθυσμού, ακόμα κι αν υπήρχε όμως συχνά αφθονία στις μεγάλες πόλεις, ολόκληρες περιοχές της ευρείας Ρωσίας εξακολουθούσαν να λιμοκτονούν. Η δολοφονική κυβέρνηση της Μόσχας άφησε ήρεμα αυτά τα μέρη στην τύχη τους και, για να κάνουν προπαγάνδα για την «εποικοδομητική δουλειά» τους, έστελναν περιστασιακά πολλά πλοία με φορτία αλεύρου στο Στετίνο και στο Γκάντσκ. Η τραγικότητα ορισμένων από αυτές τις αποστολές ήταν ότι είχαν μεταφερθεί από αμερικανικά σε ρωσικά πλοία στην Πετρούπολη...

Σε ό,τι αφορά τη Γερμανία, ο Βίκτορ Λεόντιεβιτς Κοππ (Виктор Леонтьевич Копп) ο οποίος καταζητείται για υπεξαίρεση μεγάλης κλίμακας, αλλά αργότερα «αμνηστεύτηκε» ξανά, είχε ήδη αγοράσει μια υπέροχη βίλα. Μετά την επανέναρξη των διπλωματικών σχέσεων με τη Σοβιετική Ρωσία από τη «γερμανική» κυβέρνηση του Ράιχ, έφθασαν στις αρχές του 1922, 300 νέοι Σοβιετικοί βουλευτές, για τους οποίους εκκαθαρίστηκαν αρκετά μεγάλα σπίτια (Maaßenstraße No. 9, Lützowufer 1 και 2, Lietzenburgerstraße 67, Keithstraße, κ.λπ.). Οι Γερμανοί απομακρύνθηκαν με το ζόρι από τα σπίτια τους για να κάνουν τόπο στους Σοβιετικούς Εβραίους και άλλους αχρείους των οποίων ο ξεκάθαρος στόχος είναι η καταστροφή του γερμανικού κράτους. Αυτό είναι ένα σημάδι των καιρών όπως και πολλά άλλα. Και ο γερμανικός λαός – σιωπά και εξακολουθεί να σιωπά...

Αλλά για να εκπληρωθεί κάθε επιθυμία αυτών των εχθρών του γερμανικού λαού, για να μπορέσουν να παραμείνουν σε συνεχή προσωπική επαφή με τους επικεφαλής τους – στην Κόκκινη Μόσχα – ιδρύθηκε στο Βερολίνο μια εταιρεία με το όνομα «Γερμανο-Ρωσική Αε-

ροπορική Εταιρεία». Η κυκλοφορία πραγματοποιείται μεταξύ Μόσχας και Καινιξβέργης και έχει ρυθμιστεί κατά τέτοιο τρόπο ώστε να είναι δυνατή η άμεση σύνδεση με την υπηρεσία ταχείας σιδηροδρομικής γραμμής Καινιξβέργη – Βερολίνο («M.A.A.» 1922, No. 48). Οι Σοβιετικοί Εβραίοι, οι οποίοι, 80-100 στον αριθμό, μαζεύονται κάθε μέρα σε ένα από τα πιο αριστοκρατικά ξενοδοχεία του Βερολίνου (Μπρίστολ) για τσάι στις 5 το πρωί, – τιμούνται έτσι με ένα τρόπο που παλιότερα ούτε οι μεγάλοι πρίγκιπες δεν τιμούνταν. Επικεφαλής όλων αυτών των πολιτικών ελιγμών βρίσκεται η Α.Ε.Γ., του κ. Βάλτερ Ράθενου - Φήλιξ του Γερμανού! Πώς αλλιώς θα μπορούσε...

Η ηθική σήψη, όπως είναι η βάση ολόκληρης της μαρξιστικής-μπολσεβίκικης κοσμοθεωρίας, είχε προσελκύσει φυσικά όλους όσους σχετίζονται με τη φύση της για να «συνεργαστούν»! Το ένστικτο της μάζας συντρίφτηκε και φτάνοντας στην εξουσία, παρουσίασαν τα αποτελέσματα με τρόπο που πρέπει να απωθούν κάθε άνθρωπο με χαρακτήρα και αξιοπρέπεια. Όλη αυτή η κοροϊδία της εξαθλίωσης που επινοήθηκε για τον ρωσικό λαό από τους Εβραίους εγκληματίες συνεχίζεται συστηματικά. Και αν οι συμμορίτες στήνουν τράπεζες και συνδικάτα με ξένα χρήματα, είτε αγοράζουν σπίτια και αυτοκίνητα στο εξωτερικό, και γλεντούν με πόρνες ενώ εκατομμύρια λιμοκτονούν, λίγοι εργάτες της Δύσης γνωρίζουν τίποτα για αυτά τα τέρατα. Γιατί σε όλες τις «εργατικές» εφημερίδες σε όλες τις χώρες του κόσμου βρίσκονται εδώ και χρόνια τα αδέρφια και οι συγγενείς των Εβραίων Μπολσεβίκων εγκληματιών. Στον δημοκρατικό παγκόσμιο Τύπο, από την άλλη, οι «εκλεκτοί» Εβραίοι έχουν τον καθοριστικό λόγο. Και έτσι συστηματικά εξαπατημένος και ποδοπατημένος ο γερμανικός λαός ακολουθεί τους θανάσιμους εχθρούς του, που τον σπρώχνουν βήμα προς βήμα στη δυστυχία. Διαβρώνοντας τα συναισθήματα της ηθικής και διαδίδοντας την «νέα τέχνη και την ηθική» που δεν είναι παρά πορνογραφία και στοιχεία προοδευτικής μαλακοποίησης του εγκεφάλου· διαβρώνοντας το εθνικό συναίσθημα, το οποίο αναγνωρίζεται συναισθηματικά σαν την οργανική βάση όλης της ζωής· χλευάζοντας τις θρησκευτικές πεποιθήσεις και εξυμνώντας ένα εύκολο επίπεδο ορθολογισμό, φέρνοντας τον «ανθρωπισμό» και τον «φιλελεύθερο» μαρξισμό από την ιουδαϊκή δημοκρατία, προετοίμασαν τα πάντα για την κατάρρευση του ρωσικού πολιτισμού και της ρωσικής αυτοκρατορίας. Ο αιματηρός παροξυσμός μαίνεται ακόμη στην Ανατολή, ένας απερίγραπτα κυνικός σαδισμός, μια τρέλα που η Ευρώπη, ακόμα στα μισά της κόλασης, δεν την πιστεύει μέχρι να έρθει η κρίσιμη ώρα, όταν θα τυλιχτεί και η Δύση στην ομίχλη του αίματος ή μέχρι μια μεμονωμένη μειοψηφία Γερμανών να στρέψει το τιμόνι με αδίστακτη αποφασιστικότητα...

Η Τσεκά (Чека)

Κάθε κίνημα που διαταράσσει τον κόσμο ή ταρακουνάει τη γη έχει δημιουργήσει κάποιο έμβλημα της φύσης του κατά τη διάρκεια της ύπαρξής του. Η «μεγάλη» γαλλική επανάσταση είχε τη λαιμητόμο και η «αναίμακτη» ρωσική επανάσταση είχε την «Πανρωσική Έκτακτη Επιτροπή για την Καταπολέμηση της Αντεπαναστάσεως και του Σαμποτάζ παρά το Συμβούλιο Λαϊκών Επιτρόπων της ΡΣΟΣΔ» πιο γνωστή με τα αρχικά Βε-Τσε-Κα (ВЧК) και Τσε-Κά (ЧК). Όλες οι θηριωδίες που είναι γνωστές στην ιστορία της Ευρώπης, ωχριούν μπροστά στο κύμα αίματος που άφησε το έργο αυτού του απαίσιου οργάνου βασανιστηρίων της σοβιετικής κυβέρνησης. Κάποια πράγματα και στο παρελθόν ήταν άγρια, ωμά και σκληρά: κανένας όμως αληθινός ευρωπαϊκός χαρακτήρας δεν θα μπορούσε να τα χειριστεί τόσο ψυχρά, να τα οργανώσει τόσο συστηματικά και να τα εκτελέσει τόσο άψυχα και συστηματικά. Η ίδρυση και η αρχική κατάρτιση αυτού του άτυπου ινστιτούτου με δικτατορικές εξουσίες για το σώμα και τη ζωή εκατομμυρίων θα συνδέεται πάντα με το όνομα του Μοϊσέι Σολομόνοβιτς Ουρίτσκι (Моисей Соломонович Урицкий), που αναφέρθηκε στην αρχή. Αυτός σκοτώθηκε από μια βόμβα στο δρόμο· η πλατεία όπου συνέβη αυτό ονομάστηκε Πλατεία Ουρίτσκι από τη σοβιετική κυβέρνηση προς τιμήν του, και το ανάκτορο της Ταυρίδας (έδρα της πρώην Κρατικής Δούμας) Ανάκτορο Ουρίτσκι! Στην 4η επέτειο από την ίδρυση της Τσεκά, ο Γιούρι Μιχαήλοβιτς Στέκλοφ-Νάχαμκε έγραψε στην εφημερίδα «Ιζβέστια»:

«Έχοντας αναδυθεί μέσα από τις καταιγίδες και τις βροντές ενός εμφυλίου πολέμου, αυτό το μαχητικό όργανο της δικτατορίας του προλεταριάτου υπήρξε αντικείμενο τρόμου για όλους τους εχθρούς της επανάστασης. Η Τσεκά έχοντας να φέρει εις πέρας ένα δύσκολο έργο, αντιμετώπισε μια ενωμένη αντίδραση...»

Ένας από τους επικεφαλής της Τσεκά, ο Μαρτίν Ιβάνοβιτς Λάτσις (Мартин Иванович Лацис), στο έργο του «Δύο Χρόνια Αγώνα στο Εσωτερικό Μέτωπο», αφού περιγράφει τη δραστηριότητά της, λέει: «Με αυτόν τον τρόπο βλέπουμε πόσο μεγάλο ρόλο έπαιξαν οι έκτακτες επιτροπές στη διευθέτηση της αντεπαναστάσεως. Μπορεί να ειπωθεί με βεβαιότητα ότι χωρίς αυτήν η σοβιετική εξουσία δεν θα υπήρχε πλέον.» Από αυτές τις δύο φωνές των εξαιρετικών εκπροσώπων των Σοβιετικών γίνεται σαφές ποια αποφασιστική αξία απέδιδε η σοβιετική κυβέρνηση στην Τσεκά. Ήταν τόσο το μυαλό όσο και η υπηρεσία πληροφοριών του μπολσεβίκικου καθεστώτος, είχε τους εκπροσώπους της παντού σε στρατιωτικές, πολιτικές και οικονομικές οργανώσεις, που σχεδόν καθημερινά περνούσαν οι παρατηρήσεις και οι ανεπίσημες εκθέσεις της στα στρατηγεία και των οποίων οι ετυμηγορίες συχνά αποφάσιζαν τη ζωή και τον θάνατο του κάθε αξιωματικού, επιτρόπου κ.λπ.

Ο Τσεκίστας κυκλοφορεί συνήθως με δερμάτινο μπουφάν, ψηλές μπότες και με ένα περιστρόφο στη ζώνη και εμφανίζεται σαν μια προσωπικότητα που προκαλεί φόβο σε συγκεντρώσεις, διαβουλεύσεις και γενικά στη σφαίρα της δημόσιας ζωής. Ανεβαίνει στο τραμ σαν ελεγκτής ((που απαγορεύεται αυστηρά), έχει δωρεάν εισιτήρια για όλους τους σιδηροδρόμους στη Σοβιετική Δημοκρατία, επιλέγει το διαμέρισμα σε κάθε πόλη που του ταιριάζει καλύτερα, επισκέπτεται ένα καφέ, δειπνεί εκεί για μερικές εκατοντάδες χιλιάδες ή εκατομμύρια ρούβλια και φεύγει από την ταβέρνα χωρίς να πληρώσει. Διεξάγει έρευνες σε σπίτια όταν χρειάζεται μεγαλύτερα χρηματικά ποσά ή όταν το διαμέρισμά του δεν έχει έπιπλα· κάνει αγορές και πωλήσεις, και έτσι «εξοικονομεί» για τις επόμενες εποχές· συλλαμβάνει μεγάλους κερδοσκόπους και τους αφήνει σταδιακά από τη φυλακή για τα ανάλογα λύτρα... Ο Πέτερ Όλοφ Τέρνε αφηγείται μια χαρακτηριστική εμπειρία ενός από τους γνωστούς του. Έτυχε να περάσει από ένα παράρτημα της Τσεκά του Ντον και βρήκε εκεί ένα τεράστιο δωμάτιο γεμάτο με ανδρικά ρούχα. Απαντώντας σε ερώτηση του είπαν ότι ήταν η λεία που πήραν από την αστική τάξη, η γκαρνταρόμπα για να ντύσουν τους εκπροσώπους της Τσεκά για επίσημα ταξίδια.

Είναι φυσικό η θέση του τσεκιστή, που είναι τόσο ισχυρή, να δίνεται μόνο στους πιο πιστούς κομμουνιστές και γι' αυτό πριν από κάθε νέο διορισμό προηγείται η πιο ενδελεχής εξέταση της προσωπικότητας. Ο υποψήφιος πρέπει να απαντήσει σε συνολικά 32 ερωτήσεις για μια θέση στη Τσεκά (επάγγελμα γονέα, ιδιότητα, εθνικότητα, απασχόληση κατά τη διάρκεια του πολέμου, πού ήταν την εποχή της επανάστασης των Μπολσεβίκων, εάν ήταν μέλος και ποίου κόμματος κ.λπ.), τα οποία στη συνέχεια ελέγχονται. Χάρη σε αυτή την επιλογή, οι πιο δόλιες και αδίστακτες προσωπικότητες μπαίνουν στην Τσεκά, οι οποίοι τώρα, έχοντας την εξουσία, αλλά και γνωρίζοντας ότι βρίσκονται στην πρώτη γραμμή του μπολσεβικικού τρόμου, πρέπει να κάνουν τα συμφέροντα των κυρίων τους δικά τους περισσότερο από κάθε άλλο. Γι' αυτό το λόγο λοιπόν, ο προαναφερόμενος Μαρτίν Ιβάνοβιτς Λάτσις από τη θέση του μπορούσε να γράψει σωστά: «Η διάλυση της Τσεκά θα ήταν τόσο έγκλημα όσο και η διάλυση του Κόκκινου Στρατού. Από την παρούσα μάχη βγήκαμε νικητές, αλλά δεν καταστρέψαμε τον εχθρό». (Εκατομμύρια νεκροί Ρώσοι ήταν το αποτέλεσμα του «μαχητικού αγώνα»· ο «εχθρός» θα καταστραφεί μόνο όταν δεν θα υπάρχει πλέον ρωσικός λαός.) Στις αρχές του 1922 ειπώθηκε – προκειμένου να αφαιρεθεί ένα επιθετικό όπλο από τα χέρια της Ευρώπης – ότι η Τσεκά είχε διαλυθεί. Το ότι αυτή η είδηση είναι ψεύτικη φάρσα άλλωστε, δεν χρειάζεται να τονιστεί. «Διαλύθηκε» με τέτοιο τρόπο, που μέχρι τότε ήταν εντελώς ανεξάρτητη από το Λαϊκό Επιμελητήριο Εσωτερικών, και υπαγόταν σε αυτό σαν «πολιτικό τμήμα». Όμως οι επικεφαλής της Τσεκά ανέβηκαν στην κορυφή της αρμόδιας επιτροπείας!

Μερικές εικόνες για τις δραστηριότητες αυτής της τρομακτικής οργάνωσης. Ένα από τα κύρια κεντρικά γραφεία της Τσεκά της νότιας Ρωσίας ήταν και είναι ακόμα στο Ροστόφ. Όλοι οι «εγκληματίες» από όλο τον Καύκασο και την περιοχή του Ντον στέλνονται εδώ για να «δι-

καστούν». Για το σκοπό αυτό έχουν κατασχεθεί αρκετά σπίτια στην οδό των Κήπων και στο επίγειο του Ροστόφ στη βόρεια ακτή το Ταγκανρόγκ. Αυτή τη στιγμή κρατούν πάνω από 2.000 κρατούμενους. Αυτός ο αριθμός συνήθως παραμένει ίδιος, αφού οι νέες αφίξεις αντικαθιστούν αυτούς που εκτελέστηκαν. Επικεφαλής της Τσεκά του Ροστόφ είναι κάποιος Ανατόλι Γκεοργκίεβιτς Τρούμπιν, ένας σαδιστής εθισμένος στην κοκαΐνη. Κάθε θάλαμος της Τσεκά φιλοξενεί 20 άτομα.

Τα «δικαστήρια» γίνονται κάθε Τρίτη. Η επιτροπή αποτελείται από 5-6 άτομα· το 90% όλων των κατηγορουμένων πρόκειται να τουφεκιστούν.

Τα Σάββατα στις 23.00 στον τεράστιο προαύλιο χώρο της φυλακής μπαίνουν σε λειτουργία οι μηχανές οκτώ φορτηγών. Οι εκτελέσεις γίνονται κάτω από αυτόν τον εκκωφαντικό θόρυβο. Οι νεκροί θάβονται σε ομαδικούς τάφους έξω από την πόλη.

Πριν από τις συνεδριάσεις της Τρίτης, διαδραματίζονται μπροστά στο κτίριο της επιτροπής συγκλονιστικές σκηνές : γνωστοί και συγγενείς των κατηγορουμένων τους φέρνουν φαγητό σε καλάθια με κολλημένο το όνομα του κρατουμένου. Στις 11 η ώρα ο φρουρός έρχεται με μια λίστα και βάζει τα καλάθια με μια συγκεκριμένη σειρά: αυτά που τοποθετεί στα δεξιά του σημαίνουν ότι η εκτέλεση του κατηγορουμένου έγινε την περασμένη εβδομάδα...

Η πόλη του Κιέβου άλλαξε χέρια αρκετές φορές τα τελευταία χρόνια. Το 1919 ήταν στην εξουσία των Μπολσεβίκων για τέσσερις εβδομάδες. Είχα την ευκαιρία να μιλήσω με πρόσφυγες από εκεί, συμπεριλαμβανομένου του πρίγκιπα Σακχμάτοφ (Шахматов). Αnéφερε (σε συμφωνία με άλλους επιζώντες και με τα γεγονότα που αναφέρει ο Ρόμπερτ Νίλοστόνσκι στο βιβλίο του «Η Αιματοχυσία του Μπολσεβικισμού», ότι το Κίεβο έδωσε πάνω από 12.000 θύματα κατά τη διάρκεια αυτών των τεσσάρων εβδομάδων. Υπό την ηγεσία των τσεκιστών, τα κόκκινα στρατεύματα συνέλαβαν κάθε άνδρα στο δρόμο που μπορούσε να αναγνωριστεί σαν εκπρόσωπος της διανοήσης. Οι έρευνες στα σπίτια άρχισαν τη νύχτα, και τότε ακούστηκε ο κροτάλισμα των πολυβόλων από διάφορους κήπους και αυλές... Οι Ρώσοι στρατιώτες αρνήθηκαν σύντομα να εκτελέσουν το έργο των αιματηρών εκτελεστών. Οι Κινέζοι πήραν τη θέση τους. Όταν ούτε αυτοί δεν μπορούσαν πια να το κάνουν – φανατικές Εβραίες... Ο πρίγκιπας Σακχμάτοφ αργότερα διηύθυνε ο ίδιος την ανασκαφή των σορών. Χιλιάδες θύματα φέρθηκαν στο φως σε φρικτές θέσεις, συχνά θαμμένα μισοπεθαμένα ή και ζωντανά...

Το ίδιο συνέβη στην Οδησσό (κάθε κάτοικος γνωρίζει το «Σπίτι του Τρόμου»), στο Χάρκοβο, στο Νοβοκερκάσκ (βλ. φωτογραφίες που συνοδεύουν αυτό το βιβλίο), στην Πολτάβα, στη Μόσχα και στην Πετρούπολη...

Σίγουρα οι φωτογραφίες από απόσταση δεν αντικατοπτρίζουν τη φρίκη που πρέπει να ζούσαν οι άνθρωποι που αναζητούσαν τους συγγενείς τους ανάμεσα στους σωρούς των πτωμάτων. Τα σπασμένα κρανία, τα ξεριζωμένα μάτια, τα σπασμένα κόκαλα και τα κομμένα μέλη είναι οι κατάλληλοι μάρτυρες των ανείπωτων βασανιστηρίων που έπρε-

πε να υπομείνουν οι «αντεπαναστάτες» πριν πεθάνουν...

Σε μερικούς θαλάμους βρέθηκαν κομμάτια δέρματος, τα οποία είχαν τραβηχτεί από τους κρατούμενους όσο ήταν ακόμη ζωντανοί. Ο συνήθης τρόπος για να γίνει αυτό ήταν να βυθίζουν τα χέρια του θύματος σε βραστό νερό και μετά να κόψουν και να σκίσουν το φουσκωμένο δέρμα. Αυτό το βασανιστήριο, ιδιαίτερα δημοφιλές στους Εβραίους και τους Κινέζους, είναι πολύ γνωστό στη Ρωσία ως «τράβηγμα του γαντιού» (βλ. σελ. 115).

Για άλλη μια φορά θα απαριθμήσω τα άμεσα θύματα της Τσεκά (μέχρι το 1920): 28 επίσκοποι, 1.215 κληρικοί, πάνω από 6.000 καθηγητές και δάσκαλοι, σχεδόν 9.000 γιατροί, πάνω από 54.000 αξιωματικοί, 260.000 στρατιώτες, σχεδόν 11.000 αξιωματικοί της αστυνομίας, 58.000 αστυνομικοί, 12.950 γαιοκτήμονες, 335.250 μέλη της διανοήσης, 192.350 εργάτες, 815.100 αγρότες..., συν τα 50 εκατομμύρια που χάθηκαν στον εμφύλιο πόλεμο από την πείνα και τις αρρώστιες. Ένα πογκρόμ εναντίον του ρωσικού λαού, που δεν έχει δει ποτέ ο κόσμος. Θα πάρει την εκδίκησή του.

Ο «Ματωμένος γάμος» της παν-ρωσικής Τσεκά βρήκε και τους τραγουδιστές της. Για παράδειγμα, ένα έργο κάποιου Σαπρούντινι (Μέλος της Τσεκά με αληθινό όνομα Αλεξάντρ Βλαδιμίροβιτς Έιντουκ – Александр Владимирович Эйдух) εμφανίστηκε στην Τιφλίδα με τον τίτλο: «Το χαμόγελο της Τσεκά». Ο συγγραφέας δεν είναι μόνο ανώτερος δικαστής, αλλά αυτοχαρακτηρίζεται σαν και εκτελεστικό μέλος της Έκτακτης Επιτροπής. Μεταξύ άλλων διαβάζουμε την εξής «ποιοητική» έκρηξη:

«Συνεχίζεις να τραγουδάς για τα λουλούδια
Και της αγάπης την καυτή λάμψη,
θα σου μάθω άλλα τραγούδια,
των εκτελέσεων, του θανάτου και του αίματος.
Ένα λεπτό άρωμα που έβγαινε από λευκές πασχαλιές,
που είδα στο τραπέζι σου,
Δεν είναι για μένα, προτιμώ τα ατελείωτα
ματωμένα λουλούδια της Τσεκά.
Η μεγαλύτερη απόλαυση είναι με λίγα χτυπήματα
να σταυρώνεις (!) αυτούς που αγαπάς·
Είναι η μεγαλύτερη χαρά
όταν τα ανθρώπινα κόκαλα κομματιάζονται·
Όταν κάποιος μαχαιρώνεται αργά,
ακούγεται σαν μουσική ο γογγυσμός του πριν πεθάνει.
Ο ενθουσιασμός κάνει τις καρδιές μας να λάμπουν
Όταν ανοιχτές πληγές αιμορραγούν μπροστά μας,
Και την κρίση σας ακολουθεί η απάντηση: «Στον τοίχο!»
«Πυροβολήστε!» «Στην αγχόνη» Χωρίς άλλα λόγια...

Ο σαδισμός συστηματοποιήθηκε!

Ο κορυφαίος ηγέτης της Τσεκά είναι ο Φέλιξ Εντούντοβιτς Ντζερζίνσκι (Феликс Эдмундович Дзержинский), ένας Πολωνός. Παρουσιάζεται ομόφωνα σαν το αντίθετο της διπλωματικής εβραϊκής φυλής. Ψυχρός φανατικός, σχεδόν ασκητής στην ιδιωτική του ζωή, εκτελεί τα φοβερά του καθήκοντα με απaráμιλλη ακρίβεια. Στην υπηρεσία της ρωσικής επανάστασης για πολύ καιρό, πρέπει κανείς να τον δει σαν έναν από τους πιο σκόπιμους καταστροφείς του ρωσικού λαού.

Και εδώ διαπιστώνεται το επαναλαμβανόμενο γεγονός, ότι ένα μέλος ενός λαού που είναι θανάσιμος εχθρός προς τη Ρωσία, του πολωνικού, συμμετέχει στον αφανισμό της Ρωσίας.

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι ο Ντζερζίνσκι το κάνει αυτό συνειδητά, πολύ περισσότερο αφού ο κοντινότερος βοηθός του είναι επίσης Πολωνός: Βιάτσεσλαβ Ρουντόλφοβιτς Μενζίνσκι (Вячеслав Рудольфович Менжинский).

Μαζί τους εργάζονται πολλές γυναίκες σαδίστριες, Κινέζες και Εβραίες. Μια χαρακτηριστική εικόνα ενός τσεκιστή αναπαράγεται στη σελ.117: Από τους 21 ανθρώπους του πιο μοχθηρού είδους, οι 16 είναι Εβραίοι. Ανάμεσα στους πολυάριθμους βοηθούς αυτού του τσεκιστή από το Κίεβο, που δεν αναφέρθηκε παραπάνω, ξεχωρίζει η διαβόητη Ρόζα, που με ιδιαίτερη χαρά, μυρίζοντας και καπνίζοντας κοκαΐνη, πυροβολούσε του γυμνούς κρατούμενους στα μπουντρούμια τους ή τους έκαιγε τα μάτια με αναμμένο τσιγάρο.

Στην Οδησό, ο διοργανωτής των βεβηλώσεων των Ρωσίδων και στραγγαλισμών των Ρώσων ανδρών, που ήταν επικεφαλής της εβραϊκής φρουράς, αποκαλείται Γερμανός. Και αυτός είναι Εβραίος και έλαβε το παράσημο της Κόκκινης Σημαίας για τις «εξαιρετικές υπηρεσίες» του για την εμπέδωση της επανάστασης...

Το 1923 ο Ρώσος αξιωματικός Μορίς Αλεξάντερ Κονράντι (Морис Морисович Конради) πυροβόλησε τον σοβιετικό απεσταλμένο στη Ρώμη, Βάτσλαβ Βατσλάβιβιτς Βορόσκι (Вáцлав Вáцлавович Вoрoвский). Το γεγονός συνέβη στη Λωζάνη και ένα ελβετικό δικαστήριο έπρεπε να εκδώσει την ετυμηγορία εναντίον του. Η υπεράσπιση κατάφερε να πείσει το δικαστήριο για την ανώνυμη βαρβαρότητα της δικτατορίας των Μπολσεβίκων και να δικαιολογήσει το μίσος των Ρώσων μεταναστών που είχαν στερηθεί τους συγγενείς τους. Μεταξύ άλλων, η υπεράσπιση διάβασε μια επιστολή του Ρώσου συγγραφέα Μιχαήλ Πέτροβιτς Αρτσιμπάσεφ (Михаил Петрович Арцыбашев), στην οποία περιέγραφε την καταστροφή που είχε συμβεί στον ρωσικό λαό. Στο υπόμνημα αυτό, μεταξύ άλλων, αναφέρεται:

«Πρέπει να θυμόμαστε ότι η Τσεκά δρούσε απρόσκοπτα σε ολόκληρη τη Ρωσία, σε κάθε πόλη, στο μικρότερο χωριό, σε κάθε σιδηροδρομικό σταθμό.

Τυχαία στοιχεία που δημοσιεύθηκαν κατά τη διάρκεια μερικών μηνών

του 1921, προς απογοήτευση του πληθυσμού της Μόσχας, μπορούν να δώσουν μόνο μια αόριστη ιδέα για το έργο της αιματοβαμμένης Τσεκά, η οποία τελικά είχε γίνει αδίστακτη. Ο αριθμός των θυμάτων που έπεσαν μόνο στην προαναφερθείσα σφαγή της Μόσχας κυμαίνεται μεταξύ 1.500 και 2.000 ατόμων το μήνα. Ωστόσο, σε αυτόν τον αριθμό δεν περιλαμβάνονται τα θύματα της Τσεκά σε όλη τη Ρωσία, η οποία εργαζόταν και στη Μόσχα, ούτε του αιματοβαμμένου δικαστηρίου (στρατιωτικοί της εσωτερικής υπηρεσίας αιφνιδιασμού) και της Τσεκά των σιδηροδρόμων.

Και αυτό συνέβη μόνο σε μία πόλη που δεν κατέλαβε την πρώτη θέση στον αριθμό των θυμάτων. Η Πετρούπολη, το Κίεβο και άλλες μεγάλες επαρχιακές πόλεις ξεπέρασαν κατά πολύ τη Μόσχα στο εύρος της μπολσεβίκικης τρομοκρατίας.

Οι Μπολσεβίκοι αναβίωσαν τον βάρβαρο θεσμό των «ομήρων». Ζούσαν για μήνες υπό την προϋπόθεση ότι θα καταδικαστούν σε θάνατο, χωρίς να είναι ένοχοι, και χωρίς να γνωρίζουν την ώρα του θανάτου τους, ούτε ήξεραν για ποιον σκοπό κρατούνταν σαν όμηροι. Τους εκτελούσαν κατά εκατοντάδες κάθε φορά που γινόταν μια απόπειρα δολοφονίας κάποιου πράκτορα με μεγάλη εξουσία, ή σε απόπειρες εξεγέρσεων, για την ανακάλυψη συνωμοσιών – που συχνά ήταν παραμύθια – όταν προσέγγιζαν αποσπάσματα του λευκού στρατού και τελικά απλώς μόνο για να εκκενώσουν τις υπερπλήρεις φυλακές.

Έτσι τη νύχτα μετά τη δολοφονία του Λένιν – σαν αποτέλεσμα τηλεγραφικής εντολής από το κέντρο – εκτέλεσαν ομήρους σε όλη τη Ρωσία και για την μεμονωμένη πράξη ενός εξαφανισμένου κοριτσιού, χιλιάδες αθώοι άνθρωποι υπέφεραν. Ο αριθμός εκείνων που πέθαναν εκείνη τη φρικτή νύχτα δεν μπορεί να προσδιοριστεί, αλλά σύμφωνα με πολλά στοιχεία μπορεί να υπολογιστεί ότι μόνο στη Μόσχα ήταν πάνω από 500 άνθρωποι».

«Το ότι η Ευρώπη συζητά με τους δημιούς μας, ότι οι ευρωπαϊκές κυβερνήσεις κάνουν επίσημες δεξιώσεις στους εκπροσώπους των τυράννων μας, το ότι είναι δυνατό να συνάπτει επιχειρηματικές σχέσεις με τους ληστές μας αγοράζοντας από αυτούς το αίμα και τον ιδρώτα του δύστυχου λαού μας, πληγώνει τις καρδιές μας και μας προκαλεί μια φλεγόμενη, αξέχαστη προσβολή».

«Και αν κάποιος από εμάς σηκώσει το χέρι – κατέληξε ο Αρτσιμπάσεφ – εναντίον ενός από αυτούς τους υποκριτές, τους εγκληματίες, τους ληστές και τους δολοφόνους, το δικαστήριο της ανθρωπίνης συνείδησης δεν μπορεί να τον καταδικάσει».

Το ελβετικό δικαστήριο άκουσε και διάφορες άλλες απόψεις* και κατέληξε σε αθώωση!

Ίσως οι Γερμανοί, όταν σκέφτονται την αυτονομιστική κυριαρχία στο Παλατινάτο, να καταλαβαίνουν πώς πρέπει να νιώθει ένας Ρώσος όταν βλέπει έναν ηγέτη της δολοφονικής κυβέρνησης της Μόσχας. Ας ελπίσουμε ότι ο ρωσικός λαός θα βρει και πάλι τη δύναμη για να πάρει εκδίκηση...

* Θεωρώ ότι είναι η μεγαλύτερη επιτυχία αυτού του βιβλίου ότι και αυτό (μαζί με τα «Πρωτόκολλα των Σοφών της Σιών και η Εβραϊκή Παγκόσμια Πολιτική») διαβάστηκε εν μέρει ενώπιον του δικαστηρίου και συνέβαλε στην ετυμηγορία.

Η Παγκόσμια Απάτη

Με υποσχέσεις για ψωμί και ειρήνη, οι Μπολσεβίκοι έσυραν πίσω τους τις σκοτεινές μάζες. «*Το φαγητό είναι διαθέσιμο στη χώρα. Οι γαιοκτήμονες, οι αγοραστές, οι έμποροι έχουν τεράστιες κρυφές προμήθειες... Οι κομισάριοι των συμβουλίων, μαζί με ναύτες, στρατιώτες και την Κόκκινη Φρουρά, κατάσχουν προμήθειες σε όλα τα μέρη της χώρας...*» έλεγε σε ένα μανιφέστο της 11ης Νοεμβρίου, 1917. Οι εξεγερμένες μάζες πήγαν εκεί, έκαψαν και λεηλάτησαν, η λεγόμενη αναρχία σάρωσε τη χώρα και η πείνα άρχισε. Απάτη!

Στο ίδιο διάταγμα κατηγορούνταν οι «αντεπαναστάτες»: «Επέβαλαν τη θανατική ποινή για τους στρατιώτες, που παραδόθηκαν στους Άγγλους, Γάλλους και Αμερικανούς χρηματιστές...» Στις 28 Δεκεμβρίου 1918 ψηφίστηκε ο ακόλουθος νόμος: «Το Παν-ρωσικό Συμβούλιο αποφάσισε: Η θανατική ποινή που επανέφερε ο Κερένσκι στο μέτωπο θα καταργηθεί. Στο μέτωπο επανέρχεται η πλήρης ελευθερία αναταραχής. Όλοι οι στρατιώτες και οι επαναστάτες αξιωματικοί που φυλακίστηκαν για τα λεγόμενα πολιτικά εγκλήματα θα απελευθερωθούν αμέσως.» Στο όνομα αυτής της «ελευθερίας» εκατοντάδες χιλιάδες πήγαν να πολεμήσουν για τους μπολσεβίκους. Μετά η θανατική ποινή – εισήχθηκε και πάλι, σε μεγαλύτερους αριθμούς και πιο σκληρή από ποτέ· τότε έκαναν τα παζάρια, τις συναλλαγές και το λαθρεμπόριο με εκείνους τους Γάλλους, Άγγλους και Αμερικανούς χρηματιστές, που έλεγαν ότι εξαγόραζαν τους αντεπαναστάτες. Οι εμπορικές αντιπροσωπείες των Μπολσεβίκων κατέκλυσαν την Ευρώπη, ασκώντας επιχειρήσεις σε βάρος του ρωσικού λαού.

Με τον όρο «πολιτικοί εγκληματίες» ο μπολσεβικισμός κατανοούσε κυρίως τους λιποτάκτες, τους εγκληματίες, τους προδότες της χώρας. Τους αποφυλάκισαν. Στα κελιά τους μπήκαν οι καλύτεροι Ρώσοι. Ένα άγριο ρωσικό πογκρόμ σάρωσε τη χώρα. Οι υποσχέσεις για τη χορήγηση ελευθερίας ήταν επίσης εσκεμμένες απάτες.

«Μόλις εδραιωθεί η νέα τάξη πραγμάτων, κάθε διοικητική παρέμβαση στον Τύπο θα σταματήσει. Θα διαφυλαχθεί η πλήρης ελευθερία του Τύπου εντός των ορίων της δικαστικής ευθύνης, σύμφωνα με τον ευρύτερο και πιο προηγμένο νόμο σχετικά με αυτό», αναφέρει το διάταγμα για τον Τύπο. Μέχρι σήμερα όμως σε ολόκληρη τη Σοβιετική Ρωσία δεν υπάρχει εφημερίδα, που να επιτρέπεται να ασκεί κριτική στο σοβιετικό σύστημα. Η μια εφημερίδα μετά την άλλη έκλεινε με τον πιο βάνουσο τρόπο, οι συντάκτες συλλαμβάνονταν, εκδιώκονταν και εκτελούνταν. Το Μπολσεβίκικο Κρεμλίνο κυβερνά με απόλυτη εξουσία, υποστηριζόμενο από πολυάριθμες ξιφολόγχες. Αυτή η υποσχόμενη ελευθερία ήταν επίσης μια χυδαία απάτη.

Ο μπολσεβικισμός πολέμησε για μια ειρήνη «χωρίς προσαρτήσεις και συνεισφορές που βασίζονται στην αρχή του δικαιώματος των λαών στην

αυτοδιάθεση» και θριάμβευσε με αυτό το σύνθημα. Προσάρτηση σημαίνει (σύμφωνα με το ειρηνευτικό διάταγμα της 29ης Οκτωβρίου 1917): *«Με τον όρο προσάρτηση ή βίαιη κατοχή ξένων χωρών η κυβέρνηση αντιλαμβάνεται, σύμφωνα με τη νομική συνείδηση της δημοκρατίας γενικά και της εργατικής τάξης ειδικότερα, οποιαδήποτε ένωση ενός μικρού ή αδύναμου λαού με ένα μεγάλο ή ισχυρό κράτος χωρίς την ακριβή, ξεκάθαρη και εκουσίως εκφρασμένη επιθυμία ή τη σύμφωνη γνώμη αυτού του λαού, ανεξάρτητα από το πόσο ανεπτυγμένο ή οπισθοδρομικό είναι το έθνος που ενώνεται με τη βία ή διατηρείται με τη βία εντός των συνόρων του ενδιαφερόμενου κράτους...»* Μόλις όμως εδραιώθηκε η σοβιετική εξουσία, δεν φαινόταν να θυμάται αυτά τα λόγια. Το σοβιετικό σύστημα επιβλήθηκε στους Καρελίους με φωτιά και σίδερο. Το φθινόπωρο του 1918, κόκκινα στρατεύματα προέλασαν στη Δημοκρατία της Εσθονίας για να καταστείλουν και αυτόν τον λαό. Η προσπάθεια απέτυχε χάρη στην ταχύτητα του φινλανδικού στρατού. Η Λετονία κατακλύστηκε από τον Κόκκινο Τρόμο, εκατοντάδες ομαδικοί τάφοι μαρτυρούν το πέρασμά του, χιλιάδες Γερμανοί της Βαλτικής οδηγήθηκαν στους επαρχιακούς δρόμους από Ρώσους και Λετονούς Μπολσεβίκους και – εκτελέστηκαν. Λίγο πριν εισέλθουν τα απελευθερωτικά στρατεύματα, όλοι οι κρατούμενοι στην ακρόπολη της Ρίγας (ανάμεσά τους και μεγάλος αριθμός Γερμανίδων) υπέστησαν μαρτύρια στα χέρια απάνθρωπων γυναικών. Λίγο πριν την είσοδο των απελευθερωτικών στρατευμάτων, όλοι οι κρατούμενοι στην ακρόπολη της Ρίγας (ανάμεσά τους και μεγάλος αριθμός Γερμανίδων) υπέστησαν βασανιστικό θάνατο στα χέρια απάνθρωπων γυναικών.

Η εισβολή κατά της Πολωνίας αποτράπηκε από την αντίσταση αυτού του λαού.

Στο νότο, οι σοβιετικές στρατιές κατέλαβαν τον Καύκασο. Εκεί είχαν σχηματιστεί μικρές εθνικές δημοκρατίες, οι οποίες ετοιμάζονταν να απολαύσουν και τους καρπούς της επανάστασής τους και να ξαναχτίσουν την κρατική τους ζωή. Ειδικότερα η Γεωργία άρχισε να αναπτύσσεται εδώ. Παρά το γεγονός ότι εκεί μόνο σοσιαλδημοκράτες σχημάτισαν την κυβέρνηση, οι μπολσεβίκοι τους έδιωξαν, οι Εβραίοι κομισάριοι της Μόσχας, υποστηριζόμενοι από τις κόκκινες συμμορίες, πήραν την κατάσταση στα χέρια τους και εδώ και χρόνια δεν γίνεται λόγος για το δικαίωμα του λαού στην αυτοδιάθεση. Αυτό που στη Ρωσία εξακολουθεί να ονομάζεται δημοκρατία του Τατάρ-Κιργιζίας και άλλα παρόμοια είναι απλώς ένα θέατρο: Η έκφραση: *«Ειρήνη χωρίς προσάρτηση στην αρχή του δικαιώματος της αυτοδιάθεσης των λαών»* ήταν επίσης μια εσκεμμένη απάτη των Εβραίων παλιανθρώπων.*

«Η μυστική διπλωματία καταργεί την κυβέρνηση και, από την πλευρά της, εκφράζει τη σταθερή πρόθεση να διεξάγει όλες τις διαπραγματρεύ-

* Κυνική ήταν και η ομιλία ενός από τους βασικούς απατεώνες, του Καρλ Ραντέκ-Ζόμππελσον, στο συνέδριο της τρίτης διεθνούς στις αρχές Απριλίου 1922 στο Βερολίνο, που επετράπη να γίνει στο γερμανικό Ράιχσταγκ. Όταν ο Ραντέκ-Ζόμππελσον πολεμούσε εναντίον του Ράμσεϊ ΜακΝτόναλντ, ο ΜακΝτόναλντ είπε ότι είχε χρησιμοποίησει «το σύνθημα (!) της απελευθέρωσης των μικρών λαών». Όταν έπρεπε να αμυνθεί ενάντια στις επιθέσεις για τη βίαιη κατάληψη του Μπακού από τους Μπολσεβίκους (ονομάστηκε χλευαστικά «κομμουνισμός της νάφθας»), ο Ράντεκ τόνισε ότι η Ρωσία χρειάζεται αυτές τις πηγές πετρελαίου, όχι μόνο τους Γεωργιανούς. («Νέα εφημερίδα» της 8 Απριλίου 1922). Άρα μια ξεκάθαρη πολιτική εξουσία. Όλα τα άλλα ήταν απλώς απάτη και κοροϊδία.

σεις δημόσια ενώπιον ολόκληρου του λαού...»

Ακριβώς όπως και ο Γούντροου Ουίλσον, έτσι και εδώ οι Μπολσεβίκοι έφτιαξαν ένα νέο αλφάβητο για τους ανόητους. Ποτέ μια κυβέρνηση δεν ενήργησε τόσο συνωμοτικά, ποτέ η μυστική διπλωματία, το σύστημα της κατασκοπείας και των πληροφοριοδοτών δεν πολλαπλασιάστηκε τόσο πλούσια όσο στο σοβιετικό καθεστώς· και όχι μόνο γίνονται τα μεγάλα συνέδρια της Κομμουνιστικής Διεθνούς στο Μεγάλο Θέατρο της Μόσχας, αλλά είναι και ένα μεγάλο θέατρο και μια μεγάλη απάτη. Όλο το μπολσεβικιστικό σύστημα ήταν χτισμένο πάνω στη συνωμοσία και αν δεν ήθελε να παραδοθεί σαν παγκόσμια απάτη, δεν μπορούσε να αλλάξει.

Η συνταγματική πράξη της «Ρωσικής Σοσιαλιστικής Ομοσπονδιακής Σοβιετικής Δημοκρατίας» (όπως θέλει να αυτοαποκαλείται το τέρας των Μπολσεβίκων) υπόσχεται την «εξάλειψη κάθε εκμετάλλευσης ενός ανθρώπου από άλλον, την πλήρη κατάργηση της διαίρεσης της κοινωνίας σε τάξεις, την ανελέητη καταπίεση των εκμεταλλευτών». Τίποτα από αυτά δεν συνέβη. Κατέστρεψαν κάποιες αντίπαλες ληστρικές επιχειρήσεις και εκτέλεσαν αρκετούς άγριους άρπαγες, αλλά όχι για να συνηθίσουν το λαό στο νόμο και την πειθαρχία και να εξασφαλίσουν τη ζωή και το έργο του ατόμου, αλλά για να κρατήσουν με ασφάλεια στα χέρια τους το μονοπώλιο της λαϊκής εκμετάλλευσης και εκβιασμού.

«Με σκοπό την καταστροφή των παρασιτικών τάξεων της κοινωνίας και την οργάνωση της οικονομίας, καθιερώνεται η γενική υποχρέωση εργασίας». Αυτός ο νόμος εξύψωσε τη θέληση σε ένα σύστημα, γιατί στην πράξη δεν σήμαινε τίποτα περισσότερο από το ότι όλα τα στοιχεία της χώρας, που θεωρούνταν ή θα μπορούσαν να θεωρηθούν αντεπαναστατικά με βάση τις πεποιθήσεις τους, – φοιτητές, γιατροί κ.λπ. – κινητοποιήθηκαν για να καθαρίζουν τουαλέτες ή εξαναγκάστηκαν βίαια να κάνουν άλλες ταπεινές εργασίες, για να υπηρετήσουν τον άξεστο όχλο σαν επαίσχυντη κοροϊδία. Για τους ίδιους τους εργάτες, όπως είπα, αυτό το σύστημα καταναγκασμού σήμαινε ότι ήταν πιο σκλαβωμένοι στο κράτος «τους» παρά σε οποιαδήποτε άλλη χώρα. Στη δεύτερη ενότητα του εγγράφου που αναφέρεται, κεφ. 5, σελ. 18 λέει: «Η Ρωσική Σοσιαλιστική Ομοσπονδιακή Σοβιετική Δημοκρατία κηρύσσει την εργασία σαν καθήκον όλων των πολιτών της δημοκρατίας και διακηρύσσει το σύνθημα: *«Όποιος δεν εργάζεται δεν έχει δικαίωμα ύπαρξης!»*»

Αυτά τα λόγια είναι μάλλον το αποκορύφωμα του κυνισμού. Είναι καταγεγραμμένα και εγκεκριμένα από μια ράτσα τυχοδιωκτών, κερδοσκόπων, διαβόητων εγκληματιών που δεν έχουν κάνει ποτέ στη ζωή τους μια έντιμη και παραγωγική δουλειά. Οι πραγματικοί εργάτες κοροϊδεύονται κάθε μέρα από τους μπολσεβίκους, διάσπαρτα σκουπίδια σε όλες τις χώρες, πλημμυρίζοντας την Ευρώπη σαν εμπορικές αντιπροσωπείες και πολιτικές αποστολές...

Όποια υπόσχεση, νόμος και μανιφέστο της Σοβιετικής Κυβέρνησης μπορεί να γίνει, – το ψέμα και απάτη είναι ο χαρακτήρας του καθενός τους.

Ένας από τους πρωτοπόρους της επανάστασης που υπηρετεί τον κομμουνισμό εδώ και 15 χρόνια είναι ο Ρώσος Γκαβρίλ Μιάσνικοφ (Гаври́л Мяснико́в). Αυτός ο άντρας δημοσίευσε ένα φυλλάδιο το 1921 στο οποίο κατήγγειλε την προδοσία της ιδέας, που νόμιζε ότι υπηρετούσε, και εξέθεσε τους σημερινούς ηγέτες των εργατών για αυτό που είναι, απατεώνες: «Εσείς χτυπάτε τους αστούς, αλλά ματώνουν οι εργάτες». Αυτό εκφράζεται τόσο δραστικά όσο και εύστοχα. Ο Μιάσνικοφ λέει στο βιβλίο που αναφέρεται ότι αν δεν ήταν ένας γνωστός ηγέτης σε όλη τη μάζα των εργαζομένων, αλλά ένας απλός εργάτης στο εργοστάσιο, η σημερινή κυβέρνηση θα τον άφηνε να «δραπετεύσει», όπως άφησαν και τον Καρλ Λίμπκνεχτ να «δραπετεύσει» στη Γερμανία. Δοκιμάστηκαν διάφορα μέσα για να τον ηρεμήσουν, αλλά αρνήθηκε να του κλείσουν το στόμα και τον Μάρτιο του 1922 απηύθυνε μια έκκληση σε όλους τους εργάτες στον κόσμο, που είναι μια συγκλονιστική μαρτυρία της εποχής μας και της εβραϊκής παγκόσμιας απάτης του. Δεδομένου ότι αυτό το έγγραφο έχει αποσιωπηθεί από ολόκληρο τον Τύπο, εδώ αναφέρονται ορισμένοι χαρακτηριστικοί ισχυρισμοί.

«Εσείς, σύντροφοι στη Δύση, δεν μπορείτε να ξέρετε πόσα βάσανα και τρόπο χρειάστηκε να υπομείνει η ρωσική εργατική τάξη σε τέσσερα χρόνια. Εκατοντάδες χιλιάδες από τους καλύτερους έδωσαν τη ζωή τους για την επανάσταση... Οι επαναστατικές ομάδες κρούσης έπεσαν με τιμή, αλλά η πορεία της επανάστασης επιβραδύνθηκε γιατί η φάση απέτυχε... Ο ιστορικός θα βρει τους πραγματικούς υπαίτιους αυτής της διάλυσης του ενωμένου προλεταριακού στρατού και τους πραγματικούς δήμευτές αυτών των εκατοντάδων χιλιάδων ανθρώπων, θύματα που πέθαναν στο όνομα των μεγάλων Ιδεών επειδή προδόθηκαν από τους ηγέτες τους. Για πρώτη φορά εμφανίζεται η λέξη προδοσία εναντίον των ηγετών των προλεταριακών μαζών. Αυτός ο όρος όμως είναι πολύ φτωχός για να περιγράψει όλη τη βλακεία της αμφίπλευρης πολιτικής της οποίας είμαστε όλοι θύματα, οι οποίοι ειλικρινά θέσαμε τους εαυτούς μας στην υπηρεσία της Κομμουνιστικής Διεθνούς».

Αφού ο Μιάσνικοφ αναφέρθηκε στον πόλεμο κατά της αστικής τάξης και στα λάθη που έγιναν από όλες τις πλευρές, συνεχίζει μεταξύ άλλων: «... **Η δικτατορία του προλεταριάτου έχει γίνει η δικτατορία μιας μικρής ομάδας δημαγωγών, που τους ενώνουν κοινά συμφέροντα, που είναι προσκολλημένοι σαν αρπακτικά στην κυβερνητική εξουσία και την υπερασπίζονται αποκλειστικά με τη βία...** Τα συνέδρια, τα γενικά διατάγματα και τα ψηφίσματα, για τους ενημερωμένους ανθρώπους, δεν είναι παρά οπερέτες. Οριστικοποιούνται στο Συμβούλιο των Λαϊκών Επιτροπών, με μοναδικό σκοπό την ενίσχυση και την επανεξυγίανση της καταρρέουσας εξουσίας τους. Ποιος επιτρέπεται να πλησιάσει τον Ρώσο εργάτη; Τους βρίσκουν (τα μέλη της κεντρικής εκτελεστικής επιτροπής) σε συνεδριάσεις και τους λένε ότι πρόκειται για Ρώσους εργάτες. Όχι! Οι εκπρόσωποί σας δεν βλέπουν τους Ρώσους εργάτες σύντροφοι! Τη μεγάλη μάζα των Ρώσων εργατών σήμερα την εκμεταλλεύονται ακόμη περισσότερο από ό,τι παλαιότερα! Παλιά μπορούσαν να διαμαρτυρηθούν ενάντια στον τσαρισμό σαν καθεστώς άλλης τάξης. Τώρα στερούνται τον ηθικό λόγο να το κάνουν, γιατί θα

έπρεπε να πάρουν θέση ενάντια στη δική τους «εργατική και αγροτική κυβέρνηση». Η πλειοψηφία των Ρώσων εργατών έχει από καιρό συνειδητοποιήσει ότι έχουν εξαπατηθεί. Θέλουν να σας προειδοποιήσουν να μην αφήσετε τον εαυτό σας να εξαπατηθεί».

«Κατηγορούμε τους ηγέτες της σοβιετικής εξουσίας για συνειδητή και εσκεμμένη προδοσία της παγκόσμιας επανάστασης... Τους κατηγορούμε ότι έχυσαν μια θάλασσα αθώου αίματος... Τους κατηγορούμε ότι είναι ηγέτες μιας νέας αστικής τάξης που είναι πολύ πιο αρπακτική και σκληρόκαρδη, απ' ό,τι η παλιά, και μάλιστα ότι οι ίδιοι είναι οι φορείς των πιο σκληρών και αιματηρών μέτρων κατά των εργατών με τα οποία μας εκμεταλλεύονται ανελέητα...»

Μόσχα, 14 Μαρτίου 1922.

υπογραφές

Γκαβρίλ Ίλιτς Μιάσνικοφ, Baturin, μέλος του Κ.Ρ.Ρ.

Γκριγκόρι Νικολάεβιτς Μπατούριν, μέλη του Κομμουνιστικού Κόμματος της Ρωσικής Ομοσπονδίας (ΚΠΡΦ)

Αυτή η συγκλονιστική ομολογία πρέπει να βρίσκεται στα χέρια κάθε Γερμανού εργάτη. Αλλά όχι μόνο στα χέρια του εργάτη, αλλά ακόμη περισσότερο στα χέρια όλων εκείνων των «διανοουμένων» μας που η εγκεφαλική τους σκλήρυνση αυξάνεται μέρα με τη μέρα διαβάζοντας τον εβραϊκό-δημοκρατικό-ειρηνιστικό Τύπο· πρέπει να βρίσκεται στα χέρια των σπουδαίων του καθεδρισμού μας που μπορούν να μας δώσουν πληροφορίες για κάθε κομμάτι κεραμικής από τη Μικρά Ασία, αλλά δεν ξέρουν απολύτως τίποτα για τις δυνάμεις της σημερινής ζωής, για την απάτη, την απάτη που σχεδιάζεται εδώ και πολλά-πολλά χρόνια και χαμογελούν με αλαζονική – ανόητη άγνοια όταν τους στρέφεις την προσοχή σε αυτό...

Τον Οκτώβριο του 1923 ο Μιάσνικοφ συνελήφθη ξανά. Τότε η «εργατική ομάδα» του ΚΡΡ δημοσίευσε ένα μανιφέστο, στο οποίο ανέφερε ότι το ΚΡΡ είχε «επιτέλους απομακρυνθεί από την εργατική τάξη», διοικούσε μια «οικονομία προστασίας και παιδικής φροντίδας» και οργάνωνε μόνο την εκμετάλλευση του προλεταριάτου. Η ενεργητική άμυνα σήμαινε και πάλι ότι τίποτα δεν συνέβη στον Μιάσνικοφ. Δεν ρίσκαρε να φτάσει τα πράγματα στα άκρα.

Την ίδια στιγμή που ο κομμουνιστής Μιάσνικοφ έστελνε την αναπάντητη έκκλησή του για βοήθεια, η εφημερίδα «Frankfurter Zeitung» έγραφε έναν επαινετικό ύμνο για τον Λένιν, σαν κύριο άρθρο! «Ο Λένιν είναι ήσυχος!» Μέσα του είναι η «ήσυχη βεβαιότητα του βλέμματος, κάτι από το πνεύμα του στρατηγού ζει μέσα του!». «Αυτός ο θεωρητικός, που πέρασε χρόνια της ζωής του στις βιβλιοθήκες της εξορίας, κατέχει τις ιδιότητες του ανθρώπου της δράσης στον υψηλότερο βαθμό» (1922, No. 248).

Η Ρωσία, η πλουσιότερη καλλιεργήσιμη γη της Ευρώπης, κατά τη διάρκεια της «κυβέρνησης» του Λένιν είναι ένα πεδίο πτωμάτων, μια

κόλαση όπου εκατομμύρια και εκατομμύρια περιφέρονται πεινασμένοι, όπου εκατομμύρια μολύνονται, λιμοκτονούν και έχουν ένα άθλιο τέλος σε έρημους δρόμους. Παρόλα αυτά, η βρωμερή χρηματιστηριακή εφημερίδα, που πετάει τα περιπτώματά της σε κάθε Γερμανό που δεν ανήκει στα στρατεύματα προστασίας των Εβραίων, ακόμα κι αν κάνει το παραμικρό λάθος (συνήθως και χωρίς τέτοιο λάθος), πανηγυρίζει με αυτούς τους αδίστακτους Καλμούκους. Συνεχίζει να υμνεί τον «κατεργάρη» Ρακόφσκι και μιλάει γεμάτη σαρκασμό για το επιτυχημένο έργο της καταστροφής στη Ρωσία από το σοβιετικό κράτος, σαν «κράτος της εργασίας».

Στις αρχές Απριλίου 1922, οι Εβραίοι Σοβιετικοί συμμορίτες πήγαν στη Γένοβα για ένα συνέδριο. Στις 13 Μαρτίου ο Άγγλος μέλος της Βουλής των Κοινοτήτων Τζοσάια Κλέμεντ Ουέντγκουντ (ένας άνθρωπος που υπερασπίζεται τους Εβραίους κάθε εβδομάδα) ρώτησε τι σκόπευε να κάνει η βρετανική (!) κυβέρνηση για να προστατεύσει τη σοβιετική αντιπροσωπεία στη Γένοβα από επιθέσεις! [«Γερμανική καθημερινή εφημερίδα» (Deutsche Tageszeitung), 1922, No. 123]. Αμέσως μετά πραγματοποιήθηκαν στις Βαλτικές χώρες που βρίσκονταν υπό την προστασία της Αγγλίας πολυάριθμες συλλήψεις Ρώσων εθνικιστών, οι οποίοι κατηγορούνταν για συνωμοσίες. Αυτό συνέβη στο Ρέβαλ και στη Ρίγα. Προκειμένου να εξαπατήσει τον πληθυσμό, η λετονική κυβέρνηση διέταξε τρεις ατμομηχανές να αποσυρθούν από τη Ρίγα μπροστά από το τρένο, το οποίο μετέφερε τον Άντολφ Γιόφε, τον Γκεόργκι Τσιτσέριν και τους συνεργάτες τους στα δυτικά. Η γερμανική κυβέρνηση του Ράιχ διέταξε αυξημένη προστασία των σιδηροδρομικών γραμμών μέχρι τα πολωνικά σύνορα και στο Βερολίνο ο Εβραίος Βάλτερ Ράθναου έκανε στον πρώην κλέφτη και σημερινό Σοβιετικό Εβραίο Ραντέκ-Ζόμπνελσον ένα μεγάλο συμπόσιο. Πραγματικά σύμβολο της σημερινής μας ντροπής! Αλλά και απόδειξη ότι τα παγκόσμια χρηματιστήρια και οι τράπεζες είναι σχεδόν αποκλειστικά στα χέρια των Εβραίων και ότι η δολοφονική εβραϊκή κυβέρνηση στη Μόσχα δεν είναι εχθροί τους, όπως μας λέει καθημερινά ο «δικός μας» Τύπος κάθε απόχρωσης, αλλά είναι διαπραγματευτικοί εταίροι... Ο μπολσεβικισμός είναι η συνέχεια της εβραϊκής τοκογλυφίας με άλλα πιο σκληρά μέσα!

Αυτή είναι η βασική γνώση που πρέπει να έχει ο καθένας, αν θέλει να εκτιμήσει σωστά τις επιπτώσεις του χρόνου.

Τότε, όμως, πρέπει να ξέρει και προς τα που πρέπει να στραφεί η μάχη που μέχρι τώρα είχε στραφεί σε λάθος μέτωπο!

Η εβραϊκή παγκόσμια απάτη έχει γίνει εμφανής σήμερα, πρέπει να καταστεί ακίνδυνη!

Οι πρώτες απόπειρες δολοφονίας του μπολσεβικισμού κατά του γερμανικού λαού (τέλη του 1918 στο Βερολίνο, τον Απρίλιο του 1919 στο Μόναχο, στο Ρουρ, στην Κεντρική Γερμανία) απέτυχαν χάρη στην

έντονη δραστηριότητα των «αντιδραστικών» κύκλων. Αλλά μετά από κάθε επίθεση, οι δραστηριότητες των απεσταλμένων της Μόσχας και των συνεργών τους στη Γερμανία άρχιζαν εκ νέου με τις ανατρεπτικές και υποκινούμενες δημαγωγικές μεθόδους τους. Εδώ και χρόνια το παιχνίδι που σπάει τα νεύρα συνεχίζεται έτσι, αλλά από το 1921 έχει πάρει έναν ακόμη πιο ξεκάθαρο τόνο: Για την αντιμετώπιση της λεηλασίας της Δύσης, η πολιτική της προσέγγισης με τη Σοβιετική Ρωσία προαναγγέλλθηκε σαν η μόνη διέξοδος από την απελπιστική κατάσταση. Ο διεθνής Τύπος προέβαλε το επιχείρημα της γενικής προλεταριακής αλληλεγγύης, ο εθνικός τύπος μίλησε όλο και πιο ξεκάθαρα για τη φυσική σύμπνοια Γερμανίας και Ρωσίας, χωρίς να λαμβάνει υπόψη του ότι η σημερινή Γερμανία δεν αντιπροσωπεύει ένα γερμανικό Ράιχ και η εβραϊκή σοβιετική κυβέρνηση δεν εκπροσωπεί το Ρωσικό λαό. Εάν η Γερμανία ήταν ένα ισχυρό κράτος, και σε αυτό ζούσε ένας υγιής, γεμάτος αυτοπεποίθηση λαός, τότε θα ήταν ακόμα δυνατό να καταλάβουμε – ακόμα και αν παραμερίζαμε όλα τα συναισθήματα και τις παλιές ιστορικές παραδόσεις – ότι με τη Σοβιετική Ρωσία θα μπορούσε να εξεταστεί ακόμη και μια προσωρινή συμφωνία. Ίσως σκεφτεί κανείς τον Ρισελιέ, ο οποίος έδιωξε τους Προτεστάντες από τη Γαλλία ή τους κρέμασε, αλλά χωρίς δισταγμό έκανε πολιτικές συμμαχίες με τους Γερμανούς Λουθηρανούς. Σύμφωνα με αυτή την αναλογία, μια υγιής Γερμανία θα μπορούσε τελικά να συμβιβαστεί με τη Σοβιετική Ρωσία απομακρύνοντας αδιάστακτα όλους τους απεσταλμένους του μπολσεβικισμού. Αλλά το να το κάνουμε αυτό σήμερα, σήμερα που ο γερμανικός εθνικός κορμός είναι αδύναμος και άρρωστος και διπλά επιρρεπής σε οποιονδήποτε κίνδυνο μόλυνσης, η ανοχή στη μπολσεβίκικη πανούκλα είναι έγκλημα κατά του γερμανικού λαού, που αναπόφευκτα θα εκδικηθεί. Δεν φέρνεις έναν άρρωστο με πανούκλα στο δωμάτιο ενός φυματικού! Αυτό έκανε η γερμανική κυβέρνηση όταν υπέγραψε στις 6 Μαΐου 1921 την πρώτη συνθήκη με τη Σοβιετική Ρωσία. Η Σοβιετική Ρωσία ευνοούμενη από αυτό, άρχισε τη ανοιχτή υποστήριξη του μπολσεβίκικου αντιευρωπαϊκού συστήματος βίας. Για την ώρα κάτω από μια καθαρά οικονομική μάσκα. Αλλά εβδομάδα με την εβδομάδα, μέρα με τη μέρα, έφταναν νέοι εκπρόσωποι της Σοβιετικής Ρωσίας, προκειμένου να εγκατασταθούν σαν στο σπίτι τους στο γερμανικό Ράιχ, να κάνουν προσεκτικές διαπραγματεύσεις για να γίνουν οι σχέσεις ακόμη πιο στενές, και αυτές οι σχέσεις να οδηγήσουν στην ιστορική πλέον συμφωνία της 16ης Απριλίου 1922 στο Ράπαλλο.

Και εδώ υπογραμμίζεται μόνο η οικονομικο-πολιτική πλευρά της συμμαχίας, αλλά φυσικά σημαίνει την ανεπιφύλακτη και ανοιχτή αναγνώριση του πολιτικού μπολσεβικισμού. Χαράσσεται μια παχιά γραμμή κάτω από το παρελθόν και τίποτα δεν υπόσχεται για το μέλλον. Και τα δύο μέρη συμφωνούν να μην αναμειγνύονται στις εσωτερικές υποθέσεις της γειτονικής χώρας. Από τη γερμανική πλευρά αυτό θα ακολουθηθεί με ακρίβεια, αλλά η σοβιετική κυβέρνηση μέχρι στιγμής έχει υπογράψει συνθήκες μόνο για να μπορέσει να τις παραβεί ξανά με την πρώτη ευκαιρία.

Αντικειμενικά, η Συνθήκη του Ράπαλλο δεν σημαίνει τίποτα πε-

ρισσότερο από τον εγκλωβισμό του γερμανικού λαού σε μια ατελείωτη υποχρεωτική δουλειά για το μεγάλο κεφάλαιο της Δύσης και την υποστήριξη της σαθρής και σάπιας Εβραϊκής Δημοκρατίας της Ανατολής. Η διεθνής ιδιωτική κοινοπραξία, όπως προτείνει ο Ράθenaus, και τα οικονομικά συνδικάτα με τους Σοβιετικούς είναι τα εργαλεία απορρόφησης στη σφαίρα των οποίων θα φτάσουν τα προϊόντα της γερμανικής εργασίας και του γερμανικού ιδρώτα. Ο Εβραίος Ίσιντορ Βιτκόφσκι (Μαξιμίλιαν Χάρντεν) επιθυμούσε από καιρό μια τέτοια κατάσταση. Στις 4 Μαρτίου 1922 έγραψε στο Νο 23 της εφημερίδας του «Το Μέλλον» (Die Zukunft), ότι η πρώτη (!) υποχρέωση της Γερμανίας ήταν να βοηθήσει τη Ρωσία με τους μηχανικούς, τους εργάτες και τα τεχνικά μέσα της. Και γιατί; Για να μπορέσει να ανοικοδομηθεί η βόρεια Γαλλία, να ανθίσει ξανά το εξαγωγικό εμπόριο της Αγγλίας και της Βόρειας Αμερικής και έτσι οι εργάτες της Γερμανίας – να μπορέσουν να ανακάμψουν! Αυτή η κοροϊδία ξεπερνά κάθε όριο, αλλά και δεν αφήνει τη σκιά της αμφιβολίας για την κατάσταση του μυαλού ορισμένων κύκλων.

Η Σοβιετική Ρωσία είχε απόλυτη ανάγκη. Ούτε οι χρυσές επιδοτήσεις τους ούτε οι αποστολές τροφίμων από τις «μεγάλες δημοκρατίες της Δύσης» μπόρεσαν να σταματήσουν τη διαδικασία αποσύνθεσης. Η νομοταγής εφημερίδα «Ισραηλίτης» (Israelit) στη Φραγκφούρτη επί του Μάιν και η σιωνιστική εφημερίδα «Εβραϊκή Επιθεώρηση» (Jüdische Rundschau) στο Βερολίνο θρηνούσαν για το μαύρο μέλλον που περίμενε τους Εβραίους εάν κατέρρεε η σοβιετική κυβέρνηση και ο ανταποκριτής της εφημερίδας «Καθημερινή του Βερολίνου» (Berliner Tageblatt) έστελνε ικετευτικά λόγια στο Βερολίνο για το ρωσικό εθνικό συναίσθημα, «που βρισκόταν σε κίνηση» και που «δεν μπορούσε να εξακριβωθεί εγκαίρως» (1922, Νο. 131). Έτσι, ο γερμανικός λαός – μετά από μήνες προπαγάνδας που είχε δημιουργήσει την κατάλληλη ατμόσφαιρα γι' αυτό – τέθηκε σε κίνηση σαν πιόνι στη σκακιέρα της παγκόσμιας πολιτικής, και σήμερα γινόμαστε μάρτυρες της αρχής μιας νέας καταναγκαστικής εργασίας. Ό,τι και να κάνει, ό,τι και να δημιουργήσει η Γερμανία δεν θα την ωφελήσει, αλλά θα κυλήσει στις τσέπες της Επιτροπής «Επανορθώσεων» που δεν θα γεμίσει ποτέ. Όπως το μεγαλύτερο πλοίο στον κόσμο έφυγε από το λιμάνι του Αμβούργου τον Μάρτιο του 1922, για να περάσει αμέσως στα χέρια των Άγγλων, προκειμένου να μαρτυρήσει την αγγλική δύναμη και μεγαλείο της σε μακρινές θάλασσες, χωρίς κανένα από τα τεράστια έργα που έγιναν να είναι καρποφόρα για τους Γερμανούς, έτσι και η «ανοικοδόμηση της Ρωσίας» επιλέχθηκε σαν το σπουδαιότερο από όλα τα καταναγκαστικά έργα. Για αυτό δεν μπορεί να υπάρχει η παραμικρή αμφιβολία για όποιον εξετάζει νηφάλια τα κίνητρα της σημερινής παγκόσμιας πολιτικής. [Συγκρίνετε την παρόμοια και μόνο πιθανή συλλογιστική στο βιβλίο του Γιόχαν Ερνστ Μπεργκ: «Οι σημερινές παγκόσμιες πολιτικές δυνάμεις» (Die weltpolitischen Kräfte der Gegenwart)].

Και κάτι ακόμα: Μια μάλιστα του είδους που παρουσιάζει ο μπολσεβικισμός δεν μπορεί ουσιαστικά να εξελιχθεί. Η ψευδή αυτή υποστήριξη, δείχνει μόνο, ξανά και ξανά, την τεράστια απάτη που μας

περιβάλλει. Είναι αλήθεια ότι η σοβιετική κυβέρνηση, με τον δημαγωγικό της τρόπο, τονίζει συνεχώς την ειρήνη της. Στο 9ο Κομμουνιστικό Συνέδριο, για παράδειγμα, οι σύντροφοι είπαν ότι η Σοβιετική Ρωσία ήθελε την πιο έντιμη ειρήνη. Στις 25 Φεβρουαρίου 1922, οι Καυκάσιοι Μπολσεβίκοι έστειλαν ένα μεγάλο μανιφέστο σε όλους τους προλετάριους του κόσμου, το οποίο έλεγε κατά γράμμα: «Ο Κόκκινος Στρατός δεν είναι μηχανισμός βίας, αλλά δικό μας εργαλείο στον αγώνα για την απελευθέρωση των εργαζομένων.» («Νέα Εφημερίδα» της 12ης Απριλίου 1922)· στη Γένοβα ο Γκεόργκι Τσιτσέριν πρότεινε γενικό αφοπλισμό γιατί γνώριζε ότι δεν μπορούσε να πραγματοποιηθεί. Αλλά αυτό δεν είναι παρά απάτη και η σοβιετική κυβέρνηση δεν έχει καμία πρόθεση να σταματήσει την επιθετική της δραστηριότητα.

Την ίδια στιγμή που ακούγονταν οι ζουρνάδες της ειρήνης στο 9ο Συνέδριο, η Κεντρική Επιτροπή της 3ης Διεθνούς έστειλε την εξής έκκληση σε όλους τους προλετάριους:

«Η σοβιετική κυβέρνηση ένωσε υποχρεωμένη να καταλήξει σε μια τέτοια συμφωνία γιατί θα σώσει τις ζωές εκατομμυρίων μελλοντικών μαχητών για την παγκόσμια επανάσταση. Συνάπτοντας μια προσωρινή ανακωχή με τη δυτική αστική τάξη, η οποία προσωρινά κάτω από την πίεση της σχεδόν απελπιστικής κατάστασης στο εσωτερικό του Ράιχ, που δημιουργήθηκε από τον καταστροφικό λιμό στη χώρα, κλονίστηκε και η εξουσία των κομισάριων. Αυτό όμως, σε καμία περίπτωση δεν σημαίνει απόκλιση από τον αρχικό στόχο και τα καθήκοντα που έχουν θέσει η σοβιετική κυβέρνηση και η Κεντρική Επιτροπή της 3ης Διεθνούς: **να ανάψουν τη δάδα της παγκόσμιας επανάστασης** και, μετά την οριστική καταστροφή της καπιταλιστικής τάξης, να απελευθερώσουν το παγκόσμιο προλεταριάτο.

Η σοβιετική κυβέρνηση δεν έχει παρά να διαλέξει αν θέλει να είναι το σφυρί ή το αμόνι. Η τελική πάλη μεταξύ κεφαλαίου και των εργατών πλησιάζει. Η συγκυρία είναι δυσμενής για τους εργάτες... Όλη μας η δύναμη βρίσκεται στο να εξαπολύσουμε την επανάσταση! **Ανακωχή δεν σημαίνει ειρηνευτική συμφωνία.** Η ειρήνη με τον καπιταλισμό είναι αδύνατη για τον ταξικά συνειδητό προλετάριο. Η ειρήνη είναι νοητή μόνο όταν τα χρυσά είδωλα της αστικής τάξης ανατραπούν κάτω από τα χτυπήματα του σφυριού των εργατών, όταν το βασίλειο του Βάαλ θαφτεί στα ίδια του τα ερείπια και το σάπιο οικοδόμημα της αστικής κοινωνίας καταρρεύσει...

Σύντροφοι προσέξτε! Η εκχειρία δεν είναι ειρήνη! Η συμφιλίωση με τον καπιταλισμό είναι αδιανόητη!

Ο Πρόεδρος της Κεντρικής Επιτροπής της 3ης Διεθνούς.

υπογραφή Γκριγκόρι Ζινόβιεφ-Άπφελμπαουμ

Τα μέλη της Επιτροπής:

Γίρχο Σίρολα, Νικολάι Μπουχάριν, Ντμίτρι Ιβάνοβιτς Ποπόφ,
Άρνολντ Ντόιτς, Γιάνος Λεκάι.»

Αυτός είναι ο ίδιος τόνος που ακούγεται ξανά και ξανά από όλες τις μπολσεβίκικες εφημερίδες. Για παράδειγμα, όταν ο πρώτος Γερμανός απεσταλμένος μετά τον Βίλχελμ φον Μίρμπαχ, ο κ. Κουρτ Βίντενφελντ,

είχε φέρει την έκθεση με τα συμπεράσματά του για τις μελλοντικές «καλές σχέσεις» μεταξύ Γερμανίας και Σοβιετικής Ρωσίας, αμέσως μετά η επίσημη «Πράβντα» έγραψε ένα δοκίμιο με τον τίτλο «Όλα μάταια», στο οποίο έλεγε, μεταξύ άλλων, εξετάζοντας το κύμα πληθωρισμού στη Γερμανία (1921, No. 194):

«Η αντιπαράθεση τέτοιων αριθμών καθιστά απολύτως κατανοητό ότι στη Γερμανία η επαναστατική διάθεση μεγαλώνει. Οι καθημερινές αυξήσεις των τιμών των αγαθών σημαίνει ότι αυτό είναι αναμενόμενο. Τα αστυνομικά μέτρα δεν θα μπορούσαν να αλλάξουν τίποτα. Ανεξάρτητα από όλες τις κομμουνιστικές οργανώσεις και όλες τις κινητοποιήσεις, το επαναστατικό κίνημα στη Γερμανία θα προχωρήσει στη βάση των αντικειμενικών αιτημάτων. Ακόμα κι αν η γερμανική κυβέρνηση κατόρθωνε, σε βάρος εκατομμυρίων υποτιμημένων μάρκων, να δημιουργήσει μια τέλεια υπηρεσία επιτήρησης για όλες τις αποστολές και τις πρεσβείες, αυτό δεν θα μπορούσε να αποτρέψει τίποτα, αφού το επαναστατικό κίνημα προκλήθηκε από εσωτερικούς λόγους. Όσο κι αν οι κυβερνήσεις του κόσμου αγωνίζονται να χωρίσουν τη Σοβιετική Ρωσία από τους λαούς της με ένα τρομερό τείχος, – αυτό είναι αδύνατο».

Αυτό το τείχος τώρα, στην πραγματικότητα έχει γκρεμιστεί στο Ράπαλλο από ένα κράτος που είναι περισσότερο εκτεθειμένο στον κίνδυνο της επιδημίας των μπολσεβίκων: τη Γερμανία.

Μια επιθετική διεθνής αρχή δεν μπορεί να γίνει αμυντική και εθνική... Ο μπολσεβικισμός θα πεθάνει – ή θα θριαμβεύσει στη Γερμανία. Δεν υπάρχει άλλη επιλογή. Η Συνθήκη του Ράπαλλο άνοιξε την πόρτα στο έργο του. Όλοι θα γίνουμε μάρτυρες αυτού – αν επιζήσουμε από αυτό το χάος.

Προς το παρόν, υπάρχει μπροστά στα μάτια μας μια ακόμη συνέπεια: η κυβερνώσα εβραϊκή πλουτοκρατία στη Γερμανία δεν υπέγραψε τη συνθήκη χωρίς την σταθερή πρόθεση να την επιβάλει με κάθε μέσο. Με στόχο τη διατήρηση ενός σταθερού μέσου πίεσης των αφυπνισμένων εθνικών γερμανικών δυνάμεων θα συνδυάσει και πρέπει να συνδυάσει πιο σταθερά τις προηγούμενες επιθετικές δυνάμεις της, πρέπει δηλαδή να δώσει ανοιχτά στους μπολσεβίκους ταραχοποιούς την ευχέρεια, για να προχωρήσει ενωμένο, αν χρειαστεί, το κομμουνιστικό κόμμα. Από την άλλη, θα συνεχίσει με συνέπεια τη δίωξη κάθε τι εθνικού· και αν υπάρξει μια τελική εξέγερση ενάντια σε μια πολιτική που υποδουλώνει τον γερμανικό λαό, τότε θα ακολουθήσει ένας αιματηρός αδελφοκτόνος πόλεμος, που θα κοστίσει όλο και περισσότερα θύματα, και θα αφήσει αλώβητους εκείνους που εδώ και καιρό είναι έτοιμοι για τη φυλακή και την αγχόνη: Τους Εβραίους του χρηματιστηρίου και τους Σοβιετικούς Εβραίους εντός και εκτός Γερμανίας.

Στα τέλη Ιανουαρίου 1924 ο Λένιν πέθανε από επιπλοκές της σύφιλης. Το ποιές θα είναι οι εσωτερικές πολιτικές συνέπειες της εξαφάνισης αυτού του συμβολικού ονόματος δεν μπορούν ακόμη να προβλεφθούν. Σε κάθε περίπτωση, το πιο πιθανό είναι ότι οι διάδοχοι θα τα βάλουν ο ένας με τον άλλο, πολύ περισσότερο που ο Λένιν εξακολουθεί να θεωρείται ακαταμάχητος ακόμη και από τους αντιεβραϊ-

ους κομμουνιστές (οι οποίοι υπάρχουν πολλοί σήμερα). Αλλά ήδη από τον Φεβρουάριο, η καπιταλιστική Δύση πραγματοποίησε τις επιπτώσεις της μέχρι τώρα ακόμα καλυμμένης πολιτικής της: ο νέος Άγγλος πρωθυπουργός Ράμσεϊ ΜακΝτόναλντ αναγνώρισε επίσημα τη Σοβιετική Δημοκρατία σαν εκπρόσωπο της Ρωσίας. Τώρα ο Μουσολίνι έγινε ο επόμενος αρχηγός ενός κράτους που εξακολουθεί να ακολουθεί την πολιτική της Αγγλίας.

Κατ' αυτό τον τρόπο το εγκληματικό καθεστώς έχει ενισχυθεί ξανά, και μάλιστα επειδή οι τράπεζες και οι εταιρείες, που κρύβονται πίσω από τις δυτικές κυβερνήσεις, φοβούνται για τις παραχωρήσεις τους, εάν μια ρωσική κυβέρνηση έπαιρνε τη θέση του σοβιετικού δεσποτισμού.

Αυτή είναι η πολύπλευρη παγκόσμια απάτη που περιβάλλει όλη την Ευρώπη σήμερα.

Τελικά συμπεράσματα και Προοπτικές

Όταν επικράτησε στη Ρωσία η ανατροπή στις αρχές Μαρτίου 1917, ένας από τους κύριους ηγέτες του, ο καθηγητής ιστορίας Πάβελ Νικολάγιεβιτς Μιλιουκόφ (Павел Николаевич Миллюков), το χαιρέτισε σαν τη «μεγάλη αναίμακτη επανάσταση». Αλλά πολύ σύντομα έγινε φανερό ότι ο καυχησιάρης μεγαλόστομος δεν μπορούσε πλέον να δαμάσει τα πνεύματα που είχε καλέσει. Η κρατική εξουσία παρήκμασε, ο συρφετός εξαπλώθηκε ανεμπόδιστα, οι δημαγωγοί είπαν ψέματα σε έναν ολόκληρο λαό ατιμώρητα και τους υποσχέθηκαν πράγματα που ήξεραν ότι δεν μπορούσαν να εκπληρωθούν. Ο Μιλιουκόφ συνθηκολόγησε και ο Κέρενσκι-Κίρμπις πήρε τη θέση του. Άρχισε μια εποχή για την οποία ο ρωσισμός είχε ήδη βρει μια τελική σφραγίδα, την «Κερέντσιν» (керенщина), δηλαδή την περίοδο Κέρενσκι. Σε αυτό το όνομα βρίσκεται η κοροϊδία, ο χλευασμός και η περιφρόνηση για τον αξιολύπητο φλύαρο και αδύναμο που υποτίθεται ότι ηγείται ενός λαού εκατομμυρίων. «Κερέντσιν» σημαίνει την περίοδο της αποσύνθεσης ενός λαού, που τελικά τον οδήγησε στην καταστροφή και βύθισε μια μεγάλη χώρα σε αιματοχυσία και δυστυχία, όπως δεν γνώρισε ποτέ η παγκόσμια ιστορία.

Όποιος μπόρεσε να παρακολουθήσει την εξέλιξη των πραγμάτων στη Ρωσία, βλέπει τις γραμμές ισχύος, τους στόχους και το αιματηρό αποτέλεσμα πιο ξεκάθαρα από τον ήρεμο πολίτη, που πάντα έχει τη γνώμη ότι τα πράγματα δεν μπορούν να γίνουν χειρότερα και στον οποίο ένας αδιάστακτος Τύπος, που ξέρει ακριβώς πώς είναι τα πράγματα στη Ρωσία και τι είδους δήμιοι του ρωσικού λαού είναι αυτοί, λέει συστηματικά ψέματα. Μπορούμε να πούμε με απόλυτη βεβαιότητα ότι η Γερμανία σήμερα βρίσκεται σε μια κατάσταση «Κερέντσιν», σε

μια κατάσταση σήψης, όπου οι άνθρωποι που θα έπρεπε να συγκεντρώσουν όλη την εθνική ενέργεια του γερμανικού λαού, σαν υπεύθυνοι ηγέτες του κράτους, υποχωρούν σταδιακά στο επερχόμενο χάος και έτσι επιφέρουν την καταστροφή του Ράιχ.

Στη Ρωσία η διαδικασία έγινε μέσα σε λίγους μήνες, στη Γερμανία η εξέλιξη προχωρά πιο αργά, διότι ο γερμανικός χαρακτήρας εμφανίζει περισσότερες αντιστάσεις από το ρωσικό. Έτσι ακριβώς όπως ο κ. Κέρενσκι στη διάσκεψη του Ιουλίου του 1917 στο Μεγάλο Θέατρο της Μόσχας, παρ' όλες τις παρακλήσεις των Ρώσων πατριωτών, δήλωσε ότι συμφωνούσε με τους διεθνείς σοσιαλδημοκράτες όλων των αποχρώσεων – όπως ο κ. Κέρενσκι ταξίδευε από την μια έκθεση στην άλλη, εκφωνώντας τη μια υστερική ομιλία μετά την άλλη – ακριβώς το ίδιο κάνουν σήμερα και οι ηγέτες της Γερμανίας όταν διακηρύσσουν δημόσια την ταξική τους άποψη και δηλώνουν ότι ο επερχόμενος αγώνας θα τους βρει στην «πλευρά του προλεταριάτου»: όταν αντικρούουν όλες τις εθνικές δυνάμεις, όταν θεωρούν την εθνική αξιοπρέπεια σαν συμπεριφορά που προκαλεί άλλους λαούς και απαγορεύουν στους στρατιώτες να φορούν τις τιμητικές τους στολές που φορούσαν για τέσσερα χρόνια σε δύσκολες στιγμές. Το χάσμα που υπάρχει ήδη ανάμεσα στο γερμανικό λαό βαθαίνει ακόμα περισσότερο με τέτοιες σκέψεις, ομιλίες και πράξεις. Οι εξεγέρσεις στο Ρουρ, στην Κεντρική Γερμανία, στη Σοβιετική Δημοκρατία στο Μόναχο, όλοι αυτά που είναι φλεγόμενοι προάγγελοι του χάους, για την ηρεμία των οποίων οι θυσίες των Γερμανών εξεγερμένων ήταν αρκετά καλές, για τους Γερμανούς Κέρενσκι δεν φαίνονται σαν συμπτώματα, αλλά σαν αβλαβή γεγονότα.

Όπως το μεγάλο μπολσεβίκικο πραξικόπημα του Ιουλίου του 1917, όταν οι ναύτες με θωρακισμένα αυτοκίνητα περνούσαν γρήγορα στους δρόμους της Πετρούπολης πυροβολώντας αδιάκριτα προς όλες τις κατευθύνσεις, δεν έδωσε στον Κέρενσκι της Μόσχας το κουράγιο είτε να συμπαραταχθεί με τους φίλους της πατρίδας είτε να παραιτηθεί, έτσι και οι αυτοί που έχουν κάποια συγγένεια με το γερμανικό χαρακτήρα στερούνται τη στοιχειώδη σταθερότητα **για να διώξουν τους απεσταλμένους της Μόσχας από τα γερμανικά εδάφη και ναβάλουν στη φυλακή τους «ηγέτες» δημαγωγούς που ουρλιάζοντας υποκινούν και παραπλανούν τους Γερμανούς εργάτες.**

Αντίθετα, όπως και στη Ρωσία, τα στόματα όσων προειδοποιούν θα είναι κλειστά, όλα τα τοξικά που προκαλούν τη σήψη θα έχουν την ευκαιρία και για περαιτέρω αποτελέσματα και, αν αφεθούν τα πράγματα να πάρουν τον δρόμο τους, η Γερμανία θα αντιμετωπίσει σύντομα μια πολύ πιο δύσκολη μοιραία στιγμή από εκείνη της 1ης Αυγούστου 1914.

Τότε ο γερμανικός λαός θα αντιμετωπίσει τη δυστυχία που ήδη επικρατεί στη Ρωσία, την πείνα και την πανούκλα: θα έχει προετοιμαστεί για να παραδώσει την εθνική του διάνοηση στην εξόντωση: πρέπει να είναι ξεκάθαρο, ότι όλος ο πολιτισμός και η παράδοση του παρελθόντος θα ποδοπατηθούν και θα γελοιοποιηθούν. Ο Γερμανός εργάτης μετά από μερικές βδομάδες 12ωρης εργάσιμης ημέρας θα έρθει αντιμέτωπος με το τρίκλισμα. Όπως στη Ρωσία ο Ρώ-

σος εργάτης στο εργοστάσιο αναγκάστηκε από λετονικά και κινεζικά τάγματα να «υπακούσει» με τη βοήθεια πολυβόλων, έτσι και ο Γερμανός εργάτης θα βρεθεί σύντομα αντιμέτωπος με τα κατακάθια του δικού του λαού και θα αντιμετωπίσει τα ξένα στρατεύματα προστασίας του μπολσεβικισμού, που θα κληθούν. Οι Λετονοί και οι Κινέζοι θα χαρούν πολύ να πυροβολήσουν τους Γερμανούς συντρόφους που απεργούν.

Το ότι όλα αυτά θα γίνουν πραγματικότητα, όταν οι ανάξιοι ανίκανοι επιτρέψουν χωρίς καμιά αντίσταση να γίνει περίγελος το γερμανικό Ράιχ, φαίνεται μόνο από το γεγονός ότι οι ηγέτες του μπολσεβικισμού είναι παντού ίδιοι. Ο Άντολφ Γιόφε, ο Καρλ Ραντέκ-Ζόμπελσον, ο Λέων Τρότσκι και ο Γκριγκόρι Ζινόβιεφ, ο Πάουλ Λέβι, ο Λεβ Κάμενεφ (Ρόζενφελντ), ο Όσκαρ Κον και άλλοι είναι εδώ και καιρό φίλοι κερδοσκόποι, και την εξουσία της κόκκινης Μόσχας την έχουν, παρά τις κάποιες διαφωνίες, αδιαμφισβήτητα· και οι σοσιαλιστές της δημοκρατικής πλειοψηφίας θα βυθιστούν στο ίδιο αδιέξοδο όπως συνέβη με κάθε επίθεση των δραστήριων κομμουνιστών. Επιπλέον, η γλώσσα των οργάνων τους σήμερα δεν αφήνει την παραμικρή αμφιβολία για το από ποια φωλιά προέρχονται οι αρχηγοί τους.*

Αν τώρα σκάσουμε λίγο πιο βαθιά και σκεφτούμε τι σημαίνει ο σημερινός αγώνας από την άποψη της παγκόσμιας ιστορίας, θα τον αναγνωρίσουμε σαν μια νέα προέλαση του πνεύματος της Εγγύς Ανατολής ενάντια στην Ευρώπη.

Κάποτε, ορδές Μογγόλων πλησίασαν από τα ανατολικά και κατέκλυσαν την Ευρώπη μέχρι τη Γερμανία, για να συντριβούν. Ακόμη και νωρίτερα, Σύροι και Αφρικανοί, είχαν διεισδύσει μέσω της Γαλατίας στον Ρήνο με κοντά ρωμαϊκά ξίφη στα χέρια τους και στη συνέχεια οπισθοχώρησαν, αλλά όχι χωρίς να αφήσουν πίσω τους μικρόβια μιγάδων στη νότια Γαλλία. Ύστερα προέλασε το Ισλάμ με εκπληκτικούς θριάμβους πάνω από τη Βόρεια Αφρική, πάνω από τις Στήλες του Ηρακλή, πάνω από τα Πυρηναία και άπλωσε το χέρι του στην καρδιά της Ευρώπης. Έπεσε στα χέρια του Κάρολου Μαρτέλου. Και για άλλη μια φορά εμφανίστηκε το πνεύμα της Εγγύς Ανατολής, αυτή τη φορά με τη μορφή τεράστιων στρατιών των Τούρκων μπροστά στα τείχη της Βιέννης. Και αυτό ξεπεράστηκε. Η Ευρώπη βγήκε και πάλι νικήτρια. Μόνο η Ρωσία ήταν υποτελής των Τατάρων για περισσότερα από 200 χρόνια. Αλλά όταν επιτέλους χτύπησε η ώρα της απελευθέρωσης και για τον λαό της, είχε γίνει μια βαθιά ανάμειξη αίματος, η οποία άφησε

* Σε αυτή την περίπτωση, ίσως δεν είναι υπερβολικό να υπενθυμίσουμε ότι οι δημιουργοί του μαρξισμού ήταν πάντα Εβραίοι. Εκτός από τον Καρλ Μόρντεχαίμ Μαρξ και τον Φερντινάντ Γιόχαν Γκότλιμπ Λασσάλ, γραμματέας της «Διεθνούς» στη Δανία ήταν ο Τζέιμς Κόεν – του «Αυστριακού Γραφείου Αλληλογραφίας» Νοϊμάγιερ· ένας από τους διευθυντές της «Παρισινής Ομοσπονδίας της Διεθνούς» (Federation Parisienne de l' Internationale) ήταν ο Εβραίος Βάλτερ Μπένγιαμιν-Φρίμπουργκ, μαζί του ο Σόλομον Λεμπ, ο Νόρμαν Άλτμαγιερ, ο Μπερνάρ Λαζάρ και ο Αρμάν Λεβί, – ο Λέο Φράνκελ ήταν επικεφαλής του «γερμανικού» τμήματος στο Παρίσι (οι σημερινοί μαρξιστές ηγέτες είναι γνωστοί: ο Λεόν Μπλουμ, ο Ζαν Λονγκέτ, εγγονός του Καρλ Μαρξ, ο Αντουάν Γκρούμπαχ κ.λπ.). Θα πρέπει επίσης να αναφερθούν ο Άαρον Λίμπερμαν, ο Φρίντριχ Άντλερ ο σύντροφος από την Αυστρία, ο Κωνσταντίν Ντομπροτζίεβ-Γκερέα από τη Ρουμανία, ο Σάμιουελ Γκόμπερς, ο Αλμπέρ Καν, ο Λίον Φέουχτβαγκερ, ο Μορίς Χίλκουιτ κ.λπ. στις Ηνωμένες Πολιτείες κ.λπ. άπειροι. Βλέπε του Όσκαρ Τεστούτ «Η Διεθνής» (L' internationale), Παρίσι 1871· και του Ερνέστ-Εντουάρ Φράμπουργκ: «Η Διεθνής Ένωση Εργαζομένων» (L' Association internationale des travailleurs), Παρίσι 1891. Η απαρίθμηση των σημερινών Εβραίων μαρξιστών και μόνο γεμίζει έναν ολόκληρο τόμο.

την αμφιθυμία της στον ρωσικό χαρακτήρα μέχρι σήμερα. Όπως ακριβώς βρίσκουμε τον στραβοπόδη, πονηρό τύπο του Μογγόλου δίπλα σε αρχαίες σλαβικές υπέροχες και πολεμικές φιγούρες έτσι και μέσα στο ρωσικό λαό ο ευρωπαϊκός και ο ασιατικός χαρακτήρας δίνουν μια συνεχή μάχη, την έκβαση της οποίας κανείς δεν μπορεί να προβλέψει. Οι ισχυροί άρχοντες συνέτριψαν την οργή που είχαν μέσα τους οι νομάδες των Χαζάρων και Τατάρων μιγάδων ενάντια σε κάθε κρατισμό, ενάντια σε κάθε μεγάλο πολιτισμό και κάθε νομική-οργανική δομή, και ανάγκασαν τη Ρωσία να πάρει μια μορφή. Αυτή η μορφή καταστράφηκε το 1917 και το πνεύμα που τη ζωντάνευε εδώ και τέσσερα χρόνια προσπάθησαν ανελέητα να το εξαφανίσουν. Αυτό είναι το βαθύτερο νόημα του «ρωσικού» μπολσεβικισμού. Και πραγματικά δεν είναι υπερβολικός συμβολισμός, το ότι κανένας από τους ηγέτες του μπολσεβικισμού δεν μπορεί να προσφωνηθεί σαν Σλάβος ούτε λόγω της καταγωγής τους, ούτε λόγω του τύπου τους! Ο Λένιν είχε ένα ξεκάθαρα καλμικο-ταταρικό κρανίο (έπειτα ήταν και η «κοσμοθεωρία του»), το πρόσωπο του Γκεόργκι Τσιτσέριν είναι ενός μιγάδα Αρμένιου... Αλλά σαν πραγματικός ηγέτης αυτού του ασιατικού-νομαδικού πνεύματος της ερήμου, αναδύεται φυσικά εκείνο το στοιχείο που έχει διατηρήσει με τον πιο πεισματικό τρόπο το συριακό πνεύμα: ο Ιουδαϊσμός. Αυτοί οι Εβραίοι έκαναν φρουρά τους, τους Τσούκτσι και τους Κινέζους και επέλεξαν σαν εμπροσθοφυλακή τους τους εκπροσώπους της ατέρμονης αναρχίας στη Ρωσία. Το ασιατικό κύμα κινείται και πάλι δυτικά, και πάλι η παλιά Ευρώπη βρίσκεται αντιμέτωπη με ένα πνεύμα εχθρικό για την καρδιά της, όπως κάποτε την εποχή του Αρμίνιου και του Κάρολου Μαρτέλου.

Μα πόσο πιο τραγικός είναι ο αγώνας σήμερα από τότε! Εκτός από το γεγονός ότι η Εγγύς Ανατολή έχει ήδη αφήσει αρκετά εχθρικά διακυβεύματα στη σάρκα μας, οι ίδιοι εκπρόσωποι του επερχόμενου χάους των λαών, οι Εβραίοι, σήμερα ζουν και εργάζονται ανάμεσά μας, συγκεντρώνοντας μια πολιτική δύναμη όσο ποτέ άλλοτε και προετοιμάζοντας συναισθηματικά και συνειδητά το δρόμο για τη μάστιγα της Ευρώπης.

Σαν μια «ασιατική ορδή στους αμμόλοφους του Βρανδεμβούργου»* όλος ο εβραϊσμός, από τα βάθη της καρδιάς του, σχηματίζει μια ενωμένη μάζα εναντίον όλης της Ευρώπης. Οι παρασκηνιακοί βρίσκονται ήδη σε πολλά σημεία. Σύντομα το τελευταίο ανάχωμα θα πέσει – όπως στη Ρωσία.

Η Ευρώπη δεν καταλαβαίνει και δεν νιώθει τι διακυβεύεται σήμερα. Ο λαός της Γερμανίας δεν γνωρίζει και δεν έχει ιδέα ότι μια άλλη μοιραία ώρα έχει σημάνει σήμερα. Αλλά λίγοι άνδρες το ξέρουν. Αυτοί οι άνδρες ξέρουν ότι πρέπει να διώξουμε τους ξένους παρασκηνιακούς, ότι είναι αρκετοί, υπεραρκετοί, με αντεθνικό ουμανισμό, κλασικισμό και διεθνισμό σε κάθε μορφή.

Αυτή η εσωτερική αντίληψη είναι ήδη εδώ! Κανείς δεν ξέρει από πού προέρχεται, αλλά έχει εμφανιστεί, και αυτή η νέα αλλά όμως με τη σειρά της παλαιο-γερμανική κοσμοθεωρία στρέφεται αναγκαστικά πρώτα απ'

* Βάλτερ Ράθενου (Walther Rathenau): «Άκου, λαέ του Ισραήλ!» (Höre, Israel!) 1897 (Σ.τ.μ.)

όλα εναντίον εκείνου του στοιχείου στο οποίο βλέπει το απόλυτο αντίθετό του: ενάντια στον Ιουδαϊσμό!

Ο αγώνας του μέλλοντος, που σημαίνει την πτώση ή την αναδιοργάνωση της Γερμανίας και της Ευρώπης, θα γίνει και πρέπει να γίνει – σε όλα τα κράτη – κάτω από το πρόσχημο της εθνικής σκέψης. Από τη μια πλευρά υπάρχει το ασιατικό-μεσογειακό πνεύμα, που είναι ένας θανάσιμος εχθρός για όλους μας, με επικεφαλής τους διεθνείς Εβραίους, από την άλλη μεριά υπάρχει η παλιά μας Ευρώπη, με επικεφαλής Γερμανούς άνδρες.

Στον γερμανικό λαό έχει ανατεθεί το καθήκον, μέσα στη βρωμιά και τη λάσπη του σημερινού κόσμου, μέσα στις μεγαλύτερες ταπεινώσεις και τους πιο οδυνηρούς χλευασμούς του, να γεννήσει την ιδέα του σχηματισμού ενός νέου κόσμου από τα μεγαλύτερα βάθη.

Μακάρι να καταλάβει αυτή την αποστολή και να ερμηνεύσει σωστά τα σημεία των καιρών. Μακάρι τότε, μέσα από τον αγώνα μεταξύ του χάους και της οργάνωσης να αναδειχθεί σαν ηγέτης ο άνδρας τον οποίο προσδοκούν ήδη εκατομμύρια· μακάρι μετά να γυρίσει το τιμόνι με το αδίστακτο χέρι του και να μας οδηγήσει όλους στην απελευθέρωση μέσα από μια μεγάλη πράξη σωτηρίας!

Η πανούκλα στη Ρωσία εργάζεται μέρα με τη μέρα για την καταστροφή μας. Σήμερα, περισσότερο από ποτέ, απλώνει τα νύχια της πάνω από τη γερμανική πατρίδα, σε ολόκληρη την Ευρώπη. Ας φροντίσει κάθε άνδρας να βρίσκεται στην πλευρά που ανήκει όταν έρθει η ώρα της νέας καμπής.

Και εδώ υπάρχει μόνο μία επιλογή: αφανισμός ή – νίκη.

Μπολσεβίκοι αντιπρόσωποι στις διαπραγματεύσεις με τη Λετονία

κα. Γκίγια Χανέτσκι. (Εβραία)
(«σύζυγος» σοβιετικού
κρατούμενου στη Ρίγα)

Αλέξει Σκούρκα (Εβραίος)

Άντολφ Αμπράμοβιτς Γόφε,
επικεφαλής (Εβραίος)
και εκπρόσωπος της Σοβιετικής Ρωσίας
στη διάσκεψη της Γένοβας

κα. Μαρία Γίοφε (Εβραία)

Μπολσεβίκοι αντιπρόσωποι στις διαπραγματεύσεις με την Πολωνία

Τζέρζυ Ρόζενμπλατ (Εβραίος)

κα. Μάρτα Μιλστάιν (Εβραία)

Λέον Βασιλέφσκι

Μια Σοβιετική αντιπροσωπεία

κα. Κάρολ Μίνιν

Γιάν Παντέρεφσκι Μίνιν

Μαξ Έρμαν (Εβραίος)

Αλεξάντρ Σρούλτνιγκ (Λεττονός)
αξιωματικός του Κόκκινου Στρατού

Ένας διοικητής ενός στρατεύματος
μηχανοκινήτων (Εβραίος)

Σοβιετικοί Κομισάριοι

Από τη Πρεσβεία των σοβιετικών στη Λετονία

Βάινμαν

Φίσμαν

Ρόζενταλ (Εβραίος)

Ραμπίνοβιτς (Εβραίος)

Δεσποινίς Ράινμπαχ

Σ. Ράιχ (Εβραίος)
Σοβιετικός εκπρόσωπος στο εξωτερικό

Έλσα Μπέοκ
Επίτροπος

Γιάνκελ Γιούροβιτς (Εβραίος)
Ο δολοφόνος του Τσάρου

Φίσμαν Τσεπάνσκι
Στρατιώτης βουλευτής της φρουράς του Κονοτόπ (Ρώσος)

Αποκαλυπτήρια του μνημείου του Καρλ Μαρξ

Επιτροπή της Κομμούνας της Πετρούπολης

με αφορμή τα αποκαλυπτήρια του μνημείου του Καρλ Μαρξ

1. Ζινόβιεφ-Αντρέιμπου, Πρόεδρος (Εβραίος). 2. Ανατόλ Λουνατσάρσκι-Μόνσταϊν, Κομισάριος για τη «Λαϊκή Διαφώτιση» (Εβραίος). 3. Μπόρις Πότσεφ, ειδικός στρατιωτικός (Εβραίος). 4. Γκρυγκόρι Γεβντοκίμοφ. 5. Γιόνοφ Μπτοσλέφσκι. 6. Κα Λιλίνα, γραμματέας (Εβραία). 7. Βέρνερ Λισίφσκι. 8. Καρλ Βάτσκωφ. 9. Κα Ράβιτς (Εβραία). (Παρατηρήστε τα μικρά εβραϊόπουλα τυλιγμένα με όμορφες γούνες).

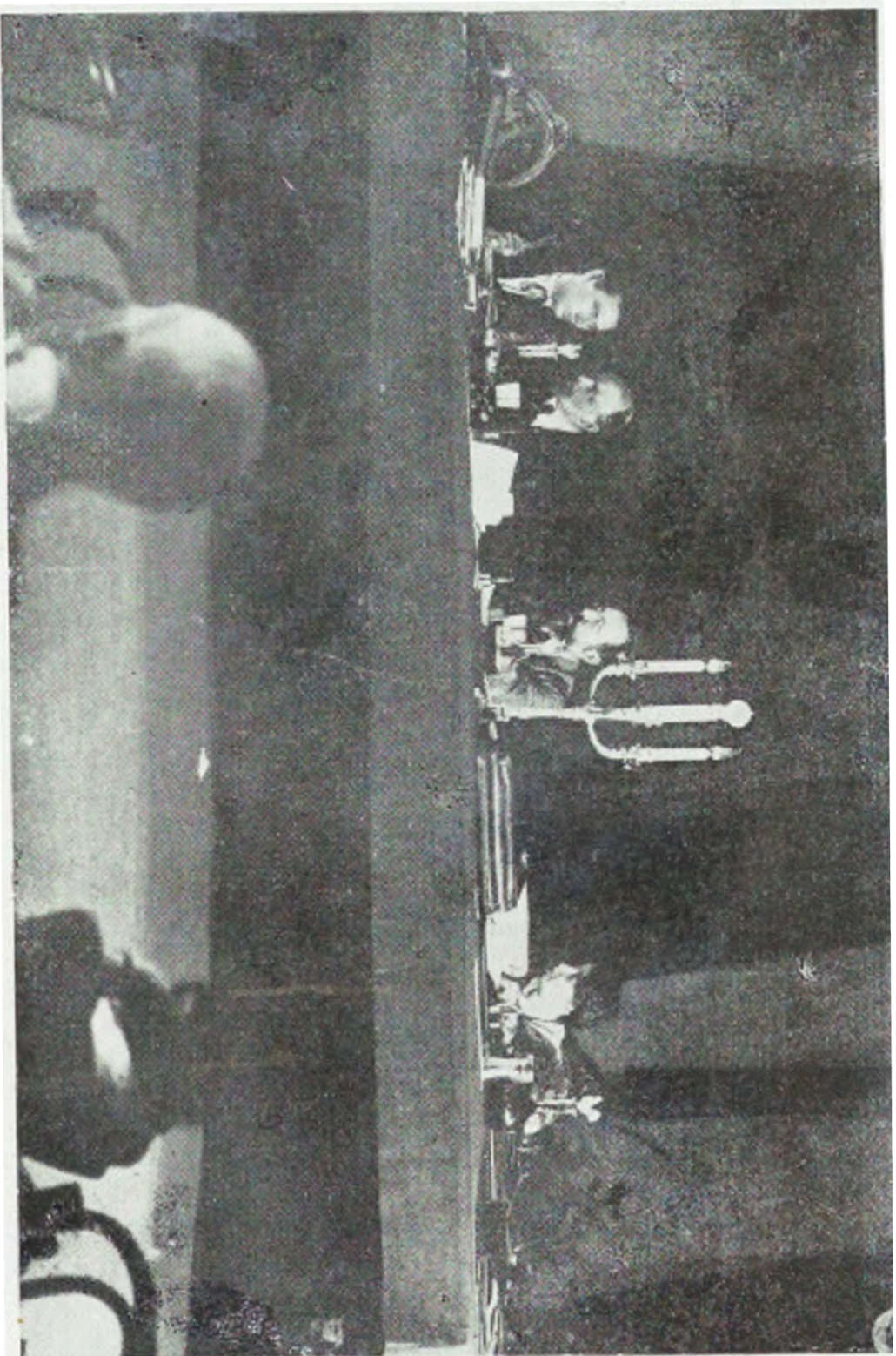
Σοβιετική σύνοδος

Ομιλητής Ζινόβιεφ-Άπφελμπλουμ· αριστερά ο Λένιν

Αποκαλυπτήρια Μνημείου

1. Μπόρις Πότσερν (Εβραίος). 2. Ανατόλι Λουνάτσκι-Μόνσταϊν (Εβραίος).
3. Μπόρις Κατς-Κάμκοβ (Εβραίος)

Συνεδρίαση της Εκτελεστικής Επιτροπής

Ο Λένιν περιτοιχίζεται από δύο Εβραίους και μια Εβραία

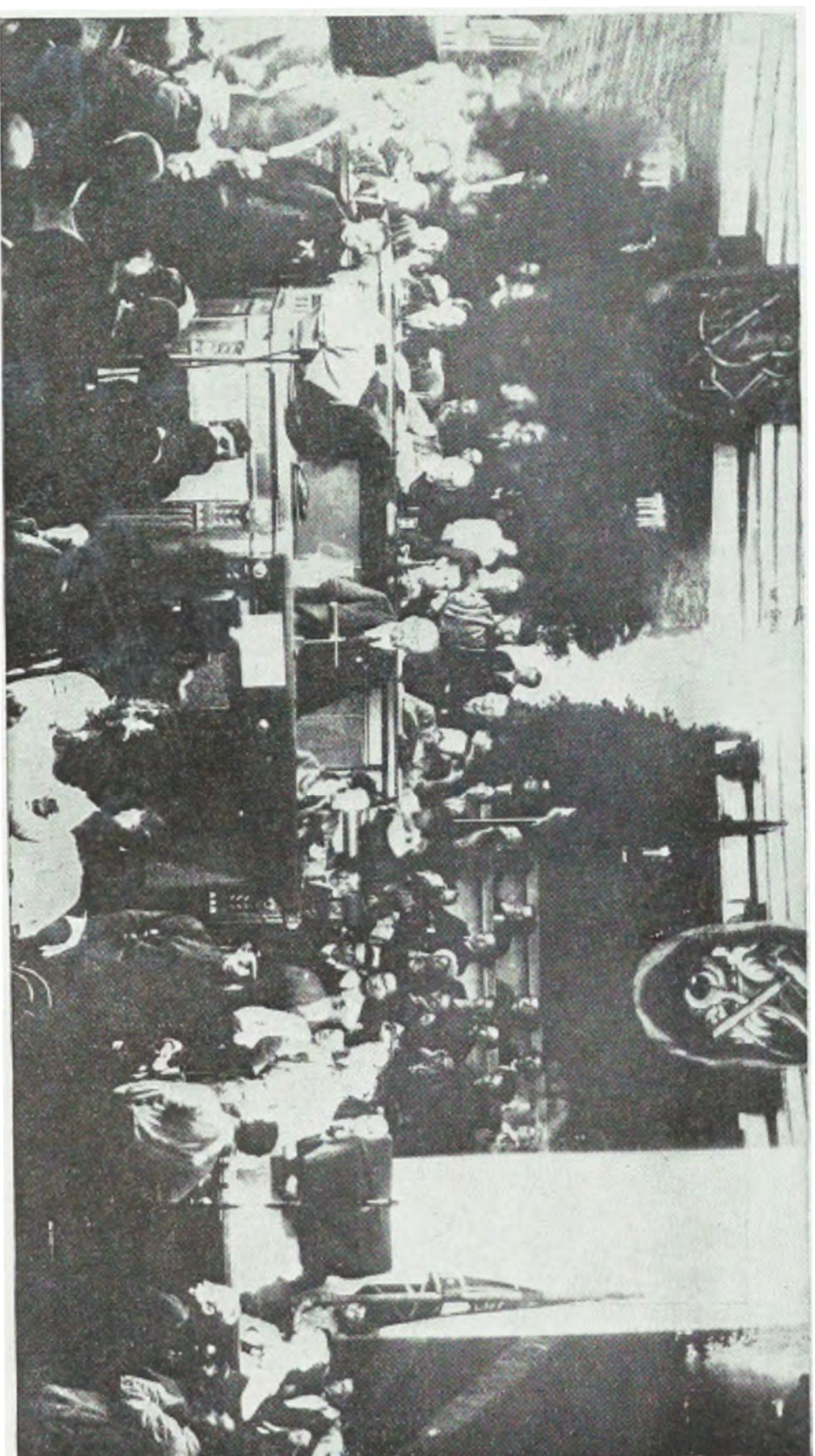

Σοβιετικοί Κομισσάριοι

1. Νικολάι Κρεστίνσκι. 2. Μιχαήλ Πάβλοβιτς Τόμσκι (Εβραίος). Στην άκρη δεξιά ο Λένιν.

Συνεδρίαση Σοβιετικής επιτροπής
(Σημειώστε τους πολλούς τύπους ραβίνων)

Ομιλία του Λένιν στο Ανάκτορο Ουχίτσκι

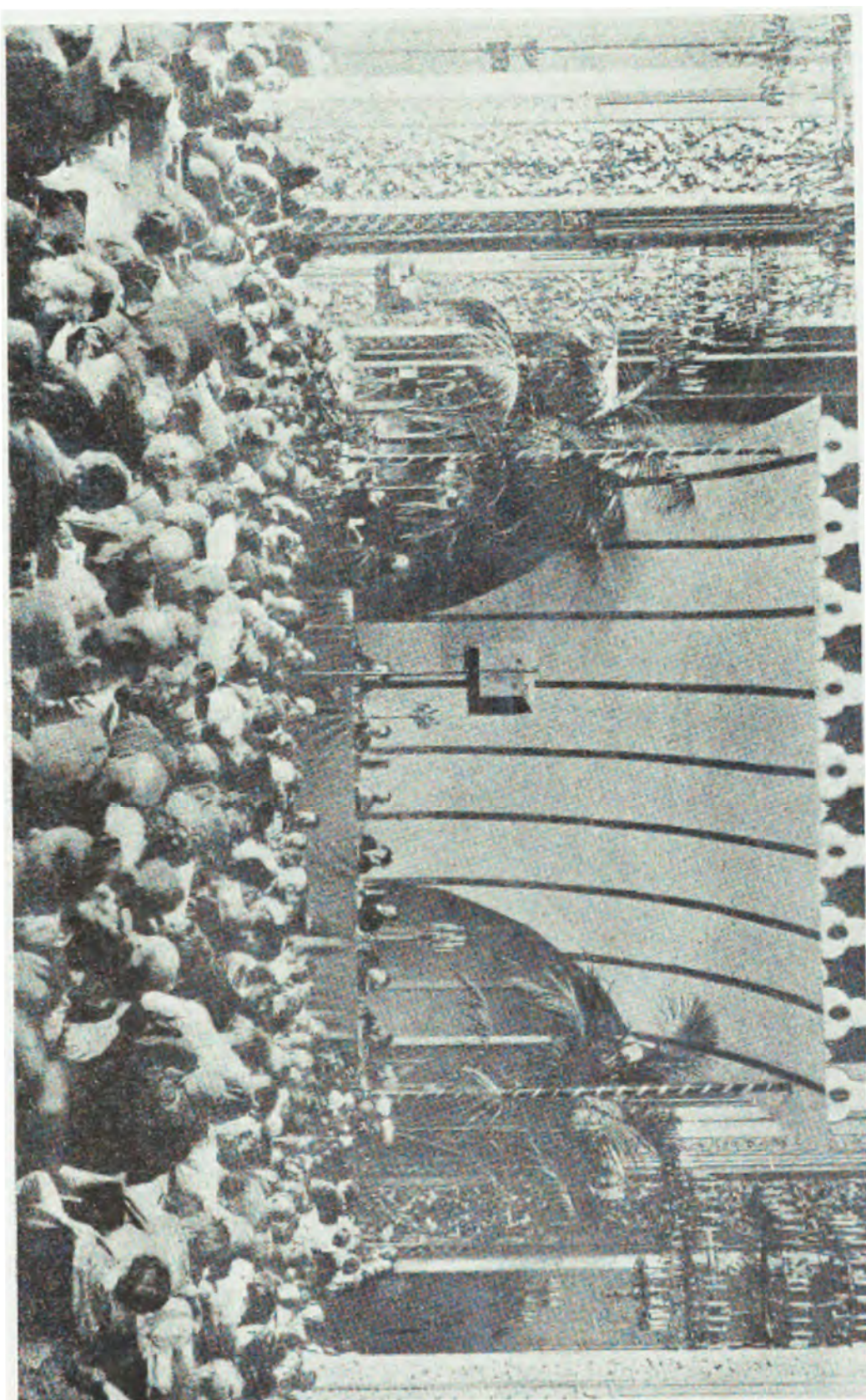
(Σημειώστε το Εβραϊκό Προσδρόμιο πίσω του και τον Εβραίο Καρά Παντέκ-Ζόμπτελσον δίπλα του)

Μια ενδιαφέρουσα συνεδρίαση της σοβιετικής κυβέρνησης

(Μια εξαιρετικά σπάνια φωτογραφία η κατοχή της οποίας στη Ρωσία επισύρει την θανατική ποινή)

1. Μοϊσέ Ουρίτσκι (προσέξετε τα κεφάλια εκατέρωθέν του).
2. Μεβ Τρότσκι Νταβίντοβιτς Μπρόνσταϊν.
3. Γιάκοβ Μιχαήλοβιτς Σβερντόφ.
4. Γκριγκόρι Ζινόβιεφ-Αιφελμπασουμ.
5. Γιεβγκένι Φάιερμαν.
6. Ο σύντροφος Μιχαήλ από τη σχολή των μπολσεβίκων στο Κάπρι.

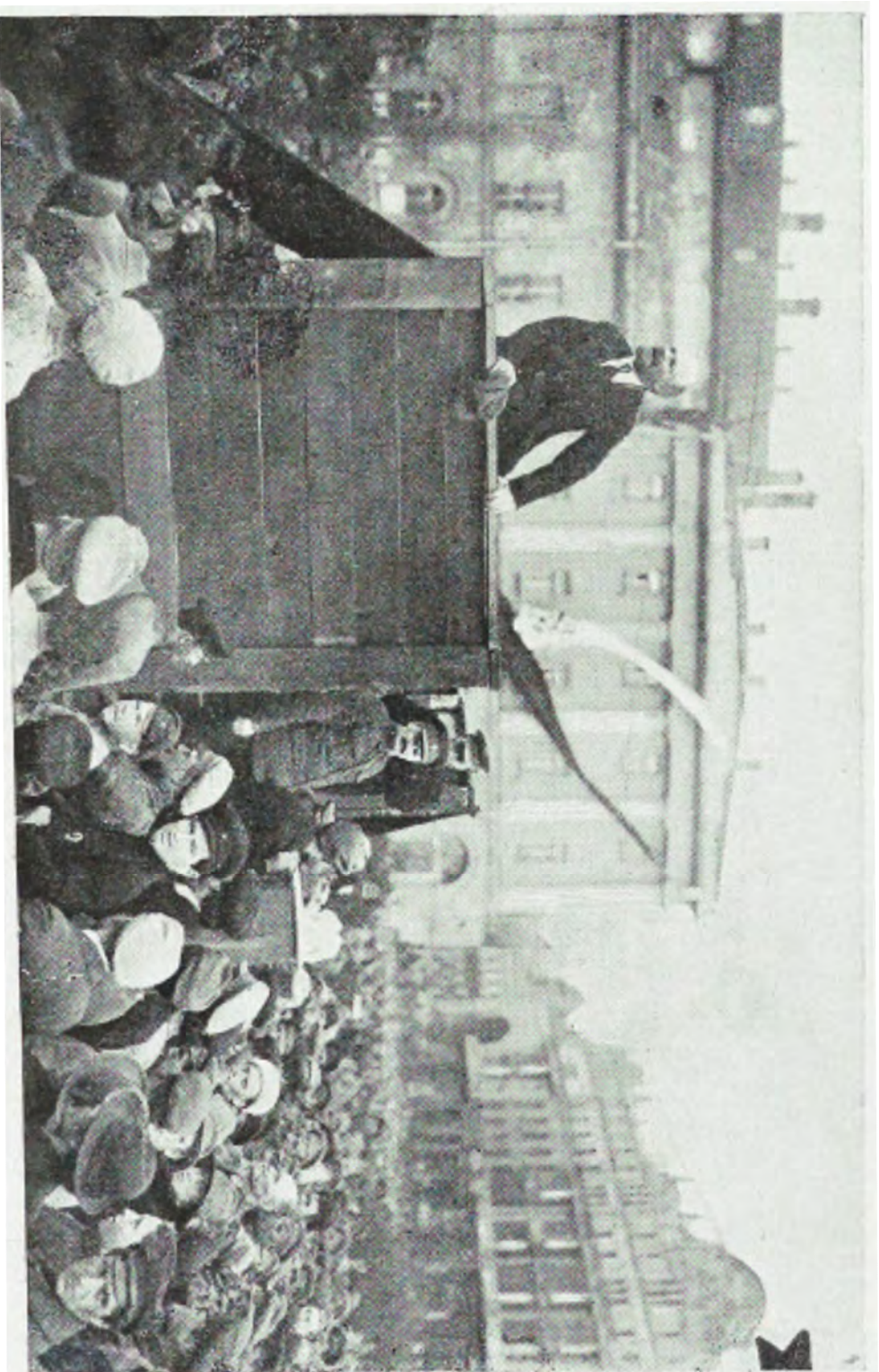

3ο Κομμουνιστικό Συνέδριο. Γενική Συνέλευση.

3ο Κομμουνιστικό Συνέδριο· το Διοικητικό Συμβούλιο

Από δεξιά προς τα αριστερά: ο δεύτερος Γκριγκόρι Ζινόβιεφ-Άπφελμαουμ· ο τρίτος Γιάκοβ Μιχαήλοβιτς Σβερντλόφ· δύο Εβραίοι δεξιά και αριστερά τους.

Ομιλία του Λένιν μπροστά στο Μεγάλο Θέατρο της Μόσχας.

(Ο Τρότσκι στέκεται στη σκιά. Σημειώστε τους Εβραίους Κομμιστάριους μπροστά.)

«Θριαμβευτική Πύλη» στο Κομμουνιστικό Συνέδριο

Θεατρική παράσταση: «Μυστήρια», η πάλη των δύο κόσμων

Ομιλία του Άπφελμπαουμ
στο σταθμό Γκεοργκίεφσκ στο δρόμο για το Μπακού

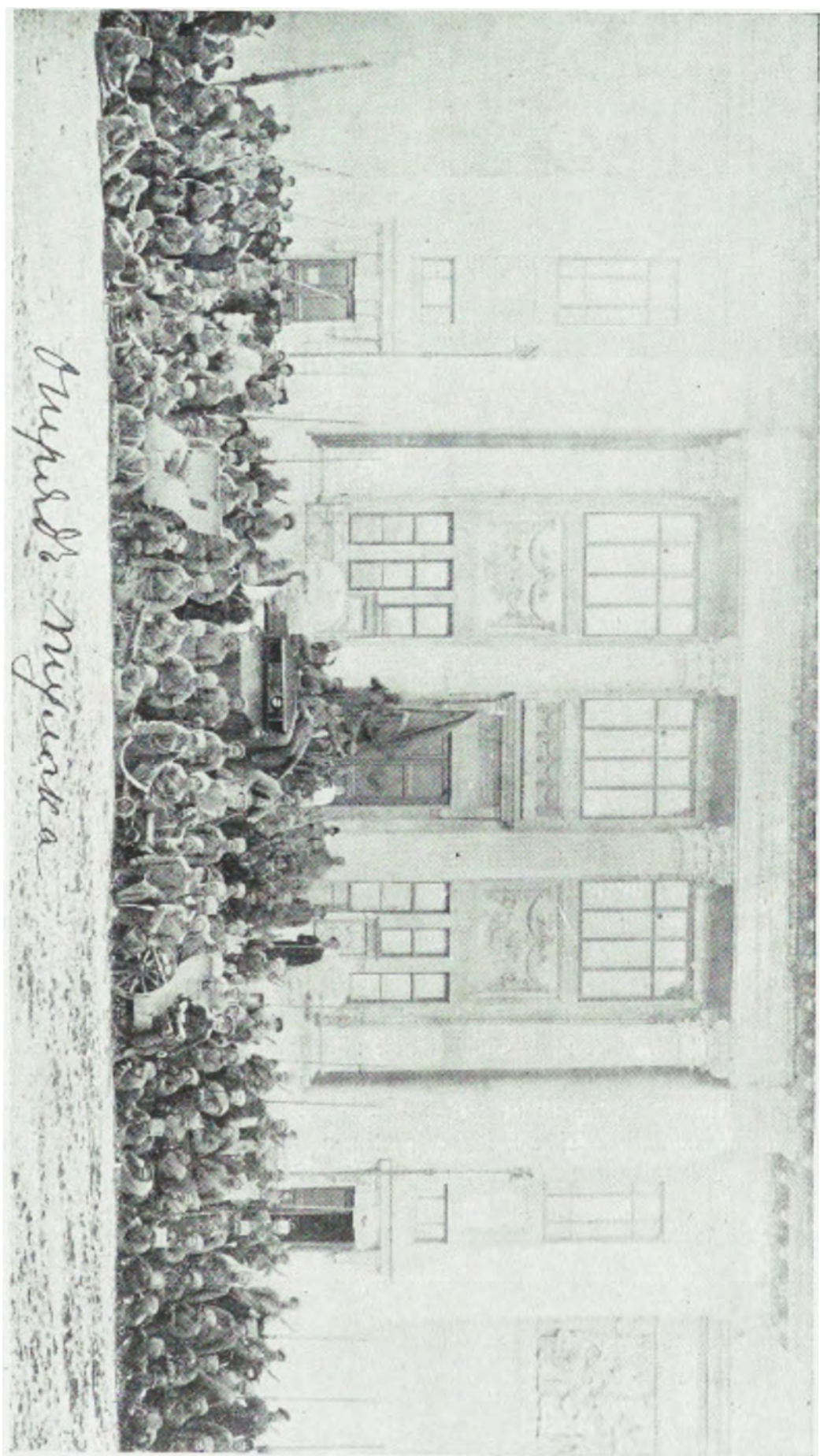

Καλωσόρισμα των προσκεκλημένων ενός συνεδρίου
στο Πεδίο του Άρεως στην Πετρούπολη (αριστερά η γερμανική αντιπροσωπεία)

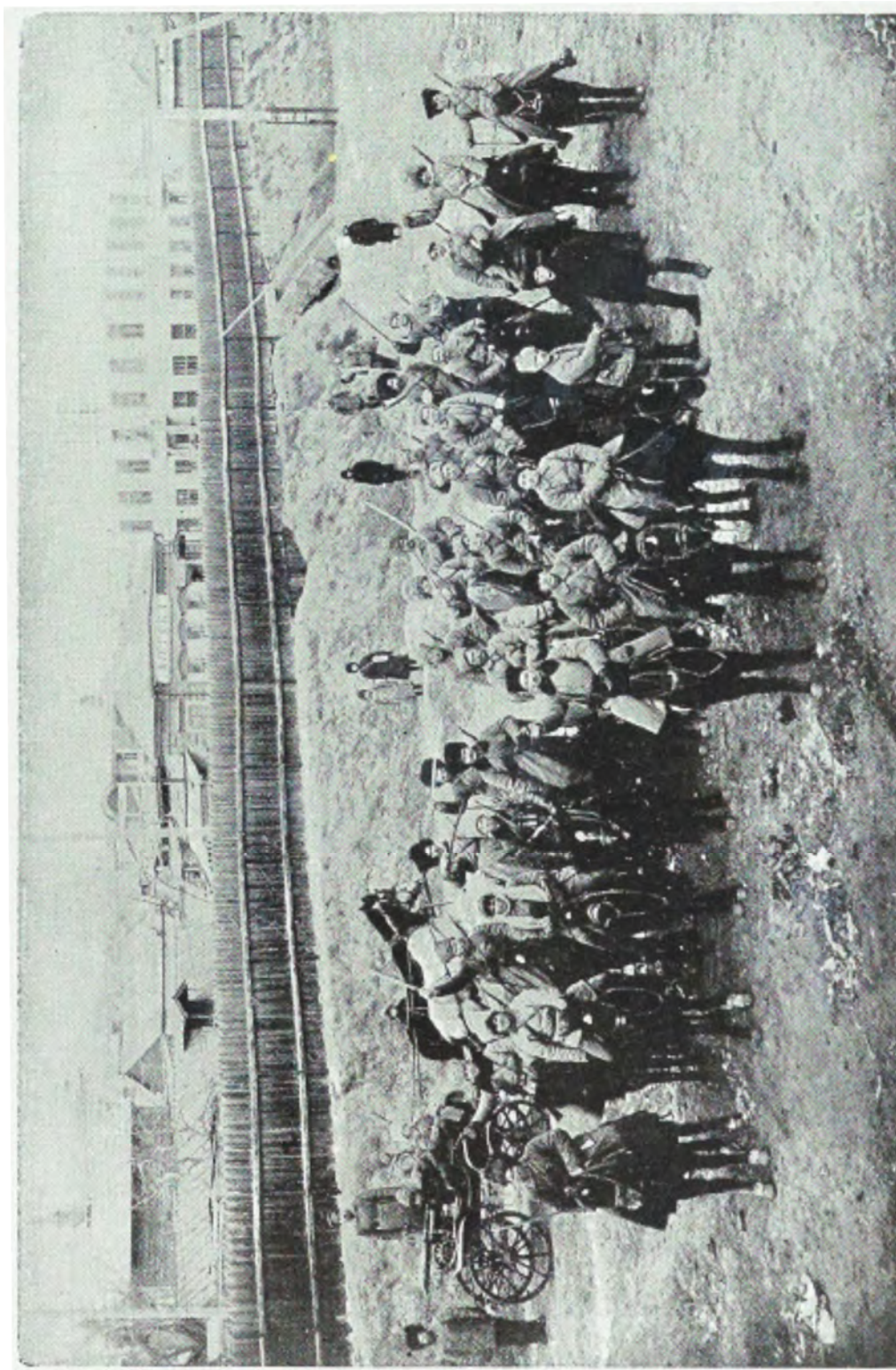
Η Τσεκά του Κιέβου.

1. Σαράιτσι, Κομισάριος (Εβραίος)· 2. Σόριν, Κομισάριος (Εβραίος)· 3. Ουγκάροφ, διοικητής Τσεκά· 4. Μιχαήλοφ, διοικητής της Τσεκά (Εβραίος, πρώην ράφτης από το Σάρατοφ· 5. Βοηθός του διοικητή (Εβραίος)· 6. Μιχαήλοφσκι, επικεφαλής των οικονομικών. Ενοικιαστής του γραφείου της Τσεκά· 7. Σεβαστιγιάνοφ· 8. Γιακόβλεφ, ανακριτής της Τσεκά· 9. Μάξμοφ, επιθεωρητής της Τσεκά, σπουδαστής· 10. Παϊκαστίλι (Γεωργιανός)· 11. Σουμπ (Εβραίος)· 12. Ρούμπινσταϊν, ανακριτής της Τσεκά (Εβραίος)· 13, 14, 15, 16. Άγνωστα ονόματα· 17. Σουτούλιν, στο Γενικό Τμήμα της Τσεκά (Εβραίος)· 18 και 19. Άγνωστοι· 20. Σβάρτσμαν, ανακριτής της Τσεκά, στη μυστική επιτροπή, διαβόητος βασανιστής των κρατουμένων (Εβραίος)· 21. Υποτίθεται ότι είναι η πριγκίπισσα Ζιναΐντα Βολκόνσκαγια.

Εκτελεστικό απόσπασμα του υπολοχαγού Τουλιάκ

Το εκτελεστικό απόσπασμα του υπολοχαγού Τουλιάκ

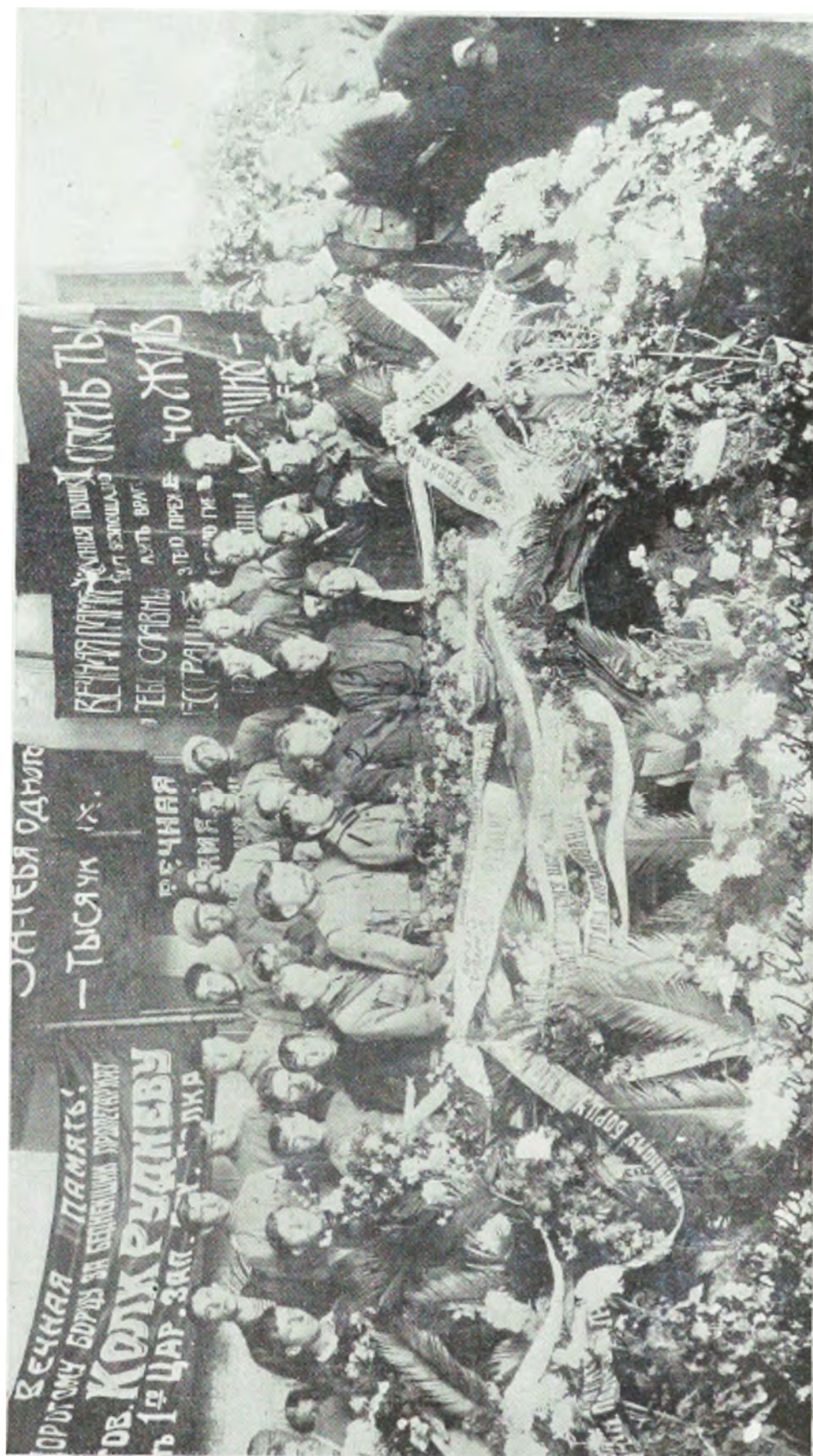

Μια ομάδα εκτελεστών

πριν την αναχώρησή της για να «τιμωρήσει» τους επαναστατημένους αγρότες.

Η κηδεία του υπολοχαγού Τούκ

Κηδεία για έναν αρχηγό του Κόκκινου Στρατού.

Χαρακτηριστική είναι η επιγραφή σε ένα πανό: «Χιλιάδες από αυτούς μόνο για σένα.»

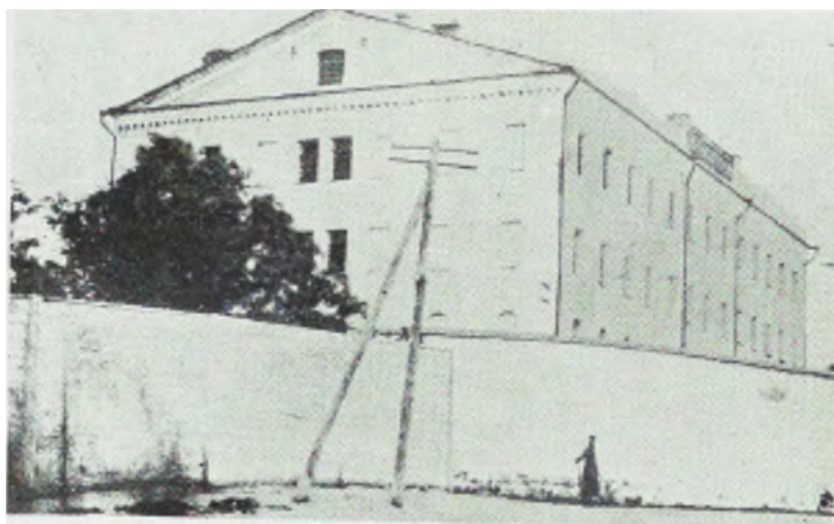

Κηδεύα

Το κατεστραμμένο μνημείο του Αλέξανδρου Γ΄ στη Μόσχα

Η Τσεκά στο Χάρκοβο

Το κτίριο της Τσεκά

Ένα άλλο κτίριο της Τσεκά

Στρατώνες κρατουμένων

Άνοιγμα δύο ομαδικών τάφων κοντά στο Χάρκοβο.

Ανασκαφές θυμάτων (Χάρκοβο).

Μια αυλή στο Χάρκοβο (και αυτά θύματα της Τσεκά).

Εκτελέσεις από την έκτακτη επιτροπή

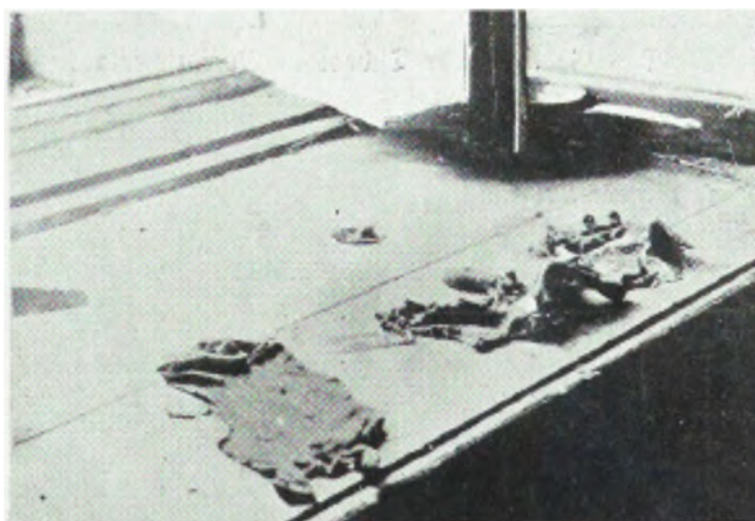
Άνοιγμα ομαδικού τάφου

Θύματα της Τσεκά

Τα πτώματα εκείνων που πυροβολήθηκαν και βασανίστηκαν μέχρι θανάτου στο Χάρκοβο

Γδάρσιμο των χεριών εκείνων που βασανίστηκαν μέχρι θανάτου από την Τσεκά
Μια ιδιαίτερα δημοφιλής μέθοδος στη Σοβιετική Ρωσία, που ονομάζεται «τράβηγμα γαντιού»

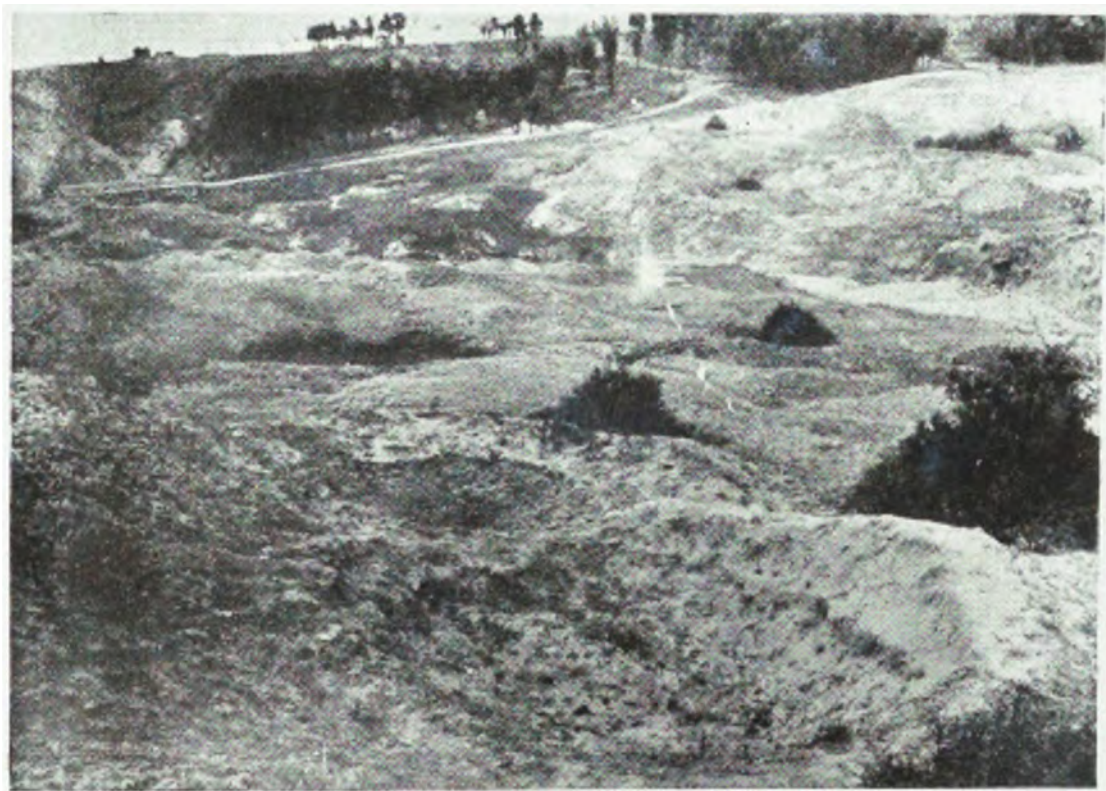
Η Τσεκά στο Νοβοκερκάσκ

Το κτίριο της Τσεκά στο Νοβοκερκάσκ

Θύματα της Τσεκά στο Νοβοκερκάσκ

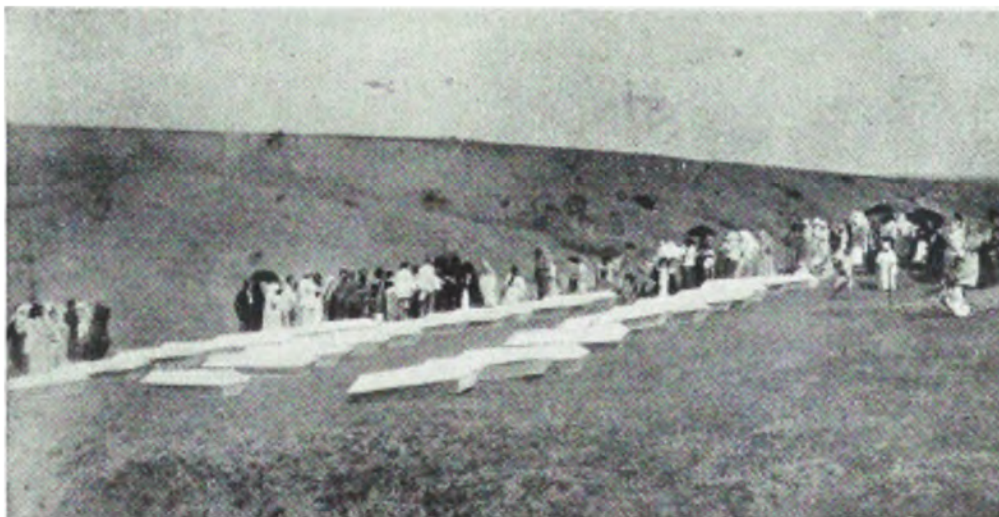
Οι ομαδικοί τάφοι στο Νοβοκερκάσκ

Το πτώμα ενός άνδρα που βασανίστηκε μέχρι θανάτου
βρέθηκε στην αυλή της Τσεκά στο Νοβοκερκάσκ

Η ταφή των θυμάτων της Τσεκά στο Νοβοκερκάσκ μετά την είσοδο των εθελοντών

Ταφή των δολοφονημένων

Βασανίστηκαν μέχρι θανάτου

Θύματα της Τσεκά στο Νοβοκερκάσκ

Θύματα της Τσεκά στο Νοβοκερκάσκ

Στην αυλή της Τσεκά στο Νοβοκερκάσκ κατά στην ανασκαφή
και την επιθεώρηση των πτωμάτων

Επιθεώρηση των σορών των θυμάτων της Τσεκά στο Κίεβο

Η Τσεκά στην Γεβπατορίγια (Κριμαία)

Ανασκαφές θυμάτων που βασανίστηκαν μέχρι θανάτου

Ανασκαφές θυμάτων που βασανίστηκαν μέχρι θανάτου

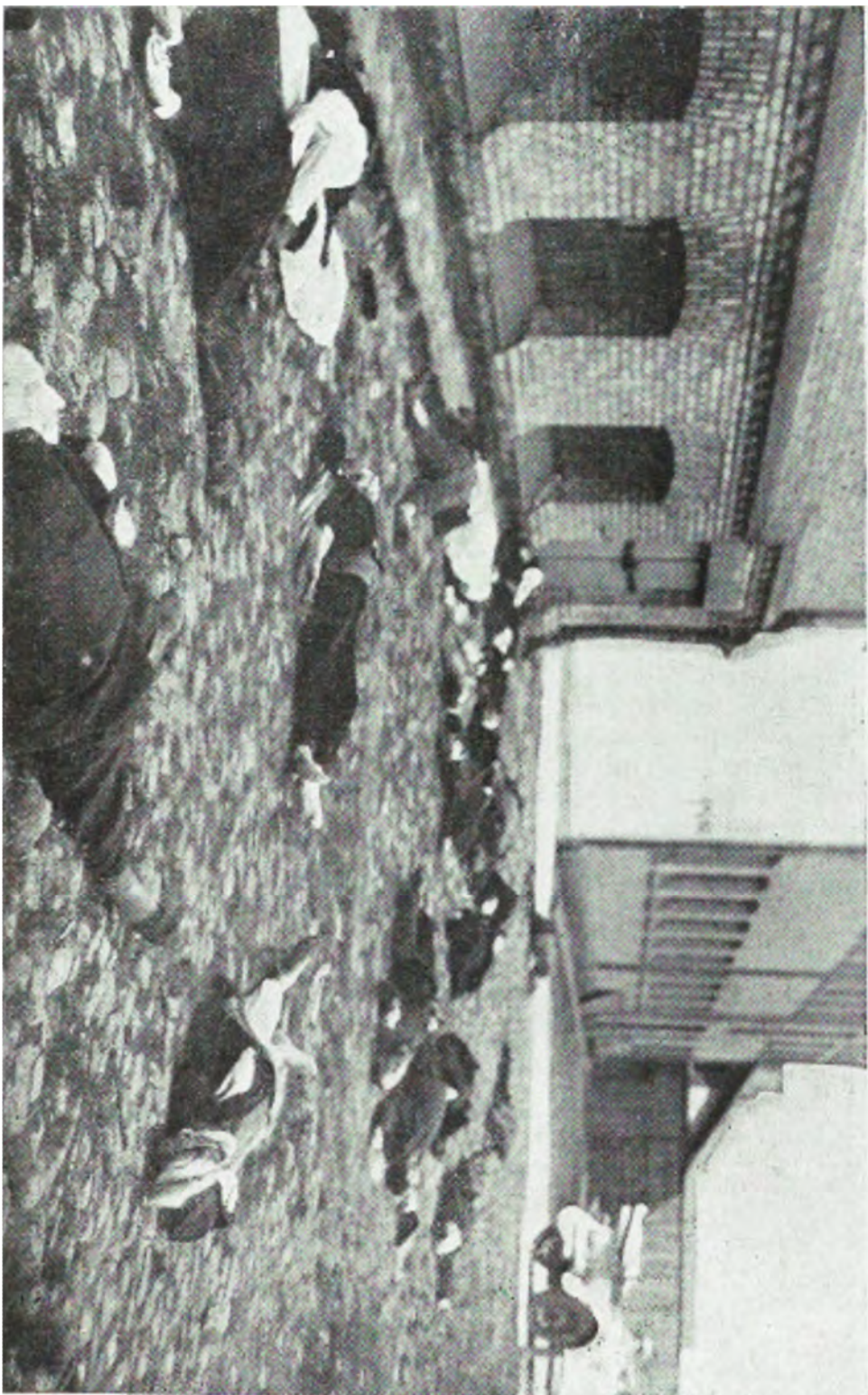
Θύματα τουμπολσεβικισμού στη Ρίγα

Μια σειρά πολιτών που δολοφονήθηκαν από τους Μπολσεβίκους στην αυλή της κεντρικής φυλακής λίγο πριν από την κατάληψη της Ρίγας. Σύμφωνα με τους ιδίους τους καταλόγους των Μπολσεβίκων, ο συνολικός αριθμός των δολοφονηθέντων σε τρεις μήνες ήταν 3.632

Δολοφονημένες γυναίκες

Η αυλή της κεντρικής φυλακής λίγο μετά την κατάληψη από τις αντιμπαρσαβίκες δυνάμεις, γεμάτη από πολίτες της Πίνας που δολοφονήθηκαν από τους Μπαρσαβίκους την τελευταία στιγμή.